

УИЛЯМ ХЪОРТСБЪРГ

АНГЕЛСКО СЪРЦЕ

СТРАХОВИТИЯТ РОМАН, ПО КОЙТО Е НАПРАВЕН
ЛЕГЕНДАРНИЯТ ФИЛМ НА АЛАН ПАРКЪР
С МИКИ РУРК И РОБЪРТ ДЕ НИРО В ГЛАВНИТЕ РОЛИ

УИЛЯМ ХЪОРТСБЪРГ

АНГЕЛСКО СЪРЦЕ

Книгата, която Хьортсбърг ни остави, задълго ще продължи да бележи пътя ни с мрачното си сияние.

Стивън Кинг

Никой не е зървал по-отблизо Сатаната, никой не е насищал с повече живот най-зловещите символи, познати на хората.

Алистър Бенчли

1.

Беше петък тринайсето число и снощната виелица още фучеше из улиците като заглъхващо проклятие. Навън кишата стигаше до глезените. От другата страна на Седмо авеню редицата едри светещи букви течеше безспир около керамичната фасада на Таймс тауър: ... РЕФЕРЕНДУМЪТ ПРИКЛЮЧИ: ХАВАЙ Е ПЕТДЕСЕТИЯТ ЩАТ ОТ СЪЮЗА. СЕНАТЪТ РАТИФИЦИРА РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ГЛАСУВАНЕТО. ПРЕДСТОИ ПРЕЗИДЕНТЪТ АЙЗЕНХАУЕР ДА ПОДПИШЕ ПРОЕКТОЗАКОНА... Хавай, блажен остров на ананасите и укулелето, на слънцето и вълните, на полюшвани от бриза палмови полички.

Завъртях стола и се загледах в Таймс скуеър. От покрива на Кларидж наконтеният господин с уста като кокоше дупе издухваше големи колелца към разминаващите се автомобили на кръстовището, рекламирайки някаква марка цигари.

Сградата, в която е агенцията ми, е строена към края на миналия век: триетажна постройка с тухли, облепени в мръсотия и гълъбови курешки.

На вратата отвън, на втория етаж, е изписано с двайсетсантиметрови златни букви: ДЕТЕКТИВСКА АГЕНЦИЯ КРОС РОУД — името поех заедно с агенцията от Ърни Кавалеро, който ме взе за помощник при пристигането ми в Ню Йорк по време на войната.

Канех се да слеза да пия едно кафе, когато телефонът иззвъня:

— Господин Хари Анджел? — пропя далечен секретарски глас. — Господин Хърман Уайнсеп, от „Макинтош, Уайнсеп и Спай“ иска да говори с вас.

Измърморих някаква любезност и тя ме помоли да изчакам.

Гласът на Хърман Уайнсеп бе мазен като себорейта, от която човек може да се предпази с толкова широко рекламираните капилярни лосиони. Представи се за юридически съветник, което значеше, че хонорарите му са безбожни. В Ню Йорк обикновеният адвокат винаги

е по-евтин. Уайнсеп беше толкова красноречив, че нямах почти никакво желание да се намесвам в потока на речта му.

— Обаждам ви се, господин Анджел, за да се осведомя дали е възможно в момента да прибегнем до услугите ви.

— За вашата кантора ли?

— Не. Обръщам се към вас от името на един клиент. На разположение ли сте?

— Зависи от работата. Трябва все пак да ми кажете това-онова.

— Моят клиент предпочита да се свърже направо с вас. Предлага ви още днес да обядвате заедно. Точно в един, на последния етаж на „Шестиците“.

— Надявам се все пак, че ще ми кажете името на клиента си. Освен ако не трябва да търся господин с червен карамфил на ревера.

— Пишете ли? Ще ви го продиктувам буква по буква.

Записах в тефтерчето си името Люк Сайфер и попитах чужденец ли е.

— Господин Сайфер притежава френски паспорт. Не зная точно от каква националност е. Ако желаете да му зададете някакви въпроси, сигурен съм, че за него ще е удоволствие да ви отговори, докато обядвате заедно. Мога ли да го осведомя, че ще дойдете на обяда?

— Ще бъда в един в ресторанта.

2.

Сградата с номер 666 на Пето авеню е несполучливо съчетание на международен стил с типично американски технологии. Строена бе две години преди това между Петдесет и втора и Петдесет и трета улици: две хиляди квадратни метра канцеларии, покрити с алуминиеви пана. Нещо като четирийсететажна стъргалка за сирене. В преддверието имаше истински водопад, но това с нищо не помагаше.

Експресен асансьор ме изплю на последния етаж, където гардеробията ми връчи номерче. Полюбувах се на панорамата, докато салонният управител ме изследваше с погледа на кланичен инспектор, вторачен в половинките на разрязано говедо. Това че откри името Сайфер в листа на резервациите с нищо не спомогна за стоплянето на отношенията ни. После пресякох вълна от благовъзпитан шепот на високопоставени чиновници до една малка маса при прозореца.

Там вече седеше мъж, между четирийсет и пет и шейсетгодишен, с добре ушит син раиран костюм и яркочервена роза на ревера. Косите му, гъсти и черни, бяха сресани назад и откриваха високо чело, докато изрязаната на квадрат брадичка и засуканите мустаци бяха бели като хермелин. Беше елегантен, със слънчев загар. Бледосините му очи гледаха някак отдалеч. На тъмночервената вратовръзка блещукаше малка златна петолъчка, обърната наопаки.

— Името ми е Хари Анджел — съобщих аз, докато салонният управител издърпваше стола, за да седна. — Адвокатът Уайнсеп ми каза, че искате да говорите с мен.

— Много ценя точността — каза той. — Какво ще пиете?

Поръчах си манхатън без лед. Сайфер почука с грижливо изпиления си нокът по чашата и си поиска отново същото. Много би й отивал камшик на тази добре поддържана длан. Нерон навярно е имал точно такива ръце. Джак Изкормвача — също. Ръце на император и на убиец. Лениви и стръвни, ръце, чиито издължени и жестоки пръсти изглеждаха като свършени инструменти на Злото.

Когато келнерът си замина, Сайфер се сведе към мен със заговорническа усмивка:

— Не обичам да пиляя време за ненужни неща, но все пак бих искал да видя някакъв ваш документ за самоличност, преди да започнем.

Извадих си портфейла и му показах фотокопие на лиценза.

— Имам и разрешително за носене на оръжие и шофьорска книжка.

Той прехвърли пластмасовите калъфки и когато ми върна портфейла, усмивката му белееше поне с десетина зъба.

— Обичам да вярвам на хората, но юридическият ми съветник настояваше да не пропускам тази формалност.

Вслушвах се да доловя някаква следа от акцент, но гласът му напомняше полиран метал, хлъзгав и чистичък, сякаш е бил лъскан с банкноти, откак се е родил.

Сайфер извади от вътрешния си джоб кожена табакера със златни орнаменти, отвори я и си избра тънка зеленикава пура.

— Искате ли?

Отказах с жест и го загледах как обрязва крайчето със сребърно ножче.

— Случайно да ви говори нещо името Джони Фейвърит? — попита той, докато загряваше крайчето на пурата с пламъчето на газовата запалка.

Замислих се за миг.

— Не беше ли един певец, който преди войната се подвизаваше с някакъв суингов оркестър?

— Точно така. Голяма работа, както се изразяват импресариите. Пееше с оркестъра на Спайдър Симпсън през 1940 година. Аз лично изпитвам ужас от суинга и не си спомням нито едно заглавие на негова песен. Знам, че имаше няколко хита. Беше подлудил тълпата в Парамаунт две години преди някой да е чул за Синатра. Сигурно си спомняте. Парамаунт е във вашия квартал.

— Тогава съм бил младичък. През четирийсета завърших училище и постъпих в полицията в Мадисон, Уисконсин.

— Оттам ли сте? Аз ви взех за кореняк нюйоркчанин.

— Изчезващ животински вид. Отделни екземпляри се вдят в края на острова.

— Така е — лицето на Сайфер се губеше зад ухания дим от пурата. Съжалих, че не си взех, когато ми предлагаше. — Това е град на чужденци. Като мен самия.

— Откъде сте?

— Приемете, че съм пътник.

Той размаха длан, за да пропъди дима, и на пръста му проблесна изумруд, който и папата би целунал.

— Така да е. Защо ме питате за Джони Фейвърит?

Келнерът остави чашите на масата с дискретността на дух бродник.

— Приятен глас, няма какво да се каже — Сайфер вдигна чашата до очите си в безмълвен тост, по европейски. — Както ви казах, никога не съм понасял суинг: скачат, вдигат прекалено много шум за моя вкус. Но Джони имаше ангелски глас, когато пожелае. От самото начало го взех под покровителството си. Беше кльощаво и буйно момче от Бронкс. Нямахме ни баща, ни майка. Истинското му име не беше Фейвърит, а Джонатан Лийблинг. От професионални съображения го смени. Лийблинг нямаше да стои на светещите плакати. Знаете ли какво стана с него?

Признах си, че нямам понятие.

— Мобилизирах го през януари четирийсет и трета. Взеха го в армейския театър и през май замина с една трупа за Тунис. Не знаех точно как е станало. Разбрах, че по време на представлението е имало въздушно нападение. Немците бомбардирани залата. Почти цялата трупа загинала. По прищявка на съдбата Джони се измъкнал с рани на главата и лицето. Твърде относително измъкване. Така и не се оправи. Не съм лекар и не мога да ви дам точни сведения. Някакъв вид травматична психоза.

Казах му, че от опит знам какво е.

— Така ли? Вие воювахте ли, господин Анджел?

— Няколко месеца, в самото начало. Излязох късметлия.

— Джони Фейвърит обаче не, за съжаление. Върнаха го в съвсем вегетативно състояние.

— Съжалявам. Но какво мога да направя аз? Какво желаете от мен?

Сайфер угаси пурата си в пепелника и запрехвърля в ръце цигарето си от пожълтяла слонова кост. Беше във формата на навита

змия с глава на кукуригащ петел.

— Имайте малко търпение, моля ви. Ще стигнем и дотам, макар с известни отклонения. Помагах на Джони в началото на кариерата му. Никога не съм му бил импресарио, но използвах влиянието си. Срещу моята помощ, която бе значителна, сключихме договор. В него бе предвидено създаването на гаранционен залог, който ми принадлежи, в случай че той почине. Съжалявам — не ми е възможно да бъда по-обстоятелен, но в договора има клауза за поверителност. Както и да е, положението на Джони бе безнадеждно. Изпратиха го в болницата за ветерани в Ню Хампшир и както изглеждаше, там и трябваше да свърши, при окаяните останки от войната, в обща зала. Но Джони имаше приятели и пари. Много пари. Макар ме си беше с широки пръсти, за двете години преди постъпването в армията бе успял да натрупа толкова, че един човешки живот не би му стигнал да го похарчи. Част от тези пари бяха вложени, неговият импресарио му беше и пълномощник.

— Интригата се завързва — обадох се аз.

— Така е, господин Анджел. Приятелите на Джони го прехвърлиха в една частна клиника в щата Ню Йорк. Не съм в състояние да ви кажа какво лечение са му приложили там. Не ще и съмнение, някаква психиатрична шарлатания. Нищо не излезе накрая и Джони си остана един вид жив мъртвец. Само дето вече не правителството, а той самият плащаше за лечението...

— Знаете ли имената на приятелите му?

— Не. Надявам се, не ще си помислите, че единствено парите имат значение за мен, когато ви кажа, че продължавам да се интересувам от изпълнението на частния ни договор. Никога не съм виждал Джони, след като той постъпи в армията. Единственото важно за мен бе да зная жив ли е или мъртъв. Един-два пъти в годината адвокатите ми влизаха във връзка с клиниката и получаваха клетвена декларация, че не е починал. Това продължи до тази неделя.

— Какво се е случило?

— Нещо много любопитно. Клиниката, в която е Джони, се намира до Паукипси. Бях там на делово посещение и в последния миг ми хрумна да навестя моя стар познат. Май исках да видя в какво се превръща един мъж след шестнайсет години на легло. В клиниката ми казаха, че свиждания са разрешени само следобед, в делничен ден.

Настоях и най-сетне се появи главният лекар. Каза ми, че Джони бил подложен на специално лечение и можело да бъде посетен едва в понеделник.

— Май са търсели претекст да ви отпратят.

— Съвършено вярно. Нещо в държанието на лекаря ме смути — Сайфер пусна цигарето в джобчето на жилетката си и скръсти ръце върху масата. — Останах в Лаукипси до понеделник и отново се явих в клиниката, защото ми бяха казали, че това е денят за посещение. Не можах да се видя с лекаря, но когато пожелах да ме отведат при Джони, сестрата на рецепцията ме попита дали съм му роднина. Естествено, отговорих, че не съм. Тя ми каза, че само роднини по права линия имали право да посещават болните.

— А предишния път не ви предупредиха?

— Изобщо не ставаше дума за това. Ядосах се. Признавам си, дори направих сцена. Голяма грешка. Сестрата заплаши, че ще повика полиция, ако не си тръгна веднага.

— И какво направихте?

— Тръгнах си. Какво друго? Клиниката е частна. Затова именно реших да прибягна до вашите услуги.

— Искате да отида и да разбера какво става там?

— Точно така. За начало бих искал да знам дали Джони Фейвърит е още жив. Това е най-важното. Ако е жив, желая да науча местопребиваването му.

Извадих от джоба си кожено тефтерче и писалка.

— Не ми изглежда трудно. Кажете ми името и адреса на клиниката.

— Нарича се „Ема Дод Харвист“, на изток от града, по Плезант вали роуд.

Записах си и попитах Сайфер за името на лекаря, който го бе подхлъзнал.

— Фаулър. Малкото му име, ако не се лъжа, беше или Алберт, или Алфред.

Записах и това.

— С истинското си име ли е записан Фейвърит?

— Да. Джонатан Лийблинг.

— Като че ли това е достатъчно. — Прибрах тефтерчето и станах. — Как мога да се свържа с вас?

— Най-успешно чрез юридическия ми съветник — Сайфер прокара върха на показалеца по мустака си. — Нима тръгвате? Аз мислех, че ще обядваме заедно.

— Наистина съжалявам, не ми е присъщо да отказвам покана за обед, но ако тръгна веднага, ще успея да стигна в Паукипси, преди да са затворили.

— Клиниките не спазват чиновническото работно време.

— Лекуващият състав не, но и там има чиновници. Ако чакам до понеделник, ще ви излезе по-скъпо. Тарифата ми е петдесет долара на ден плюс разходите.

— Струва ми се разумна цена за добре свършена работа.

— Ще бъде добре свършена. Гарантирам за резултата. Щом науча нещо, ще позвъня на Уайнсеп.

— Чудесно. Радвам се, че се запознахме, господин Анджел.

Салонният управител и този път не бе по-любезен, докато си вземах палтото и куфарчето от гардероба.

3.

Шестгодишният ми шевролет се намираше в гаража при хиподрума на Четирийсет и четвърта улица, до Шесто авеню.

Към два часа вече карах на север по Уест сайд хайуей. Големият юруш за уикенда още не беше започнал и нямаше задръствания. Спрях в Йонкърс и купих половин литър бърбън, да не съм сам. Докато преминах Пикскил, изпразних наполовина бутилката и я прибрах в жабката, да си имам и на връщане.

Стигнах предградията на Паукипси малко след три и на Около седем километра от центъра налетях по Плезант вали роуд на висока стена с много внушителна врата от ковано желязо, на която с медни букви пишеше: КЛИНИКА ЕМА ДОД ХАРВИСТ. Навлязох по една покрита с чакъл алея, която близо петстотин метра се виеше сред борове, и се озовах пред пететажна сграда от червени тухли в английски стил от XVIII век — по-скоро ученически пансион, отколкото клиника.

Отвътре обаче си беше истинска клиника с бледозелени стени и сив излъскан линолеум, който можеше направо да служи за операционна маса. Тезгяхът на рецепцията, покрит с дебело стъкло, стърчеше пред допълнително изградена стаичка в преддверието. Срещу входа започваше бляскав от чистота коридор, по който санитар, облечен в бяло, буташе празна инвалидна количка. Щом стигна до края, зави надясно и изчезна.

Момичето на рецепцията беше младо и не особено красиво. И тя беше в бяло и носеше на престилката си малка рамчица с името: *Р. Флийс*. Зад гишето се виждаше канцелария, цялата затрупана с папки.

— Какво мога да направя за вас, господине?

Гласът на госпожица Флийс галеше като зефир. В дебелиите стъкла на очилата ѝ се отразяваха неоновите лампи.

— Да ви се представя първо. Казвам се Ендрю Конрой. Участвам в едно проучване на Националния здравен институт.

Поставих куфарчето си върху тезгяха и ѝ дадох една от фалшивите визитни картички, с които е натъпкан резервният ми портфейл.

Госпожица Флийс ме изгледа подозрително и измитите ѝ очи потрепнаха зад дебелите стъкла, подобно на екзотични риби в аквариум. Видях, че не ѝ харесаха измачканият ми костюм и мазните петна по вратовръзката. Добре че беше дипломатическото куфарче от естествена кожа, да пооправи малко нещата.

— Желаете ли специално да се срещнете с някого, господин Конрой? — попита тя, правейки плах опит за усмивка.

— Разчитам на вашата помощ. — Прибрах резервния портфейл във вътрешния си джоб и се облакътх на тезгяха. — Институтът прави изследване върху неизлечимите случаи на травматизъм. Моята задача е да събере данни за живите пациенти, които се намират в частни клиники. Вие като че ли имате тук един човек, който отговаря на описанието.

— Бихте ли ми казали името му?

— Джонатан Лийблинг. Всичко, което можете да ми съобщите, си остава строго поверително. В официалния доклад имена няма да бъдат споменавани.

— За момент, ако обичате.

Грозотийката с божествен глас се навря в канцеларията и отвори долното чекмедже на един от класьорите. Не ѝ трябваше много време, за да намери каквото търсеше. Върна се с една отворена картонена папка, която побутна към мен на тезгяха.

— Действително е имало в нашата клиника такъв болен, но както виждате, преди няколко години Джонатан Лийблинг е бил преместен във военната болница в Олбани. Ето досието му. Вътре са всички данни, с които разполагаме за него.

Преместването бе надлежно регистрирано върху картоната на болния с дата 5 декември 1945 г. Извадих си тефтерчето и се направих, че записвам.

— Мога ли да науча името на лекуващия лекар?

Тя обърна папката към себе си, за да прочете нещо.

— Доктор Фаулър — посочи тя с пръст.

— Той още ли работи в клиниката?

— Да, разбира се. Дори в момента е дежурен. Искате ли да поговорите с него?

— Стига да е възможно.

Тя направи нов опит да се усмихне.

— Сега ще разбера дали е свободен — отиде към тъгла на тезгяха и заговори тихичко в един малък микрофон. Усиленият ѝ глас прокънтя в някакъв далечен коридор. — *Моля доктор Фаулър да се яви на входа... Моля доктор Фаулър да се яви на входа.*

Когато се върна срещу мен, я попитах била ли е на работа миналата неделя.

— О, не — отговори тя. — Бях си взела почивка, защото сестра ми се омъжи.

Доктор Фаулър се появи изневиделица, безшумен като котка с гумените си подметки. Беше много висок, над метър и деветдесет, и ходеше отпуснат, дори изглеждаше леко гърбав. Облечен бе в костюм рибена кост, негладен и много широк. Стори ми се към седемдесетгодишен. Няколкото косъма върху главата му изглеждаха като калайдисани.

Госпожица Флийс ме представи с името Конрой и аз си изпях песничката за проучването на Националния здравен институт, добавяйки:

— Ще ви бъде безкрайно благодарен, ако ми разкажете нещо за Джонатан Лийблинг.

Доктор Фаулър хвана папката. Може и от паркинсон да му трепереха пръстите, но не ми се вярваше.

— Толкова отдавна беше — каза той. — Труден случай. Никаква следа от прекъсване на нерв, а лечението не даде никакъв резултат. Стори ни се безполезно да го държим тук, още повече като се имат предвид, разходите за престой и другите, затова го преместихме в Олбани. Като ветеран от войната имаше право на безплатно легло до края на дните си.

— Значи сега е в Олбани?

— Несъмнено. Ако е още жив, разбира се.

— Не смея да ви отнемам повече време, докторе. Много съм ви благодарен.

— Няма защо. Съжалявам, че не можах да ви бъда по-полезен.

— Напротив, докторе, много ми помогнахте.

Това беше вярно. Очите му достатъчно красноречиво разкриваха цялата истина.

4.

Върнах се в Паукипси и се пъхнах в първото кафене. Позвъних във военната болница в Олбани. Не успях веднага да се свържа, но в крайна сметка получих потвърждение за онова, което вече знаех: там никога не бе постъпвал болен на име Джонатан Лийблинг. Нито в 1945, нито в някоя друга година. Благодарих и потърсих номера на доктор Фаулър. Записах си адреса и телефона му в моето тефтерче и позвъних в дома на добрия чичко доктор. Никой не се обади. Оставих телефона да звъни поне десет пъти и чак тогава затворих.

Изпих набързо едно и попитах бармана как да стигна до Саут Кигридж стрийт. Той ми нахвърля плана върху една книжна салфетка, небрежно подмятайки, че това е баровският квартал.

В крайна сметка картографските му упражнения ми свършиха работа.

Саут Кигридж стрийт се оказа приятна уличка с два реда дървета, съвсем до университета. Къщата на лекаря, номер 419, беше в стил „викторианска готика“, с куличка в единия край и орнаментален фриз под стряхата, напомнящ дантелена якичка на дамска дреха. Широка веранда, опряна на дорийски колони, опасваше цялата къща; редици високи люляци криеха отляво и отдясно двора от погледа на съседите.

Минах на бавен ход пред къщата, за да огледам мястото. После паркирах шевролета в края на уличката и се върнах пеш, с куфарчето в ръка. Имах вид на застрахователен агент, който се опитва да пробута някоя полица.

Овален отвор на входната врата със скосено в краищата стъкло позволяваше да се надникне в мрачно антре с облицовани стени и покрита с килим стълба нагоре към етажа. Звъннах два пъти и изчаках. Никой не се появи. Позвъних отново и опитах да завъртя дръжката. Беше заключено. Ключалката трябва да имаше четирийсет години и определено не можех да я отворя.

Обиколих къщата по верандата, опитвайки с ръка всички прозорци. Отзад се вгледах в капака на мазето. Имаше катинар, но небоядисаното дърво на рамката изглеждаше поизгнило. Извадих от куфарчето си отвертка и резето хвъркна.

Стъпалата се губеха надолу в мрака, отвсякъде висяха Паяжини на гирлянди. Тънкият сноп на фенерчето осветяваше тавана, така че успях да не си разбия черепа. Посред мазето клечеше като езически идол казанът на парното. Намерих вътрешната стълба и се качих.

Горе вратата не беше заключена и се озовах в кухнята. Оставих куфарчето върху мушамата на масата и се впуснах да изследвам къщата.

Трапезарията и холът явно не се използваша. Върху тежките мебели от тъмно дърво, разположени на точно определени места, имаше дебел слой прах. Горе стаите бяха три. В две от тях гардеробите очевидно отдавна не бяха отваряни. Доктор Фаулър живееше в най-малката стая, обзаведена с железен креват и дъбов скрин.

Хвърлих око в скрина, но не открих нищо, освен ризи, кърпи и памучно бельо. В стенния гардероб, отстрани, над обувките висяха няколко позахабени вълнени костюма. Претърсих им джобовете, без да ми е ясно какво точно търся, и естествено, нищо не намерих. В чекмеджето на нощното шкафче открих револвер, „455 Уебли, Марк 5“ и малка библия, подвързана в кожа. Проверих барабана, револверът не беше зареден.

Повече ми провървя в банята. Още от вратата се хвърляше на очи един стерилизатор върху тоалетната масичка. Вътре се мъдреха пет-шест игли и три спринцовки. В аптечното шкафче не открих нищо особено, само аспирин, сироп за кашлица, паста за зъби, капки за очи. Внимателно прегледах няколко шишенца с хапчета, но ми се сториха съвсем безобидни. Наркотикът със сигурност не беше тук.

И все пак трябваше да се намира някъде. Слязох долу в кухнята и надникнах в стария хладилник. Там си стоеше, при млякото и яйцата. Морфин. От пръв поглед — поне двайсетина петдесеткубикови ампули. Колкото десетина наркомани да не слязат на земята цял месец.

5.

Отвън нощта падаше на парцали. Голите дървета в градината малко по малко се превърнаха в силуети на фона на сивеещото кобалтово небе, после напълно се разтвориха в тъмнината. Пуших цигара след цигара и пълнех вехтия старомоден пепелник. Малко преди да стане седем, в алеята пред къщата просветнаха и бързо угаснаха фаровете на кола. Наострих уши, за да доловя стъпките на доктора пред вратата, но преди ключът да изщрака в ключалката, нищо не чух.

Той запали една странична лампа, която очерта светлинен правоъгълник върху пода на салона, вадейки краката ми до колене от тъмнината. Стоях свършено безшумно, като се изключи дъхът ми, но очаквах, че ще подуши цигарения дим. Нищо подобно. Той метна пардесюто си върху парапета на стълбата и провлече крак към кухнята. Когато запали лампата, аз се изправих и пресякох трапезарията.

Доктор Фаулър изглежда изобщо не бе забелязал куфарчето ми върху кухненската маса. С едната си ръка държеше вратата на хладилника отворена и главата му бе напъхана вътре. Гледах го, облегнат до сводестата врата на трапезарията.

— Време за дозичката, а, докторе?

Той се завъртя към мен, стиснал с две ръце бутилка мляко пред гърдите си.

— Как влязохте тук?

— Като Дядо Коледа, през комина. Седнете да си пийнете млекцето. Хем ще си поговорим.

— Вие не работите за Националния здравен институт. Кой сте вие?

— Името ми е Анджел. Частен детектив съм, от Ню Йорк.

Дръпнах един стол от масата и той се отпусна тежко, все още стискайки бутилката мляко пред гърди, сякаш това бе последното нещо, което му оставаше на този свят.

— Нелегалното проникване в частно жилище е тежко закононарушение — осведоми ме той. — Нали знаете, че ще ви отнемат разрешителното, ако се обадя в полицията.

Яхнах един стол точно срещу него и скръстих ръце върху облегалката.

— И двамата сме наясно, че няма да се обадите. Голяма веселба ще настане, когато пазителите на реда открият пушалнята за опиум в хладилника.

— Аз съм медицинско лице. Имам пълното право да държа в дома си лекарствени препарати.

— Хайде, хайде, докторе, казанчето ви още дими горе в банята. Откога се друсате?

— Аз не съм... токсикоман! Няма да позволя да ми говорите така. Имам тежък ревматичен артрит. Понякога, когато болките станат нетърпими, използвам слаб аналгетичен наркотик. Съветвам ви да си тръгнете веднага, защото наистина ще повикам полицията.

— Искате ли аз да набера номера? О, те ще погледнат много съчувствено на резултатите от теста, на който ще ви подложат.

Доктор Фаулър потъна в гънките на своя прекалено широк костюм. Имах чувството, че се разтапя пред очите ми.

— Какво искате от мен? — попита той най-сетне, като остави бутилката с мляко на масата и стисна главата си с ръце.

— Същото, каквото и в клиниката. Да науча нещо за Джонатан Лийблинг.

— Казах ви всичко, което знам.

— Стига комедии, докторе. Лийблинг никога не е бил местен във военна болница. Просто си направих труда да позвъня в Олбани. Не беше никак хитро да ми пробутвате скалъпената си история. — Извадих една цигара от пакета, но не я запалих. — Втората ви грешка е било да използвате химикалка, когато сте вписвали фалшивото преместване върху картона на Лийблинг. През четирийсет и пета химикалките бяха рядкост.

Доктор Фаулър простена и зарови глава в ръцете си върху мушамата.

— Знаех си, че всичко ще отиде по дяволите в мига, когато се яви някой да го потърси. Петнайсет години никой не се сети за него. Никой!

— Това е славата — казах аз, поднасяйки пламъчето на старата си бензинова запалка към цигарата. — И къде е той сега?

— Не зная — Доктор Фаулър се изправи с цената на неимоверно усилие, както пролича. — Не съм го виждал, откак бе на лечение при мен по време на войната.

— Но той все трябва да е някъде, докторе.

— Нямам никаква представа къде може да е, след като напусна клиниката. Една нощ, преди много години вече, дойдоха и го отведоха. Качи се в някаква кола и замина. Оттогава не съм го виждал.

— Качил се е в кола, казвате. Аз мислех, че е бил напълно неподвижен.

Докторът премига и си разтърка очите.

— Когато постъпи при нас, се намираше в кома. Но за месец го изправихме на крака. Всеки следобед играехме пинг-понг.

— Значи, когато е тръгнал, е бил нормален?

— Нормален? Грозна дума. Абсолютно нищо незначеща. — Доктор Фаулър забарабани нервно със сгърчени пръсти по протритата мушама. На лявата си ръка носеше златен пръстен с гравирана петолъчка. — За да разберете какво имам предвид, ще ви кажа, че Лийблинг не беше като другите хора. Вярно, той възвърна разсъдъка си, започна отново да говори и да вижда, крайниците му се раздвижиха, но остана засегнат от тежка амнезия.

— Значи е бил забравил всичко?

— Напълно. Не знаеше нито кой е, нито откъде идва. Собственото му име не му говореше нищо. Беше убеден, че е някой друг и че накрая ще си спомни за истинската самоличност. Както ви казах, взеха го приятели. Но аз просто им повярвах, че са такива. Джонатан Лийблинг не ги позна. За него те бяха непознати хора.

— Поговорете ми малко за приятелите. Какви хора бяха? Как се казваха?

Докторът затвори очи и опря треперещи пръсти на слепоочията си.

— Толкова отдавна беше. Минаха много години оттогава. Аз самият се постарях да забравя.

— Не, докторе, не ми пробутвайте номера с амнезията.

— Дойдоха двама — каза той съвсем бавно, сякаш изтръгваше думите от далечното минало и ги прекарваше през ситото на

угризенията. — Мъж и жена. Беше по тъмно и жената стоя през цялото време в колата. Не я видях изобщо. Мъжа го познавах. Бях го виждал няколко пъти преди това. Той уреди всичко.

— Как се казваше?

— Едуард Кели, поне така твърдеше. Нямах как да разбера дали това е истинското му име.

Записах си в тефтерчето.

— Казахте, че той е уредил всичко. Какво означава това? Какво ви предложи в замяна на Лийблинг?

— Пари — докторът изплю думата, сякаш беше късче гнило месо. — Нали всеки човек си има цена? Поне аз си имах моята. Този Кели се яви един прекрасен ден и ми предложи пари.

— Колко?

— Двайсет и пет хиляди долара. Може и да не е голяма сума днес, но тогава, по време на войната, ми се стори огромна.

— О, и днес може да ти завърти главата. Какво точно искаше Кели срещу тези пари?

— Можете и сам да се досетите... Да пусна Джонатан Лийблинг, без да регистрирам заминаването му. Да унищожа всички доказателства за излекуването му. И най-вече: да поддържам версията, че още се намира в клиниката „Ема Харвист“.

— И вие го направихте?

— Не беше трудно. Освен този Кели и импресариото — или може би беше менажер, не знам точно — никой не посещаваше Лийблинг.

— Как се казваше импресариото?

— Струва ми се, Вагнер. Забравил съм първото му име.

— И той ли беше в комбина с Кели?

— Не, доколкото си спомням. Никога не съм ги виждал заедно, а и сякаш не знаеше за заминаването на Лийблинг. Обаждаше се по телефона през два-три месеца, за да разбере дали състоянието на Лийблинг се подобрява, но сам никога не се яви, за да го види. После престана и да се обажда.

— А в клиниката? Администрацията не се ли усъмни, че липсва един болен?

— Нямахте причини да се усъмни. Поддържах досието му в ред и всеки месец пълномощниците на Лийблинг изпращаха чек, за да

заплатят престоя му. Щом сметките са в ред, никой за нищо не пита. Измислих някаква история, за да отклоня любопитството на санитарите, но тяхното внимание и без това бе изцяло погълнато от други болни, така че особени затруднения не съм имал. Както ви казах, при него никой не идваше. От един момент насетне трябваше просто на всеки шест месеца да попълвам клетвена декларация, чийто формуляр пристигаше като по часовник. Изпращаше го някакво нюйоркско бюро за юридически консултации.

— „Макинтош, Уайнсеп и Спай“?

— Да — доктор Фаулър вдигна към мен погаснал поглед. — Парите не бяха за мен, държа да ви го кажа. По онова време жена ми Алис беше още жива. Имаше карциноиден синдром и се нуждаеше от операция, която не бях в състояние да платя. Сумата ми позволи да направя това за нея и да я отведа на Бахамските острови. Но тя умря въпреки всичко. Не можа и една година да поживее. Парите са безсилни срещу болестта. Дори всичките пари на света...

— Говорете ми за Джонатан Лийблинг.

— Какво искате да знаете?

— Каквото и да е, всякакви дребни подробности, навиците му, любимите му занимания, как обичаше бифтека си: препечен или къвящ. Какви му бяха очите.

— Вече не си спомням за всичко това.

— Разкажете ми каквото си спомняте. Да започнем с физическото му описание.

— Нищо не мога да ви кажа. Нямам никаква представа как е изглеждал.

— Не ме пързаяйте, докторе.

Наведох се напред и отблизо издихах облак дим в сълзящите му очи.

— Истината ви казах. Младият Лийблинг пристигна при нас след сериозна фациална интервенция.

— Пластична хирургия, така ли?

— Да. През цялото време на престоя главата му бе омотана с превръзки. Не съм присъствал на смяната им, затова никога не съм виждал лицето му.

— Знам защо му викат пластична хирургия — казах аз, попипвайки разплескания си като картоф нос.

Докторът ме разгледа с професионално око.

— Восък?

— Спомен от войната. Две години нямаше грешка. Шефът ми ме покани във вилата си на морето в Барнигат, Джърси. Беше август и един ден заспах на плажа. Когато се събудих, всичко се беше стопило отвътре.

— Да, вече не се използва восък.

— И на мен така ми казаха. — Изправих се и се облегнах на масата. — Поговорете ми за Едуард Кели.

— Много години минаха. Хората се променят.

— Колко години? Кога точно Лийблинг излезе от клиниката?

— През четирийсет и трета или четирийсет и четвърта. Войната още не беше свършила. Не мога точно да си спомня.

— Пак ли пристъп на амнезия?

— Повече от петнайсет години са минали. Какво искате от мен?

— Истината, докторе?

Старецът започваше да ми лази по нервите.

— Казах ви истината, доколкото си я спомням.

— Как изглеждаше Едуард Кели?

— Млад беше, сигурно трийсет и пет годишен. Сега трябва да е на петдесет.

— Докторе, губите ми времето.

— Само три пъти съм го виждал.

— Докторе!

Протегнах ръка и с палеца и показалеца си стиснах възела на вратовръзката му. Хлабава хватка, но не срещнах никаква трудност да го придърпам към себе си, все едно празна черупка.

— Спестете си неприятностите. Не ме карайте да бъда груб с вас, за да ви принудя да говорите.

— Казах ви всичко каквото зная.

— Защо прикривате Кели?

— Не го прикривам. Аз на практика не го познавах. Аз...

— Ако не бяхте такъв парцал, да съм ви сменил физиономията. — Той опита да се дръпне назад, но аз стиснах малко по-силно възела на вратовръзката. — А и защо да се хабя, като има по-лесен начин. — В зачервените очи на доктора се прокрадна страх. — Мравки ви

полазиха по гърба, нали? Нямате търпение час по-скоро да си тръгна, за да се надрусате с оная гадост в хладилника, така ли е, докторе?

— Всеки се нуждае от нещо, за да забрави — промърмори той.

— Аз не искам да забравяте. Искам да си спомните. — Стиснах го за ръката и го изведох от кухнята. — Затова сега ще се качим до вашата стая, вие ще си полегнете, за да поразмислите, докато аз отида да хапна нещо.

— Какво искате да знаете? Кели имаше черна коса и мустачки като на Кларк Гейбъл.

— Не е достатъчно, докторе. — Помъкнах го нагоре по стълбата, теглейки ревера на вълненото му сако. — Два часа въздържание ще ви поосвежат паметта.

— Ходеше винаги в скъпи дрехи — с плачлив глас занарежда доктор Фаулър. — Много строги костюми. Нищо открояващо се.

Засилих го през тясната врата на стаичката му и той се просна на кревата.

— Помислете си, докторе.

— Имаше хубави зъби. Очарователна усмивка. Моля ви, не си тръгвайте!

Затворих вратата след себе си и завъртях дългия ключ в ключалката. Беше от ония, с които баба държи съкровищата си на скришно. Пуснах го в джоба си и слязох, подсвирквайки си.

6.

Минаваше полунощ, когато се върнах при доктор Фаулър. Къщата беше тъмна, светеше само в неговата стая. Явно е имал затруднения със заспиването тази нощ. Но това не обременяваше съвестта ми. Хапнах вкусна скара, после се наврях в едно кино и изгледах половината прожекция. Безпощаден занаят е моят.

Влязох през главния вход и пресякох тъмното антре, за да стигна до кухнята. Хладилникът мъркаше в мрака. Грабнах ампула морфин за примамка и тръгнах нагоре по стълбата, светейки си с джобното фенерче. Стаята, разбира се, беше заключена.

— Ето ме, докторе — извиках аз, докато търсех ключа в джоба си! — Нося ви дозичката.

Най-сетне намерих ключа и отворих вратата. Докторът дума не промълви. Лежеше си на леглото, потънал във възглавниците, още облечен с вълнения костюм. В лявата ръка стискаше на гърдите си рамка със снимката на някаква жена. В дясната държеше револвера. Куршумът бе влязъл през дясното око. Гъста кръв бе избила в краищата на отвора като рубинени сълзи. Ударната вълна бе изкарала другото око наполовина от орбитата и то сякаш се взираше в мен със стъкления поглед на тропическите риби.

Докоснах опакото на дланта му. Беше студена като къс месо, окачено на ченгела. Преди да пипна каквото и да е друго, отворих куфарчето на пода и извадих чифт гумени ръкавици от джобчето на капака.

Нещо не се връзваше. Странно ми се струваше някой да си пусне куршум в окото, но пък от друга страна, докторът като специалист очевидно е бил по-наясно по въпроса. Опитах се да си го представя, стиснал насочения надолу револвер, докато той самият отмята глава назад, все едно си слага капки в очите. Не, нещо не беше точно.

Вдигнах от нощното шкафче подвързаната в кожа библия. До леглото изпадна кутия с патрони. Това беше фалшива книга, куха отвътре... а аз се оказах пълен глупак, за да не открия по-рано

патроните. Вдигнах ги, събрах и онези, които се бяха изтърколили под леглото, и ги напъхах обратно във фалшивата библия.

Обиколих цялата стая и изтрих с носната си кърпа всичко, до което се бях докосвал, докато претърсвах стаята. Полицията от Паукипси едва ли щеше да бъде особено очарована от факта, че частен детектив, пришелец, е подложил на тормоз един от видните граждани — до такава степен, че го е принудил да се самоубие. Казах си, че ако е самоубийство, те няма да седнат да търсят отпечатьци и продължих да трия.

Изтрих и дръжката на вратата, и ключа и затворих, без да заключвам. Долу обърнах пепелника в джоба на самото си, занесох го в кухнята, измих го и го сложих до отцеждащите се чинии. Върнах морфина и бутилката мляко в хладилника, после внимателно минах с кърпата навсякъде из кухнята. Слязох в мазето и изтрих дръжката на вратата и цялата брава. За външния капак не можах нищо да направя, освен да поставя резето на мястото му и да натикам винта обратно в изкъртеното гнездо. Някое малко по-любопитно ченге нямаше начин да не го забележи начаса.

По обратния път за Ню Йорк имах достатъчно време да обмисля всичко в колата. Това, че бях подтикнал един стар човек към самоубийство не ми даваше мира. Изпитвах известни угризения и ми беше тъпо. Каква грешка, да го заключвам в една стая с револвер. Още повече, че докторът имаше какво да разкаже.

Опитвах се да запечатам образа в съзнанието си, като снимка: пръснатият на леглото доктор Фаулър със зееща дупка на мястото на окото, пръснатият по одеялото мозък. На нощното шкафче запалена лампа, до нея библия. В библията — куршуми за револвер. В изстиналата Сгърчена ръка на лекаря — рамка с портрет, която преди това бях видял върху скрина. Показалецът на другата ръка — върху спуська.

Колкото и да превъртах сцената в главата си, някакво парче от мозайката липсваше. Кое точно? Къде му беше мястото? Можех да се опра единствено на инстинкта си. Някакво натрапчиво подозрение ме преследваше и не можех, и не можех да се отърва от него. Вероятно за да избягна въпроса за собствената си вина, смътно усещах, че това не е самоубийство. Не, според мен някой беше препарирал доктор Фаулър.

7.

В понеделник сутринта времето беше слънчево и студено. Оставих колата в гаража до хиподрума и отидох пеш до бюрото. По пътя си купих вчерашен „Паукипси Нюйоркър“ от една будка до Таймс Тауър, където продават провинциални вестници. Прелистих го вървейки, но вътре нямаше нищо за смъртта на доктор Фаулър. Минаваше десет, когато отключих вратата на агенцията. Веднага позвъних в кантората на Хърман Уайнсеп на Уолстрийт и попаднах на префърцунената секретарка, която ме свърза с шефа си.

— Какво мога да направя днес за вас, господин Анджел? — попита юридическият съветник със смазан като гресирана панта глас.

— Опитах се да се свържа с вас през уикенда, но прислужницата ми каза, че сте били за два дена в Саг Харбър.

— Да, така е. Ходя там да си почивам. Във вилата нямам телефон. Нещо важно ли се е случило?

— Трябва да съобщя някои неща на господин Сайфер, но не можах да открия името му в указателя.

— Тъкмо навреме се обаждате. Господин Сайфер в момента е при мен и сега ще ви го дам.

Чух приглушен шепот през поставена на микрофона длан, после в ухото ми прозвуча аристократичният тембър на Сайфер.

— Много мило, че се обаждате, скъпи господине. Нямам търпение час по-скоро да разбера какво сте научили.

Разказах му почти всичко, до което се бях добрал в Паукипси, спестявайки смъртта на доктор Фаулър. Когато свърших, известно време в слушалката се чуваше само шумно дишане. Най-сетне Сайфер изръмжа през зъби:

— Невероятно!

— Възможностите са две — заявих аз. — Не е изключено Кели и момата да са искали да се отърват от Фейвърит и да са го разкарали нанякъде с колата. В такъв случай от него отдавна няма и помен. Възможно е да са действали и по поръчка за някой друг, със същия

резултат. Или пък самият Фейвърит е изиграл амнезията си и е подготвил цялата работа. Каквото и да е станало, той напълно се е разтворил в природата.

— Искам да го намерите — каза Сайфер. — Времето и цената нямат значение. Искам да зная какво е станало с него.

— Давате ли си сметка с какво ме товарите, господин Сайфер? Петнайсет години, това е цяла вечност. С моите възможности едва ли ще успея да стигна много надалеч. Във ваш интерес е да се обърнете по-скоро към службата за изчезнали лица.

— Никаква полиция. Въпросът е личен. Не желая да се разчува каквото и да било, нямам никаква вяра на бърбиви служители — гласът на Сайфер изразяваше височайше презрение.

— Подказвам ви тази възможност само защото те разполагат с необходимите хора. Фейвърит може да се намира в Съединените щати, но може и да е, в която и да е точка на света. Аз работя сам. Не може да се очакват от мен същите резултати като от организация, разполагаща и с международна мрежа за информация.

Гласът на Сайфер зазвуча ехидно:

— Хайде да се разберем, господин Анджел: или имате интерес към тази работа, или не. Няма да ми е трудно да намеря друг.

— Разбира се, че задачата ме интересува, господин Сайфер. Само си помислих, че ще е честно спрямо моя клиент, тоест спрямо вас, да изясня трудностите.

Как се изхитряше Сайфер да ми внуши усещането, че съм едва ли не малко момченце?

— Разбирам ви. Оценявам вашата честност и си давам сметка за трудността на задачата. Желанието ми е да се заемете незабавно с нея. Изцяло на вас оставям да решите какви средства ще използвате. Най-важното за мен е пълната дискретност.

— О, умея да си държа езика зад зъбите не по-зле от изповедника в църквата.

— Вярвам ви, господин Анджел. В момента давам нареждане на моя пълномощник още днес да ви изпрати чек за петстотин долара авансово. Ако имате нужда от още пари за разноските, обърнете се към Хърман Уайнсеп.

Казах му, че петстотин долара вероятно ще стигнат за всички разноски и с това разговорът приключи.

Веднага след това позвъних, на Уолт Риглър, журналист в „Ню Йорк Таймс“. След кратка размяна на любезности го попитах:

— Какво можеш да ми кажеш за Джони Фейвърит?

— Фейвърит? Ти си правиш шеги с мен. Защо не ме попиташ за имената на всички музиканти от оркестъра, с който Бинг Кросби направи дебюта си?

— Въпросът е сериозен. Нищичко ли не можеш да издириш?

— Мисля си, че в документацията на вестника трябва да е останало досие... Ако изчакаш десетина минути, току-виж, успея да направя нещо.

— Благодаря ти, приятелю. Знаех си, че мога да разчитам на теб.

Оставих слушалката, изпуших спокойно една цигара и излязох, заключвайки вратата след себе си.

Сградата на „Таймс“ се намираше на две крачки от моето бюро, на Четирийсет и трета улица. Кратката разходка пеш ми се отрази чудесно. В мраморното антре смръщих вежди в отговор на строгия поглед, който бе вторачила в мен статуята на Адолф Окс, после яхнах асансьора и слязох на втория етаж. Казах името на Уолт на стария портиер и изчаках минута-две.

Уолт Риглър се появи по риза и с разхлабена вратовръзка, точно като репортерите от филмите. Здрависахме се и той ме въведе в залата на редакцията, където сто пишещи машини блъскаха като с парен чук гъстия тютюнев дим.

Последвах Уолт до бюрото му в средата на залата. Най-отгоре в кошчето за кореспонденция бе поставен голям плик от амбалажна хартия. Отворих го и хвърлих око на изрезките от вестници, с които бе напълнен.

— Мога ли да взема нещо, ако ми потрябва?

— По принцип е забранено, но аз отивам да обядвам — отговори Уолт и вдигна с един пръст сакото си, метнато върху облегалката на стола. — В най-долното чекмедже има големи пликове. Ако ми обещаеш, че ще се постараяш нищо да не изгубиш, съвестта ми ще е чиста.

— Благодаря, Уолт. Ще гледам да се реванширам...

Той тръгна, влачейки подметки между редиците бюра, като разменяше наляво и надясно шеги с колегите си. Аз се настанях на стола и лист по лист прехвърлих досието на Джони Фейвърит.

Повечето изрезки не бяха от „Таймс“, а от други нюйоркски вестници и няколко списания с претенции за общонационалност. Преди всичко рецензии за концертите на Фейвърит с оркестъра на Спайдър Симпсън. Имаше и няколко по-общи представления, които изчетох внимателно.

Фейвърит бил подхвърлено дете. Някакъв полицаи го открил в картонена кутия. На едно листче, закачено с безопасна игла за одеялцето му, били отбелязани само името и рождената дата (2 юни 1920). Първия месец прекарал в болницата за бездомни деца на Шейсет и осма източна улица. Отраسل в приют в Бронкс, после от шестнайсетгодишна възраст започнал да се оправя сам, като първо бил келнер в различни ресторанти. Само след една година си вадел хляба като певец и пианист из разни кръчми в целия щат Ню Йорк.

„Открил“ го Спайдър Симпсън и той скоро станал солист, пеел с оркестър от петнайсет музиканти. Неговият рекорд за седмични посещения в „Парамаунт“ през 1940 година се задържал чак до големия бум на Синатра през 1944 г. През 1941 г. продал над пет милиона плочи и годишният му доход стигнал седемстотин и петдесет хиляди долара. В няколко изрезки ставаше дума за раняването му в Тунис, според един журналист дори бил „обявен за изчезнал“. И толкоз. Нямаше думица за лечението, за завръщането му в Щатите.

Прехвърлих отново цялото досие, отделяйки онова, което възнамерявах да взема със себе си. Имаше и две снимки. Първата беше гланцово копие на студиен портрет, правен от професионалист, на който Фейвърит беше със смокинг и зализани черни къдрици. На гърба беше залепено листче с надпис: УОРЪН ВАГНЕР, ИМПРЕСАРИО, БРОДУЕЙ 1619 (БРИЛ БИЛДИНГ), УАЙНДХАМ 93500.

На другата снимка, също върху гланцова хартия, бе запечатан оркестърът на Спайдър Симпсън през 1940 г. Джони стоеше от края с молитвено събрани длани, все едно хорист в църквата. До всеки от музикантите бе изписано името му.

Взех също три изрезки, които привлякоха вниманието ми, защото ми се сториха по-различни. Първата беше една снимка от „Лайф“, правена в бара на Дики Уелс в Харлем. На нея Джони държеше чаша в едната ръка, с другата се опираше на някакъв роял и пееше, аккомпаниран от Едисън „Тутс“ Суит. Другата беше статия от „Даунбийт“, в която се разказваше за суеверията на певеца. Твърдеше

се, че поне веднъж седмично Фейвърит посещавал в Кони Айланд една циганка гледачка на име Мадам Зора.

Най-сетне имаше и кратко съобщение от светската рубрика на Уолтър Уинчел с дата 20 ноември 1942 г., което известяваше, че Джони Фейвърит обявил разтрогване на двегодишния си годеж с Маргарет Крузмарк, дъщеря на милионера корабовладелец Итън Крузмарк.

Струпах всичките листчета на едно и ги пяхнах в дебелия плик, който извадих от най-долното чекмедже. После нещо ме накара да измъкна портрета на Фейвърит и да набера телефонния номер, залепен на гърба му.

— „Уорън Вагнер и съдружници“ — прозвуча в слушалката провлачен женски глас.

Представих се и попитах дали мога да се срещна с господин Вагнер по обед.

— Той има делови обяд от дванайсет и половина и ще може да ви отдели само няколко минути.

— Напълно достатъчно — отвърнах аз.

8.

Брил Билдинг се намира на ъгъла на Четирийсет и девета улица и Бродуей. Тръгнах пеш, опитвайки се да си припомня как изглеждаше Таймс скуеър, когато го видях за пръв път. Толкова неща се бяха променили. Беше в последните часове на 1942 г. Цяла една година от живота ми се бе изпарила. Излизах от военната болница с чисто ново лице и с няколко дребни монети в джоба. Малко преди това в блъсканицата отмъкнаха портфейла ми с всичко, което притежавах: шофьорска книжка, демобилизационна заповед, армейската плочка с името ми и всичко останало. Повлечен от тълпата, заслепен от огньовете на светлинните реклами, усещах как миналото ми се смъква от мен като змийска кожа. Нямах документи за самоличност, нямах пари, нямах дом, знаех само, че съм тръгнал към центъра на Ню Йорк.

Цял час ми трябваше, за да стигна от тротоара пред „Палас Тиътър“ до центъра на Таймс скуеър. Беше полунощ и аз стърчах там, с очи приковани в златната топка, която пада от върха на Таймс тауър — ориентир, достигнат най-сетне, след един час ходене. В този миг зърнах светлина в прозорците на агенция „Кросроуд“ и интуицията ме отведе при Ърни Кавалеро и занаята, с който и днес си вадя хляба.

Пред Брил билдинг един дрипльо, наметнат с окъсан балтон, пресрещаше всеки, който влизаше вътре, с думите „Боклук, ей, боклук!“ В края на антрето във формата на буквата „Г“ открих списък на наемателите и в него „Уорън Вагнер и съдружници“ Сред разни продуценти на поп музика, организатори на боксови мачове и всякакви други сводници. Разнебитен асансьор ме качи на седмия етаж и тръгнах по един тъмен коридор, оглеждайки вратите. Стгушена в самия край, импресарската къща заемаше няколко стаички, свързани помежду си.

Секретарката плетеше, когато отворих вратата.

— Вие ли сте господин Анджел? — попита тя, премятайки в устата си дъвка.

Кимнах и извадих от резервния портфейл визитна картичка. Беше с моето име, но ме представяше като агент на застрахователната компания „Оксиденчъл Лайф анд Казуелти“. Имам един приятел печатар в Гринич Вилидж, който ми направи картички за петнайсетина професии. От търговски пътник до зоолог...

Секретарката сграби картичката със зелените си лъскави нокти, напомнящи криле на бръмбар.

— Нали ще почакате минутка. Ако искате, седнете там — любезно ме покани тя, без да спре да дъвче.

После закърши бедра пред мен и почука на една врата с табелка „Личен кабинет“. Насреща имаше свършено същата врата, със същата табелка. Стената между двете бе покрита със стотици фотографии под стъкло, опитващо се да съхрани свежестта на вехнешите усмивки. Не ми беше трудно да различа същата снимка на Джони Фейвърит като тази, която носех под мишница. Намираше се високо горе, между някаква чревовещателка и един дебелак, надуващ кларинет.

Зад мен вратата се разтвори и гласът на секретарката ме подкани:

— Гусдин Вагнер ви чака.

Благодарих ѝ и се озовах в кабинет, още по-тесен от стаята на секретарката. И тук снимки по стените, малко по-нови като че ли, но със също толкова излинали усмивки. Зад надрасканото дървено бюро, заело почти цялото място, млад мъж по риза се бръснеше с електрическа самобръсначка.

— Пет минути — каза той, вдигайки ръка с разперени пръсти, та да мога да ги преброя.

Оставих си куфарчето на зеления протъркан мокет и загледах хлапака, който довършваше тоалета си. Беше риж и къдрав с лунички, носеше очила с рогови рамки. Да имаше най-много двама и пет години.

— Господин Вагнер? — попитах аз, когато най-сетне спря да бръмчи с машинката си.

— Аз съм.

— Господин Уорън Вагнер?

— Същият.

— Не е възможно вие да сте били импресариото на Джони Фейвърит.

— Явно говорите за баща ми. Аз съм Уорън Младши.

— Значи трябва да говоря с баща ви.

— Късничко идвате. Почина преди четири години.

— Съжалявам.

— За какво става дума?

Уорън Младши отметна глава върху облегалката от изкуствена кожа и скръсти ръце зад тила си.

— Джонатан Лийблинг е записан като репициент на застрахователна полица от един наш клиент. Посочиха ни адреса на вашата импресарска къща...

Уорън Вагнер Младши избухна в гръмогласен смях. Аз продължих:

— Парите не са кой знае колко. Вероятно нашият клиент е бил от запалените му почитатели. Ще можете ли да ме упътите как да намеря господин Фейвърит?

Хлапакът се превиваше от смях.

— Страхотия! Това е върхът! Джони Фейвърит, изгубен наследник!

— Честно казано, не виждам нищо смешно.

— Така ли? Добре, ще ви кажа. Джони Фейвърит е затворен в държавна лудница. От двайсет години си седи там и ни приема, ни предава.

— Бива си я шегичката. Още някоя да ми кажете?

— Не разбирате ли? — той свали очилата, за да си избърше очите. — Баща ми бе заложил всичко на Джони Фейвърит. Даде последния си цент, за да откупи договора, който го обвързваше със Спайдър Симпсън. Джони Фейвърит тъкмо бе започнал да подлудява тълпите и взеха, че го мобилизираха. Имаше планове за филми, за турнета. Армията праща в Северна Африка мина за един милион долара и връща оттам куха черупка.

— Жалко.

— Жалко, казвате. Жалко за баща ми. Той така и не се оправя от удара. Години наред се надяваше Фейвърит да изплува, готвеше му шеметно завръщане, заканваше се да го вдигне на гребена на вълната. Горкият ми баща.

Аз се изправих.

— Можете ли да ми дадете името и адреса на болницата, в която се намира Фейвърит?

— Питайте секретарката ми. Трябва да го е завряла някъде.

Благодарих му и излязох. В чакалнята се направих, че научавам нещо ново, когато секретарката след дълго търсене ми записа адреса на клиниката „Ема Дод Харвист“.

9.

Входът на Брил билдинг е обрамчен от два бара. В единия, носещ името на известен боксьор, се събираха поклонници на това благородно изкуство. Другият се наричаше „Коневръза“ и се оказа посещаван главно от музиканти. Фасадата му със сини огледала изглеждаше хладна и примамлива като някоя от пещерите в Капри.

Отвътре си беше най-обикновена кръчма. Огледах салона и в края на бара зърнах човека, който ми трябваше: Кени Помрой. Аранжор и акомпаниятор, още отпреди аз да съм се пръкнал на този свят.

— Здравсти, Кени — промърморих, докато се стоварвах върху столчето до него.

— Гледай ти, гледай ти, Хари Анджел, тарторът на частните ченгета. Май от лани не сме се виждали, колега.

— Вярно, доста време мина. Имам чувството, че чашата ги е празна, Кени. Не шавай, аз ще ти я напълня.

Махнах на бармана и му поръчах да налее същото на Кени, а на мен да забърка един манхатън.

— Наздраве, момко — вдигна той чашата веднага след като я оставиха пред него.

Кени Помрой беше плешив дебелак с лъснала муцуна и преливащи една над друга брадички, като стари гуми в гараж.

Побърборихме за това-онова, после Кени попита:

— Какво те води в тази дупка? Злосторниците ли преследваш?

— Не съвсем. Изпълнявам една поръчка, за която може и ти да ми помогнеш.

— Твой съм духом и телом.

— Какво знаеш за Джони Фейвърит?

— Джони Фейвърит? Та ти ми говориш за праистория, човече.

— Познаваш ли го?

— Не. Слушал съм го един-два пъти на сцена, преди войната. Последния път беше в някаква дупка в Трентън, ако не ме лъже

паметта.

— Да си го срещал случайно през последните петнайсет години?

— Ти си правиш майтап. Та той нали умря?

— Не напълно. Затворен е в клиника.

— Е, как да го срещна, щом е в клиника?

— Излиза от време на време. Погледни това — казах аз и извадих снимката на оркестъра. — Кой от тях е Спайдър Симпсън? Неговото име не е написано.

— Барабанистът.

— С какво се занимава сега? Има ли оркестър?

— Не. Чувах напоследък, че работел на Западния бряг за киното. Най-точно ще ти каже Наган Фишбайн в Капитол билдинг.

Записах името в тефтерчето и попитах Кени дали познава останалите музиканти от оркестъра.

— Преди няколко години свирех с тромбониста в Атлантик Сити. — Кени заби дебелия си като наденица пръст в снимката. — Ей това момче, Ред Дифендорф. Сега е в оркестъра на Лорънс Уелч.

— А другите? Имаш ли представа къде мога да ги намеря.

— Едно-две имена ми говорят нещо. Още са в оборот тук и там, но ми е трудно да ти кажа точно къде. Трябва да поразпитаеш повечко. Защо не провериш в профсъюза?

— А този негър, пианистът, Едисън Суит?

— Тутс ли? Голяма работа! Лявата му ръка е по-добра отколкото на Арт Тейтъм. Страхотен е. Няма нужда да биеш много път. От пет години свири в „Ред Рустър“, на Сто трийсет и осма улица.

— Кени, ти си истинска мина за скъпоценни сведения. Мога ли да те покана на обед?

— По пладне никога не ям. Но още една чаша не бих ти отказал.

Поръчах още по едно, а за себе си и сандвич със сирене и кълцан стек, също и пържени картофи. Докато ги правеха, отидох да се обадя в Секция 802 на Общоамериканската федерация на музикантите. Обясних им, че съм независим журналист и че пиша статия за „Лайф“, като за целта ми е необходимо да се срещна с живите музиканти от оркестъра на Спайдър Симпсън.

Свързаха ме с момичето, което държи на отчет членския състав. Погъделичках я по телефона, обещах да похваля в статията си

федерацията и ѝ продиктувах имената на оркестрантите, както и инструментите, на които свирят.

Изчаках близо десет минути, докато тя ровеше из папките. От петнайсетте човека четирима бяха починали, шестима не членуваха в профсъюза. Каза ми адресите и телефонните номера на останалите. Дифендорф, тромбонистът на Лорънс Уелч, живееше в Холивуд. Спайдър Симпсън също се бе преместил до Лос Анджелис, в Студио Сити. Другите си бяха останали в Ню Йорк.

С алт саксофониста, Върнън Хайд, можех да се свържа чрез студиото на Ен Би Си; Бен Хогарт, тромпетистът, живееше на Лексингтън авеню, а Карл Валински, също тромбонист — в Бронкс.

Записах всичко в тефтерчето, благодарих от все сърце на момичето и започнах наново да въртя. Този път не ми провървя. Хогарт и Валински ги нямаше у дома. Оставих на телефонистката в Ен Би Си моя номер в агенцията, за да го предаде на Върнън Хайд.

Върнах се на бара и си изядох сандвича с няколко разкашкани картофа.

— Хубав е животът, нали, Хари? — попита дебелият Кени, потраквайки няколко парчета лед в празната си чаша.

— Чудесен.

— Като си помисля само за ония нещастни паяци, дето трябва да бачкат, за да си изкарват хляба.

Прибрах си рестото от бара.

— Уви, ще трябва и аз да се превърна в нещастен паяк.

— Да не вземеш сега да си тръгнеш, Хари?

— Няма как. Господ ми е свидетел колко много, ми се иска да поработя за цирозата си в твоята компания.

— Ами че ти ще опънеш петалата, ако продължаваш така. Поне научи къде да ме търсиш, щом ти потръбват скъпоценните ми знания.

— Благодаря ти, Кени. — Навлякох си палтото. — Говори ли ти нещо името Едуард Кели?

От умственото напрежение широкото чело на Кени се сбръчка.

— Познавах навремето един Хорас Кели, в Канзас Сити. Беше пианист в Рено кльб. Да не му е роднина?

— Съмнявам се. До скоро, Кени.

— Ако това е обещание, ще си го сложа в рамка и ще го окача на стената.

10.

Взех метрото на Седма улица и слязох на Таймс скуеър, следващата спирка, колкото да не си търкам подметките. Когато влязох в агенцията, телефонът звънеше. Вдигнах веднага. Беше Върнън Хайд, бившият саксофонист на Спайдър Симпсън.

— Благодаря ви, че се обадохте — започнах аз и си изпях песента за статията, която ще пиша за „Лук“ (той клъвна), после му предложих да пийнем по чашка в удобно за него време.

— Обаждам се от студиото — каза той. — Репетицията започва след двацет минути. Освобождавам се в четири и половина.

— За мен е много удобно. Ако разполагате с половин час, можем да си поговорим. Къде се намира студиото?

— На Четирийсет и пета улица. Хъдсън Тиътър.

— Чудесно. Хикъри хаус е на двеста метра. Да ви чакам ли там в пет без петнайсет?

— Ще дойда.

Изхлузих палтото и се настаних пред бюрото, като побързах да извадя снимките и изрезките от плика. Разположих ги като музейна сбирка и загледах до премала мазната усмивка на Джони Фейвърит. Откъде да подхвана нещата, за да стигна до човек, когото всъщност го няма?

Рубриката на Уинчел беше стара и пожълтяла като ръкописите от Мъртво море. Отново прочетох клюката за разваления годеж на Фейвърит и позвъних на Уолт Риглър в „Таймс“.

— Здравсти, Уолт. Пак съм аз. Трябват ми някакви сведения за Итън Крузмарк.

— Корабният цар ли?

— Самият той. Много ще ти бъда благодарен, ако ми кажеш нещичко за него, а също и адреса му. Най-вече ме интересува развалянето на годежа между дъщеря му и Джони Фейвърит през 1940 година.

— Пак ли Фейвърит! Явно, това е човекът на деня.

— Звездата на представлението. Можеш ли да ми помогнеш?

— Ей сега ще поговоря с колежките от светската хроника. Те се занимават с личните батаци на тузарите. След малко ще ти позвъня.

— Благославям те!

Беше два без десет. Извадих си тефтерчето и набрах два номера в Лос Анджелис. У Дифендорф никой не се обади, но със Симпсън ми провървя. Попаднах на слугинята, мексиканка, и макар моят испански да не бе по-добър от нейния английски, успях да ѝ продиктувам телефона си, както и да ѝ внуша усещането, че работата е важна.

Едва затворих и телефонът извънтя. Беше Уолт.

— Понаучих това-онова. Крузмарк вече е от големите баровци: благотворителни балове, светска хроника и останалата дандания. Седалището му е в Крайслер билдинг, а той живее на Сътън плейс, номер две. Телефонът го има в указателя. Записа ли?

— Черно на бяло — казах аз.

— Добре. Но Крузмарк отскоро е изплувал. Бил е моряк в търговския флот и според мълвата отначало натрупал пари с контрабанда на алкохол през Сухия режим. В каквато и кал да се е топил обаче, съдебното му досие е чисто. Пак по време на Сухия режим започва да изгражда флота си, естествено под панамски флаг.

Прекъснах го.

— А дъщерята?

— Маргарет Крузмарк, родена през двайсет и втора година. Родителите ѝ се развеждат през двайсет и шеста. Майка ѝ се самоубива няколко месеца по-късно, същата година. Маргарет се запознала с Фейвърит на някаква забава в нейния университет. Той бил дошъл да пее с оркестър. Годажът им бил големият скандал на 1941 година. Като че ли той е инициатор за развалянето му, но никой не може да се сети за причината. За момата разправят, че била малко отнесена. Може и за това да е било.

— Какво значи отнесена?

— Отнесена по отвъдното и така нататък. Предсказвала бъдещето на разни светски приеми. Винаги мъкнела в чантата си карти за таро. На хората това не им се нравело, особено когато започнала да хвърля карти на публични места.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. По едно време ѝ викали вещицата.

— Къде се намира тя сега?

— Никой не може да ми каже. Явно не живее при баща си и понеже не е от ония, дето ги канят на големите приеми, тук не се знае нищо за нея. Последният път, когато „Таймс“ е писал за нея, е отпреди десет години, при заминаването ѝ в Европа. Нищо чудно още да си е там.

— Уолт, ти си национално съкровище.

Веднага след разговора извадих указателя и отворих на К. Намерих Крузмарк, Итън; „Крузмарк, Морски превози“ и „Крузмарк, М., Астрологически консултации“ с адрес Седмо авеню, номер 881. За всеки случай набрах номера. Обади се женски глас.

— Един приятел ми даде вашия номер. Аз самият не съм много запален по астрология, но годеницата ми само на това вярва. Искане ми се да я изненадам, да ѝ поднеса хороскопите на двама ни.

— Цената е петнайсет долара на хороскоп.

— Напълно приемливо.

— Освен това не правя консултации по телефона. Трябва да си запишете час.

Казах ѝ, че съм съгласен и я попитах може ли същия ден да ме приеме.

— За днес следобед нямам нищо отбелязано в бележника. Така че изборът е ваш.

— А ако дойда веднага? Да кажем, до трийсет минути?

— Чудесно.

Казах ѝ името си. Тя заяви, че го намира очарователно и ми съобщи, че живее в Карнеги хол. Казах ѝ, че знам къде е и затворих.

11.

Входното антре в жилищната част на Карнеги хол е тясно, без никаква украса. Отдясно са асансьорите, до тях пощенските кутии. До черния вход за „Карнеги таверн“, в която иначе се влиза от Петдесет и шеста улица, зърнах списък с наемателите. „Крузмарк М., Астрологически консултации“, се намираше на десетия.

Хванах левия асансьор и съобщих етажа на стареца, почти безплътен в широката си униформа, напомнящ ветеран от Първата световна война. Той вторачи поглед в обувките ми и не каза дума. След малко затвори металната врата и асансьорът потегли.

Не спря никъде преди десетия етаж. Слязох и се озовах в дълъг и широк коридор, унил като антрето долу. На равни разстояния от стената стърчаха макари с брезентови противопожарни маркучи. Иззад затворените врати няколко пиана се надсвирваха в крещяща дисхармония, в дъното едно сопрано загряваше с вокализми.

Името М. Крузмарк бе изписано със златни букви на вратата, над него бе изрисуван странен знак: буквата „М“, продължена с насочена нагоре стрела. Звъннах и зачаках. Изчаткаха високи токчета, щракна ключалка. Вратата се откряна, доколкото ѝ позволяваше опънатата верига.

От сумрака в мен се вторачи око. Гласът към него попита:

— Моля?

— Хари Анджел — представих се аз. — Обадох се преди малко и имам определен час.

— А, да, разбира се. Изчакайте, моля ви, за секунда.

Затваряне. Веригата издрънча, вратата се отвори вече широко пред едно ъгловато и много бледо лице, чиито котешки очи блестяха в безцветни орбити под черни гъсти вежди.

— Заповядайте — покани ме тя и се отдръпна, за да ми направи път.

Беше цялата в черно като циганките, които сноват в неделен ден из кафенетата в Гринич Вилидж: черна вълнена пола, черен пуловер,

черни чорапи, тежка черна коса, вдигната на кок, прикрепен с абаносови пръчици. Ако се вярва на Уолт Риглър, трябва да беше на трийсет и шест — трийсет и седем години. Но без грим изглеждаше на много повече. Беше слаба, почти мършава, под пуловера не личаха никакви гърди. Не носеше накити, освен съвсем проста верижка със златен медальон — обърната надолу петолъчка.

И двамата мълчахме. Аз не можех да откъсна очи от медальона, който изведнъж извика в съзнанието ми ръцете на доктор Фаулър. Виждах пръстите му, докато барабаняха по кухненската маса. Златният пръстен на лявата. Халка с гравирани петолъчка, която липсваше при повторното ми идване, когато заварих трупа в затворената спалня горе на етажа. Това беше недостигащият къс от мозайката.

Все едно ме поляха с леден душ. Къде се бе дянал пръстенът на доктора? Може би е стоял в джоба му. Не претърсих дрехите на мъртвеца. Но защо, по дяволите, ще си сваля пръстена, преди да си пръсне черепа? И ако не си го е свалил той, кой тогава?

Усетих втрещения в мен поглед на астроложката.

— Вие ли сте госпожица Крузмарк? — попитах аз, колкото да кажа нещо.

— Аз съм — отвърна тя, без да се усмихне.

— Прочетох името ви на вратата, но не можах да разгадая символа над него.

— Това е моят знак — каза тя, докато затваряше вратата. — Аз съм Скорпион. — Погледът ѝ дълго се задържа на очите ми, сякаш бяха отвори към нещо отвъд тях. — А вие?

— Какво аз?

— Каква е вашата зодия?

— Нямам представа. Никак не ме бива в астрологията.

— Кога сте роден?

— На втори юни, двайсета година.

Това беше рождената дата на Джони Фейвърит. Искях да видя как ще реагира. Стори ми, че за миг нещо трепна в тежкия ѝ непроницаем поглед.

— Близнаци. Странно, познавах едно момче на времето, родено на същата дата.

— Така ли? Кой е той?

— Няма значение. Отдавна беше. О, каква съм невъзпитана и ви държа на вратата. Влезте, моля.

Напуснахме най-сетне сумрачното антре и влязохме в обширен хол с висок таван. Обзаведен беше със събрани оттук-оттам мебели, като приютите на Армията на спасението. Тапетите с персийски мотиви и цял куп бродирани възглавнички внасяха известна свежест. Причудливият рисунък по няколко ориенталски килима донякъде изкупваше оскъдността на обзавеждането. Имаше всевъзможни папрати и палми, израсли до тавана. Зелени листа висяха и от окачени на тавата саксии, виждаха се цели миниатюрни горички зад стъклени прегради.

— Каква красива стая — казах аз, докато тя поемаше палтото ми, за да го преметне върху облегалката на канапето.

— Харесва ли ви? Чувствам се много уютно тук. — В този момент се разнесе пронизително свистене. — Ще пиете ли чай? Тъкмо бях сложила чайника, когато позвънихте.

— Не бих искал в никакъв случай да ви притеснявам...

— Ни най-малко. Нали чувате, водата кипи. Какъв предпочитате: даржилинг, жасминов или китайски?

— Оставям на вас да решите. Аз не съм специалист.

Тя ме възнагради с бледа усмивка, после забърза към свистящия чайник. Имах възможност да поразгледам по-подробно.

На всяко възможно място бе поставена някаква екзотична дреболия: южноамерикански флейти, молитвени кречетала, индиански фетиши, фигурки на риби и костенурки с изскачащ от устите им Вишну. Ацтекски кинжал от дялан обсидиан във формата на птица блестеше на една от полиците на библиотеката, натъпкана с всякаква езотерична литература.

Когато М. Крузмарк се появи отново със сребърен поднос и чаши за чай, аз стоях до прозореца и мислех за изчезналия пръстен на доктор Фаулър. Тя остави подноса върху една ниска масичка пред канапето и двамата се разположихме на него.

— Имам чувството, че това лице ми е познато отнякъде — посочих портрета на един застаряващ пират, облечен в смокинг.

— Това е баща ми, Итън Крузмарк — отвърна тя, наливайки чай в прозрачните порцеланови чашки.

Едва доловима предизвикателна усмивка се долавяше в извивката на волевите устни; в зелените като на дъщеря му очи играеше лукаво неумолимо пламъче.

— Корабовладелец е, нали? Виждал съм снимката му във „Форбс“.

— Той никак не обича този портрет. Твърди, че бил като в криво огледало. Мляко, лимон?

— Благодаря, нищо.

Тя ми подаде чашата.

— Правен е миналата година. Според мен приликата е поразителна.

— Хубав мъж.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Представете ли си, минава шейсетте. Винаги е изглеждал поне с десет години по-млад от възрастта си.

Казах й, че ми прилича на пиратите от едновременните филми, когато бях дете.

— Вярно, така е. Докато следвах, всички момичета от моето общежитие го мислеха за Кларк Гейбъл.

Отпивах на малки глътки чая, който имаше вкус на ферментирали праскови.

— Брат ми имаше една позната на име Крузмарк, докато следваше в Принстън. Веднъж на някаква забава му гледала на карти.

— Сигурно е била сестра ми Маргарет. Аз съм Милисент. Близначки сме. Тя е черната магьосница на семейството, аз съм бялата.

— В Ню Йорк ли живее сестра ви? — попитах аз, макар да знаех отговора.

— Не, Меги е в Париж повече от десет години. От цяла вечност не сме се виждали. Как се казва брат ви?

— Джак.

— Не си спомням Меги да е споменавала такова име, но на времето около нея се въртяха тълпа момчета... А сега трябва да ми отговорите на няколко въпроса — тя взе от масата бележник и писалка.

— За да мога да ви направя хороскопа.

— Готов съм.

— Роден сте на втори юни хиляда деветстотин и двайсета. Това вече говори много.

— Например?

Милисент Крузмарк ме изглежда с котешките си очи.

— Зная, че сте роден артист. Лесно се вживявате във всяка роля. Сменяте самоличността си по инстинкт така лесно, както хамелеонът сменя цвета на кожата си. За вас е важно да научите истината, но от друга страна, лъжете без всякакво колебание.

— Доста интересно... И какво друго?

— Способността ви да се въплъщавате в различни роли е нож с две остриета, защото ви създава затруднения, когато се сблъскат двете страни на вашата личност. Искам да кажа, че нерядко ви завладяват съмнения. „Как съм могъл да направя такова нещо?“ Този въпрос ви мъчи постоянно. Не ви е трудно да бъдете жесток, но в същото време не можете да приемете истината, че сте особено склонен да причинявате зло на околните. От една страна, сте упорит и настойчив, от друга, придавате голямо значение на интуицията — тя се усмихна.

— Имате слабост към съвсем млади и мургави жени.

— Вие сте невероятна.

Това беше самата истина. Обрисувала ме беше безпогрешно. Единственото, което можех да възразя, е, че рождената дата не беше моята, а тази на Джони Фейвърит.

— Мога още много да ви кажа, стига да имам по-пълни сведения — бялата магьосница записа нещо в бележника си. — Обозначавам разположението на планетите през месеца, за да проследя влиянието им върху вашия хороскоп. Или върху този на момчето, за което ви споменах. Хороскопите ви си приличат.

— Много интересно.

Милисент Крузмарк гледаше бележника си със смръщени вежди.

— В момента ви заплашва голяма опасност. Съвсем наскоро сте се сблъскали със смъртта — няма й седмица. Покойникът не ви е бил близък, но смъртта му много ви е разстроила. По някакъв начин е замесена медицинската професия. Не е изключено вие самият скоро да попаднете в болница. Неблагоприятните фактори действат много силно. Пазете се от непознати.

Гледах тази странна жена, облечена в черно, и усещах как страхът завладява сърцето ми. Откъде можеше да знае толкова много неща? С буца в гърлото и пресъхнали устни я попитах:

— Какво символизира този медальон, който носите?

— Това ли? — Дланта, която положи на гърдите си, бе като птица, прекъснала за миг полета си, преди да излети отново. — Това е пентакъл. Талисман.

Пентакълът на доктор Фаулър не му бе донесъл особен късмет, но пък в момента на смъртта му е липсвал. Освен ако някой не е смъкнал пръстена на стария лекар, след като го е убил.

— Необходими са ми още някои сведения — каза Милисент Крузмарк, стиснала златната си писалка като стрела. — Кога и къде е родена годеницата ви? Точният час, точното място. За да определя паралела и меридиана. Впрочем вие не ми казахте къде сте роден.

Изредих каквото ми дойде наум, после прибях до ритуалния жест на господина, дискретно поглеждащ към часовника си, преди да оставя чашата на масичката. Изправихме се едновременно, като по сигнал.

— Благодаря ви много за чая — казах аз.

Тя ме изпрати до вратата, обещавайки да приготви хороскопите за следващата седмица. Казах й, че ще се обадя по телефона и двамата си стиснахме ръцете с механичния жест на войничета автомати.

12.

Триото на Дон Шърли свиреше в Хикъри клуб, но започваха много по-късно и когато аз се появих, барът тънеше в глух сумрак. Поръчах си едно уиски и се настаних така, че да наблюдавам входа. След още две уискита се зададе мъж с калъф за саксофон. Беше облечен с кафяво кожено яке и светлобежов пуловер с голяма обърната яка. Косата му бе късо подстригана, доста посивяла. Махнах му с ръка и той пристъпи към мен.

— Върнън Хайд?

— Същият — отвърна той с измъчена усмивка.

— Искате ли да си оставите саксофона и да пийнете едно?

— Искам. — Той постави внимателно инструмента на масата и седна. — Значи вие сте журналистът. И какво точно пишете?

— Разни неща, най-вече за списанията. Портрети, биографии.

Дойде келнерката и Хайд си поръча бира. Говорихме си за това-онова, докато му я донесоха. Той отпи една дълга глътка и попита:

— Значи искате да пишете за оркестъра на Спайдър Симпсън? Попадате на точното място. Ако камъните можеха да говорят, тротоарите в тази махала могат много да ви разкажат.

Прекъснах го.

— Знаете ли, не искам да ви лъжа. В моята статия ще говоря и за оркестъра, разбира се, но са ми необходими сведения преди всичко за Джони Фейвърит.

Усмивката на Върнън Хайд се сгърчи така, че заприлича на гримаса.

— Оня фукльо ли? И защо искате да пишете за него?

— Както разбирам, не сте били особено добри приятели.

— Да не би според вас хората още да го помнят?

— Поне един от отговорните редактори в „Лук“ го помни дотолкова, че да му хрумне да публикува нещо за него. А и вие самият, както виждам, пазите доста жив спомен. Какъв човек беше?

— Гад. Номерът, който погоди на Спайдър, беше отвратителен.

— Какъв номер?

— Преди всичко, трябва да знаете, че Спайдър го е открил. Прибрал го от някаква провинциална дупка.

— Да, чух за това.

— Фейвърит дължеше страшно много на Спайдър. Прибираше дори процент от посещенията. Наистина нямаше от какво да се оплаче. Договорът му със Спайдър важеше за четири години, а той го развали. Сума ти ангажименти на оркестъра отпаднаха заради тоя боклук.

Извадих си тефтерчето и писалката и се престорих, че записвам онова, което ми казваше.

— Поддържаше ли след това някакви връзки с музиканти от оркестъра на Симпсън?

— Вие да не да вярвате в духове?

— Защо?

— Ами че той не е жив. Претрепах го през войната.

— Така ли? Аз пък бях чувал, че е в някаква клиника около Ню Йорк.

— Не е изключено, но все пак мисля, че умря.

— Чувах също, че е бил изключително суеверен. Вие помните ли нещо такова?

Устните на Хайд отново се разтеглиха в киселата му усмивка.

— Аха, направо беше откачен по спиритически сеанси и кристални топки.

— Имал някакво гадже гледачка...

— Така разправяха, само че аз не съм я виждал. По това време пътищата ни с Джони се разминаваха.

Попитах го дали Фейвърит е бил близък с някой от оркестъра.

— Според мен Джони никога с никого не е бил близък. Можете да ме цитирате, ако се наложи. Беше единак. Сам за себе си. Иначе ще ти подметне някой майтап, ще ти се ухили, но само така, за очи. Много го биваше да хвърля пепел в очите на хората. Чарът му служеше като щит, за да се крие от всички.

— Можете ли да ми кажете нещо за частния му живот.

— Виждал съм го само на сцената или нощем в рейса, докато пътувахме от град на град по време на турне. Най-добре го познаваше Спайдър. С него трябва да поговорите.

— Имам телефона му на Западния бряг, но досега все не успях да се свържа. Още една бира?

Хайд прие. Поръчах още по едно. Прекарах цял час с него, бърбейки за едно и за друго, но не и за Джони Фейвърит.

13.

„Ред Рустър“ е баровско заведение с мека светлина. По масите около оркестъра беше пълно с прочути личности и разни тежкари тъпкани с мангизи, мацки с дълбоки, присвяткващи от бижута деколтета.

Седнах на бара и си поръчах малък „Реми Мартен“. Триото на Едисън Суит свиреше, но от моето място виждах само сведения гръб на пианиста.

Другите двама бяха на бас и електрическа китара.

Тъкмо бяха подкарали един блус. Пианото цялото се тресеше и звънтеше. Лявата ръка на Тутс Суит наистина беше цяло чудо, Кени Помрой не лъжеше. Липсата на барабани не се усещаше. Тутс запя, гласът му бе пълен с горчиво-сладка болка:

*I got them voodoo blues
Them evil hoo-doo blues...*

Музикантите свършиха и си заподмятаха разни закачки, докато бършеха потните си лица с бели кърпи. После станаха и дойдоха на бара. Казах на бармана, че искам да ги почерпя. Той остави пред всеки чаша и кимна към мен.

Контрабасистът и китаристът ми хвърлиха по един поглед, взеха си питиетата и се смесиха с публиката. Тутс Суит седна на крайното столче, така че да може да наблюдава залата, и облегна сивеещата си глава на стената. Взех си и аз чашата и отидох при него.

— Исках да ви изкажа благодарността си — казах, докато сядах на съседното столче. — Вие сте страхотен музикант, господин Суит.

— Викай ми Тутс, момко. Аз не хапя.

— Добре, Тутс.

Лицето му беше широко и тъмно, сбръчкано като ланска ябълка. Гъстата къдрава коса сивееше като пепел от цигара. Лъскавият му

костюм от син шевиот пращеше по шевовете, но за сметка на това стъпалата в черно-бели мокасини бяха малки и деликатни като на жена.

— Много ми хареса последният блус.

— Съчиних го в Хюстън преди много години вече, нахвърлих го в един бар на книжна салфетка.

Той се разсмя. Ненадейната белота на усмивката озари тъмното му лице, все едно бе дошъл краят на лунно затъмнение. Единият от резците беше покрит със златна коронка, изрязана точно отпред във формата на обърната петолъчка, така че отдолу проблясваше белият емайл. Така беше направено, че неизбежно привличаше погледа.

— Оттам ли сте?

— От Хюстън? О, не. Изкарах няколко дена там.

— А откъде сте?

— Аз ли? От Ню Орлийнс. Там съм роден, там отраснах. Кажете, момко, вие да не пишете книга?

— Трябва да напиша нещо за „Лук“.

— За Тутс ще пишат в „Лук“? До Дорис Дей и баровците? Ето я най-сетне славата!

— Не искам да ви премятам, Тутс. Всъщност статията ще е за Джони Фейвърит.

— За кого?

— Един певец. Явявал се с оркестъра на Спайдър Симпсън в началото на четирийсетте.

— Аха, сега сега. Спайдър блъскаше барабаните като с пневматични чукове.

— А за Джони Фейвърит спомняте ли си?

Върху черното лице на Едисън Суит се изписа хитроватата невинност на ученик, който не може да реши задачата по алгебра.

— Не се сега вече, освен че може би си е сменил името на Франк Синатра. Може и Вик Даймън да се казва в неделя.

— Значи не са ме осведомили точно. Аз разбрах, че сте били приятели.

— Виж, момко, той записа една от моите песни преди много, много години и аз съм му благодарен за авторския процент, който получих и отдавна профуках. Но пък чак приятели да сме били...

— Видях ви на една снимка двамата, пеете заедно. Публикувана е в „Лайф“.

— Аха. Спомням си я тази вечер. Беше в бара на Дикий Уелс. Мяркал се е насам един-два пъти. Но не заради мен.

— А заради кого?

— Е, момко, ти искаш от мен да стана стара клюкарка.

— Какво значение има след толкова години? Предполагам, че е било заради жена.

— Голяма жена беше.

— Как се казва?

— Не е тайна. Всеки в Харлем по това време знаеше, че Еванджелайн Праудфут се среща с Джони Фейвърит.

— Коя е била тя?

Тутс се ухили.

— Голяма жена, антилка. С, десет или петнайсет години по-стара от Джони, но толкова живот имаше в нея, че по-скоро той изглеждаше малко скапан.

— Знаете ли къде мога да я намеря?

— От години не съм я виждал. По едно време чувах, че е болна. Магазинът си стои, може и Еванджелайн да е в него.

— Какъв магазин? — попитах аз, стараяйки се, доколкото мога да не приличам на ченге.

— Еванджелайн държеше билкарска аптека на Ленъкс авеню. Отворена всеки ден до полунощ, с изключение на неделите — той ми намигна театрално. — Сега трябва да си сядам на пианото. Ще останеш ли още малко, момко?

— Ще изляза за малко и ще се върна.

14.

Билковата аптека „Праудфут“ бе на ъгъла, на Ленъкс Авеню и Сто дваисет и трета улица. Фирмата висеше във витрината, изписана с петнайсетсантиметрови неоновии букви.

Когато бутнах вратата, ме посрещна мирис на тамян, а когато затворих, над главата ми се обади звънче. Озърнах се.

Разглеждах разноцветните свещи, които носели щастие, ако ги палиш редовно, когато от дъното се появи и застана зад тезгяха едно хубаво момиче с кожа като кафе с мляко. Носеше бяла престилка над роклята; да беше най-много на деветнайсет-двайсет години. Къдриците ѝ, разпилени по раменете, бяха с цвета на лъскав абанос. Тънки сребърни гривни прозвънваха над изящните ѝ китки.

— Какво желаете?

— Бих искал да поговоря с госпожица Праудфут.

— Аз съм госпожица Праудфут.

— Еванджелайн Праудфут?

— Не, Епифани. Еванджелайн беше майка ми.

— Беше?

— Мама почина миналата година.

— Съжалявам.

— Боледуваше от дълго време. Няколко години поред не ставаше от леглото. Така че се отърва.

— Хубаво име ви е дала, Епифани. Много ви отива.

Видях, че леко се изчерви под светло шоколадовия си тен.

— Дала ми е много повече. Този магазин например, който от четирийсет години върти добър оборот. Вие може би сте имали някакви търговски отношения с мама?

— Не. Никога не съм я виждал. Надявах се, че ще ми помогне, като отговори на няколко въпроса.

Топазовите очи на Епифани Праудфут потъмняха.

— Да не сте полицаи?

Усмихнах се, готов бях да си разкажа приказката за статията в „Лук“, но в последния миг се отказах — твърде умна ми се струваше, за да ѝ пробутвам евтини партенки.

— Частен детектив съм. Искате ли да видите копие от разрешителното ми?

— Не, не държа. И за какво искахте да питате мама?

— Търся един мъж на име Джони Фейвърит.

Тя застина. Все едно опряха бучка лед о тила ѝ.

— Той е починал — каза тя.

— Не, жив е, макар повечето хора да мислят обратното.

— За мен той е мъртвец.

— Познавате ли го?

— Никога не съм го виждала.

— Едисън Суит ми каза, че бил приятел на вашата майка.

— Било е, преди да се родя.

— Майка ви никога ли не ви е говорила за него?

— Почакайте малко, господине, чието име не знам. Вие да не би сериозно да си мислите, че ще седна да споделям с вас онова, което мама ми е доверила? Както виждам, не сте джентълмен.

Пуснах думите ѝ край ушите си.

— Може би все пак ще ми кажете дали вие или вашата майка сте виждали Джони Фейвърит през последните петнайсетина години?

— Вече ви казах, че никога не съм го виждала, а мама ме е запознавала с всичките си приятели.

Извадих една визитна картичка на агенция „Кросроуд“ от портфейла си — истинския — и ѝ я подадох.

— Така да бъде. Впрочем и не съм се надявал на нещо особено. Тук е записан телефонът на агенцията ми. Ще бъде много мило от ваша страна, ако се сетите за нещо или ако научите някакви сведения за Джони Фейвърит.

Тя се усмихна, но без топлота.

— Какво искате от него?

— Не искам нищо. Просто трябва да разбере къде е.

Тя пхна картичката под стъклото на старата месингова касова машина.

— А ако е умрял?

— Независимо от това ще си получа парите.

— Мисля си, че ще го намерите на метър под земята — засмя се
тя.

— Все ми е едно. Гледайте да не загубите картичката. Всичко се
случва.

— Вярно.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си.

15.

Когато стигнах обратно в „Ред Рустър“, музикантите отново си почиваха и Тутс седеше на същото място пред бара. До него проблясваше чаша шампанско. Запалих цигара и си заprobивах път през тълпата.

— Намерихте ли каквото търсехте? — правейки се на разсеян, ме попита Тутс.

— Еванджелайн Праудфут е починала.

— Починала ли? Жалко наистина. Голяма жена беше. Направо огън!

— Говорих с дъщеря ѝ. Не можа да ми каже нищо особено.

— Май ще е по-добре някой друг да напише тази статия вместо вас, момко.

— Напротив. Стана ми интересно. Вие май добре сте познавали Еванджелайн Праудфут. Сигурно ще можете да ми разкажете повече подробности за връзката ѝ с Джони Фейвърит.

Тутс се изправи тежко на мъничките си крачета.

— Нищо не мога да ти кажа, момко. Много съм дебел, за да се завирам под хорските кревати. А и ми е време да си сядам на пианото.

Възнагради ме с една звездна усмивка и се отправи към подиума. Последвах го като фоторепортер, дебнеш добрия кадър.

— Може би ще се сетите за някой техен приятел? Някой, който ги е познавал, докато са били заедно?

Тутс седна на табуретката и се огледа за двамата си музиканти, които се бавеха в залата. Очите му не спираха да шарят от маса на маса, докато ми каза:

— Музиката е най-добрият начин да си подредиш мислите в главата. Кой знае, току-виж съм се сетил за нещо.

— Аз не бързам. Мога и цяла нощ да стоя и да ви слушам как свирите.

— Иди да седнеш, момко.

Тутс отвори капака на пианото. Върху клавишите лежеше един кокоши крак. Тутс веднага затръшна капака.

— Стигна сте се мъкнали след мен! — изсъска той. — Сега трябва да свиря.

— Какво беше това?

— Нищо не беше. Не си пъхай гагата.

Всичко друго, само не и нищо. Кокоши крак с кожа на плочки, покриващ една октава, от жълтия сгърчен шип зад останалите пръсти до мястото, където е бил отрязан, и кървеше, точно под ставата. Под снопче бели пера бе завързано черно парцалче. В никакъв случай не беше нищо.

— Какво става, Тутс?

— Разкарай се!

— Каква връзка има това с Джони Фейвърит?

Без да обръща никакво внимание на контрабасиста, който вече беше на подиума, Тутс се извърна към мен и процеди бавно през зъби:

— Ако не се ометеш веднага, и то навън, на улицата, ще има да гризеш лайняните си бели пръсти.

Очите ми срещнаха неумолимия поглед на басиста, после обиколиха претъпканата зала и аз разбрах какво трябва да е чувствал генерал Къстър там на хълма над Литъл Биг Хорн.

— Достатъчно е една думица да кажа — добави Тутс.

— Няма нужда от телеграма, Тутс.

Пуснах фасата на дансинга, размазах го с пета и се обърнах към изхода.

Бях си оставил колата от другата страна на улицата. Седнах зад волана и запалих нова цигара. Нямаше единайсет.

От време на време включвах мотора, за да се постопля, но пък и гледах да не става прекалено топло, за да не заспя. В четири без петнайсет, когато оркестърът спира да свири, пепелникът бе препълнен и бях изпил половин бутилка уиски, която ходих да купя от един магазин наблизо. Чувствах се в отлична форма.

Тутс излезе от „Ред Русгър“ пет минути преди да затворят. Пътъом закопчаваше тежкия си балтон и си разменяше някакви шегички с китариста. Едно такси изсвистя със спирачките, когато Тутс пъкна два пръста в устата си и изсвири пронизително. Запалих двигателя.

Нямаше никакво движение и ги пуснах на стотина метра напред. Не включих фаровете, проследих в огледалото как таксито направи обратен завой на Сто трийсет и осма улица и се върна към мен при Седмо авеню. Изчаках докато стигна до денонощния магазин за спиртни напитки, едва тогава запалих габаритите и потеглих.

Проследих таксито до Сто петдесет и втора улица, където зави наляво. Измина стотина метра, и спря пред карето сгради на Харлем ривър. Продължих до Мейкъмбсплейс, обиколих площада и се върнах обратно на Седмо авеню.

Таксито чакаше с отворена врата и загасена лампичка на покрива. На задната седалка нямаше никой. Тутс сигурно беше отскочил до дома си, за да се освободи от кокошия крак. Изключих габаритите и спрях зад една кола, без да изпускам от очи таксито. След няколко минути Тутс се появи. Носеше голям брезентов сак на червени квадрати.

Таксито зави наляво на Мейкъмбс плейс и по Осмо авеню се спусна към центъра. Карах на сто метра отзад. На Фредерик Дъглас съркъл хвана по Сто и десета улица и продължи край северната стена на Централ Парк до ъгъла, откъдето започват Сейнт Никълъс авеню и Ленъкс авеню. Там спря и когато го подминах, видях Тутс с портфейл в ръка да чака за рестото.

Завих наляво, оставих колата точно зад ъгъла на Сейнт Никълъс и се върнах тичешком на Сто и десета улица. Пристигнах навреме, за да видя как таксито се отдалечава, а силуетът на Тутс Суит се потапя в здрачната вселена на парка.

16.

Той вървеше по алеята, която опасва най-западната част на Харлем Мийр. Гледах да не излизам от сянката, но Тутс нито веднъж не се обърна. Продължи чак до Лох, най-отдалечената част от Централ Парк. Алеята се виеше в една падина, обрасла в дървета и храсти, напълно откъсната от града. Пълен мрак и безмълвие. По едно време ми се стори, че съм изгубил Тутс. После чух барабаните.

Светлините проблясваха като светулки под клоните. Крачех безшумно до дърветата, докато открих една голяма скала — чудесен заслон. Четири бели свещи, поставени на земята в купички, пръскаха танцуващи отблясъци. Преброих петнайсет човека, изправени в мъждивото зарево. Трима мъже налагаха различни по големина барабани, най-високият от които май беше конга. Мършав мъж със сиви коси го биеше с длан и с пръчка.

Момиче, облечено с бяла рокля и бяла кърпа на главата, танцуваше в кръг между наредените на земята свещи. В шепите си стискаше брашно, с което чертаеше някакви увъртени фигури около една кръгла дупка в средата, също както индианците хопи рисуват с пясък при ритуалите си. Обърна се и свещите осветиха лицето ѝ. Беше Епифани Праудфут.

Останалите се полюшваха наляво-надясно, пееха някаква протяжна песен и пляскаха с ръце в такт с барабаните. Няколко мъже тресяха дрънкулки от катуни, една жена удряше метални зилове в дяволски ритъм. Гледах Тутс, който размахваше маракасите със сръчността на бразилски свирач. Празният сак стоеше в краката му.

Боса въпреки студа, Епифани танцуваше и ръсеше на виещи се струйки брашното. Когато рисунката бе готова, тя отскочи назад и вдигна към небето призрачнобели ръце, сякаш даваше сигнал за началото на демонско бесуване. Всички се замяха.

Мъже и жени застанаха, заотъркваха се едни о други, заклатиха задници, имитирайки сношение. Бялото на очите им просветваше с опалов блясък върху потните лица.

Пристъпих тихичко между дърветата, за да наблюдавам сцената по-отблизо. Бялата рокля бе съвсем залепнала за потното младо тяло на Епифани, която бръкна с две ръце в една кошница и извади петел с вързани крака. Птицата вирна гордо глава и кървавочервеният гребен лъсна в сиянието на свещите. Епифани продължи да танцува, като потъркваше бялата перушина в гърдите си. После се запромъква между танцьорите, целувайки ги един по един. Внезапно петелът се обади и барабаните замлъкнаха.

С изящно движение Епифани се наведе над дупката в центъра, извади бръснач и сръчно преряза шията на петела. Кръвта заплиска в дупката. Викът на птицата заглъхна в глухо гъргорене и плясък на криле. Танцьорите изстенаха.

Епифани остави обезкръвения петел до ямата, а танцьорите запристъпваха към нея и всеки хвърли вътре своето приношение. Монети, царевични зърна, бисквити, бонбони, плодове. Една жена изля бутилка кока-кола върху мъртвата птица.

После Епифани вдигна безжизнения петел и го окачи с главата надолу на един клон. Това изглежда бе сигнал за тръгване. Хората прибраха инструментите и си заминаха, като преди това си стиснаха първо десните, после и левите ръце, наредени в кръг около ямата. Тутс, Епифани и още двама-трима тръгнаха към Харлем Мийр. Всички мълчаха.

Последвах ги в сянката, вървейки извън алеята, колкото може по-близо до дърветата. Малко преди Мийр алеята се разклонява. Тутс тръгна наляво, Епифани с останалите — надясно. А аз накъде? В крайна сметка последвах Тутс. Той се насочи към изхода на Седмо авеню. Дори и да не си отиваше право у дома, нямаше начин да не стигне там. Намерението ми беше да го изпреваря.

Промуших се през храстите, прескочих каменната ограда и пресякох Сто и десета улица тичешком. При ъгъла на Сейнт Никълъс авеню се обърнах и зърнах отдалеч бялата рокля на Епифани до входа на парка. Беше сама.

За малко не хукнах подир нея, но се отказах и дотичах до моя шевролет. Улиците бяха почти пусати и натиснах газта до край.

Паркирах близо до ъгъла на Мейкъмбс плейс и изминах пеш разстоянието до голямото каре при Харлем ривър. Входът на Тутс беше

на Сто петдесет и втора улица. Открих номера на апартамента му на пощенските кутии, вградени в тухлената стена.

Външната врата не ми създаде никакви затруднения, отворих я за по-малко от минута с джобното си ножче. Тукс живееше на втория етаж. Качих се и разгледах ключалката. Не можех нищо да направя без куфарчето си. Седнах на стълбата над площадката и зачаках.

17.

Не чаках дълго. Чух го как пуфти по стълбите и загасих фаса в подметката си. Тутс не ме видя. Остави сака си на пода, потърси в джобовете си и извади ключа. Щом го завъртя в ключалката, аз се изправих.

Той протегна ръка, за да вдигне сака, и в този миг го хванах изотзад. С едната ръка сграбчих яката на балтона му, с другата го блъснах в апартамента. Той политна напред, падна на колене и сакът му отхвърча в тъмното. Запалих лампата и затворих след себе си вратата.

Тутс се изправи, запъхтян като попаднал в клопка звяр. Дясната му длан изчезна за миг в джоба на балтона и се появи с отворен бръснач. Разпределих тежестта си равномерно върху двата крака.

— Недей, старче, не искам да ти причинявам болка.

Той изръмжа нещо неразбираемо и тръгна тежко напред, размахвайки бръснача. Улових го над лакътя с лявата ръка и се залепих плътно за него, вдигайки рязко коляно нагоре, така че да го улуча там, където най-боли. Тутс изстена кратко и се стовари на задника си. Лекичко му извих ръката, колкото бръсначът да падне на килима и да го запратя с един ритник в другия край на стаята.

— Нали ти казах, Тутс, не се закачай.

Отидох, вдигнах бръснача, затворих го и го пуснах в джоба си.

Тутс се държеше с две ръце за долната част на корема, сякаш се страхуваше, че ако отвори длани, ще изпусне нещо.

— Какво искаш от мен? — измуча той. — Ти не си журналист.

— Най-сетне някакъв ред в куфалницата. Е, надявам се, че сега поне ще науча нещо по-конкретно за Джони Фейвърит.

— Боли. Имам чувството, че отвътре съм премазан.

— Ще мине. Искаш ли да седнеш на нещо по-високо?

Той кимна. Примъкнах зад него една табуретка от червена и черна кожа и му помогнах да се повдигне. Той продължаваше да охка и да се държи за търбуха.

— Слушай, Тутс, присъствах на цялата ви вечеринка в парка. Видях номера на Епифани Праудфут с петела. Какво беше това?

— Антилски обред — простена той. — Вуду. Не всички негри са анабаптисти.

— И каква е ролята на малката Праудфут във всичко това?

— Тя е *мамбо*, както майка ѝ преди нея. Могъщи духове се изразяват чрез това девойче. От десетгодишна присъства на всяко *хумфо*. Още на тринайсет години стана жрица.

— Откакто се е разболяла майка ѝ?

— Да. Горещо-долу оттогава.

Предложих на Тутс цигара, но той поклати глава. Аз запалих и го попитах:

— И Джони Фейвърит ли разбираше от вуду?

— Ами нали беше любовник на *мамбо*, така че...

— Идваше ли на сбирките?

— Разбира се. Често. Той беше *хунси босал*.

— Какво е бил?

— Помагаше на *мамбо*, но не беше изкарал послушничеството.

— Как се наричат онези, които са го изкарали?

— *Хунси канзо*.

— Ти такъв ли си?

— Аз отдавна съм минал през ритуала на инициацията — вдигна той глава.

— И кога за последен път Джони Фейвърит е идвал на някое от пилешките ви партита?

— Нали ви казах, не съм го виждал от войната насам.

— А кокошият крак? Оня на пианото, с папионката?

— Това значи, че много съм се разприказвал.

— За Джони Фейвърит ли?

— За всичко.

— Значи от петнайсет години не си виждал Фейвърит?

— Не съм.

— А Еванджелайн Праудфут? Тя никога ли не говореше за него?

— За последен път я чух да споменава името му преди десет или петнайсет години. Спомням си, защото някакъв професор от университета искаше да се среща с нас. Пишел книга за вуду.

Еванджелайн му каза, че белите нямали право да присъстват на *хумфо*. Аз я подкачих: „Освен ако не могат да пеят, нали?“

— И тя какво отговори?

— Не се засмя, но не се и разсърди. Каза ми: „Тутс, ако Джони беше жив, сега щеше да е могъщ *хунган*, но това не е причина да пускам всички бели драскачи, които си врат носовете навсякъде.“ Нали разбирате, за нея Фейвърит беше мъртъв и погребан.

— Добре, Тутс, да сметнем, че си ми казал цялата истина. Защо ти е тази звезда на зъба?

Тутс разтегли устни в измъчена усмивка. Звездата блесна в светлината на лампата.

— За да си личи, че съм негър. Да не сбърка някой.

— А защо е обърната наопаки?

— За по-красиво.

Оставих си визитната картичка от „Крос роуд“ върху телевизора.

— Тук е телефонът ми. Ако научиш още нещо, обади ми се.

— Не ми стигат неприятностите, че да си поръчвам и други по телефона.

— Не се знае. Може и да ти потрябва помощ, когато следващия път ти изпратят кокоши крак.

Навън утрото розовееше като бузите на танцьорка от мюзикхол. На връщане към колата хвърлих бръснача на Тутс в първата боклукчийска кофа.

18.

Вече беше съвсем светло, когато се прибрах, но успях да поспя почти до обяд, въпреки кошмарите. Епифани Праудфут режеше гърлото на петела под влудяващия ритъм на тамтамите. Танцъорите стенеха и се мятаха, но този път шуртящата кръв не спираше. Алената струя, бликаща от бърхтещата се птица, наводняваше всичко подобно на тропически порой, давеше танцъорите в езеро от кръв. Когато и Епифани потъна в него, аз побягнах иззад прикритието си, шляпайки в кървавата кал.

Обзет от паника, тичах с все сила по пустите нощни улици, но вече не мен гонеха, а аз преследвах силуета на някакъв мъж по безкрайните булеварди.

Колкото и да се напругах, разстоянието си оставаше непроменено. Не можех и не можех да го настигна. Улицата свърши, но преследването продължи по някакъв плаж, осеян с отломки и мъртви риби. Далеч отпред се изпречи огромна раковина, висока колкото небостъргач. Мъжът влезе в нея. Аз го последвах.

Отвътре беше като катедрала със стени в преливащи опалови тонове, с много висок сводест таван. Стъпките ни къртаха по нещо като коридор, виещ се на спирала, все по-тесен и по-тесен. Излязох от последния завой и налетях на моя противник в гръб, опрян в пихтиестата плът на молюската. Изход нямаше.

Сграбчих го за яката на палтото и го завъртях, блъснах го върху лигавата преграда. Той ме прегърна с братски жест и ме целуна по бузата. Устните му, очите, брадичката, всяка от чертите му бяха моите. Обзе ме някаква огромна тъга и аз отпуснах ръце. Тогава почувствах, че зъбите му се забиват в лицето ми. Братската прегръдка се бе превърнала в убийствено нападение. Ръцете му ме стискаха за шията, той се опитваше да ме удуши.

Аз се дръпнах и двамата паднахме. Стремях се да навра пръстите си в очите му. Търкаляхме се по седефения под. Ръцете му отслабиха хватката, когато очите му изхвъркнаха от орбитите. Събудих се с вик.

Топлият душ поуспокои нервите ми. След по-малко от дваайсет минути бях обръснат, облечен и карах колата към Таймс скуеър. Оставих я в гаража и тръгнах пеш към будката до Таймс тауър, в която продават провинциални вестници. На първа страница на „Паукипси Нюйоркър“ имаше снимка на доктор Албърт Фаулър. СМЪРТТА НА ЕДИН ВИДЕН ЛЕКАР, гласеше заглавието на статията, която изчетох, докато закусвах в дрогерията „Уелан“, на тъгла на Парамаунт билдинг.

Според вестника докторът се бе самоубил, макар да не оставил нито думица, за да обясни причините. Трупът бил открит в понеделник преди обед, когато двама колеги се обезпокоили, че доктор Фаулър не идва на работа и не отговаря по телефона. Повечето подробности бяха точни, но нямаше и думица за морфина. Не се казваше и какво е имало в джобовете на мъртвеца, така ме не можах да науча дали сам си е свалил пръстена.

Изпих още едно кафе и отидох в агенцията, за да прегледам пощата. Имах намерение да отскоча до Кони Айлънд, за да се опитам да се срещна с Мадам Зора, любимата гледачка на Джони Фейвърит, но реших, че е по-добре да се върна първо в Харлем. Епифани Праудфут бе скрила твърде много неща от мен предната вечер.

Тъкмо си бях приготвил куфарчето и си закопчавах палтото, когато телефонът иззвъня. Обади се телефонистка и ме попита приемам ли да говоря за моя сметка с Корнелиус Симпсън. Казах, че приемам и чух мъжки глас.

— Прислужничката ми предаде вашето съобщение. Доколкото можа да ми обясни, ставало дума за нещо важно.

— Вие сте може би Спайдър Симпсън?

— По последни сведения — да.

— Искам да ви задам няколко въпроса за Джони Фейвърит.

— Какви въпроси?

— Например като начало, виждали ли сте го от петнайсетина години насам?

— За последен път го видях на другия ден след Пърл Харбър — отвърна той, смеейки се.

— Защо се смеете?

— Смея се винаги, когато се сетя за всичките пари, които отлетяха изпод носа ми заради него. По-хубаво да се смее човек, отколкото да плаче, по-малко боли. Защо ме питате?

— Пиша една статия за забравените певци от четирийсетте години, която трябва да излезе в „Лук“. Джони е героят.

— Много повече ще му отива ролята на предателя.

— Можете ли да ми разкажете нещо за връзката му с една антилка на име Еванджелайн Праудфут?

— Абсолютно нищо, За пръв път чувам това име.

— Знаете ли, че се е занимавал с вуду?

— Да не би да е забощдал игли в кукли? Не бих се учудил. Джони беше странен тип. Често го прихващаха разни.

— Например?

— Чакайте да се сетя... Веднъж го видях да лови гълъби на покрива на хотела. Бяхме на турне, не мога вече да си спомня къде. Беше се качил с една огромна мрежа и аз си рекох, че вероятно не му харесва кухнята. Само че вечерта след концерта се отбих в стаята му и го сварих да бърника с молив във вътрешностите на един гълъб, проснат на масата.

— Това пък какво е било?

— И аз това го попитах: „Какво правиш?“ Той ми отвърна с някаква много учена дума, забравил съм я вече, и после обясни, че гадаел бъдещето както жреците в древен Рим. Когато не бяха черва от гълъб, гледаше на друго. Чаени листенца, линиите на ръката, йога. Носеше златен пръстен с всякакви староеврейски знаци по него. Но едва ли беше евреин.

— А какъв беше?

— Нямам представа. Розенкройцер или нещо такова. Мъкнеше в куфара си череп.

— Човешки?

— Поне произходът му беше такъв. Казваше, че бил на някакъв убиец, който заклал десет човека. Според него го правел всемогъщ.

— Май се е шегувал с вас.

— Възможно е. Преди всеки концерт с часове седеше и го зяпаше. Ако беше на кино, щеше да е хубав кадър.

— А Маргарет Крузмарк познавахте ли?

— Маргарет коя?

— Годеницата на Джони.

— А, да, оная тежкарката. Виждал съм я два-три пъти. Защо?

— Тя как беше.

— Много красива. Обикновено не говореше. Ей с такива очи, но повече си мълчеше. Нали сте виждали такива жени?

— И тя май е била гадателка.

— Възможно е. На мен не ми е гледала.

— А защо са развалили годежа?

— Отде да знам.

— Можете ли да ми кажете имената на някои стари приятели на Джони? Хора, които да ми помогнат за статията?

— Как да ви кажа, уважаеми, когато, с изключение на черепа в куфара му Джони нямаше приятели.

— А Едуард Кели?

— Този не съм го чувал. Познавах един пианист на име Кели, но това беше в Канзас Сити, години преди да срещна Джони.

— Много ви благодаря за всичко, което ми казахте. Чудесна работа ще ми свърши.

— Радвам се, радвам се.

С това разговорът свърши.

19.

Надписът във витрината на билковата аптека „Праудфут“ не светеше. Зелена завеса я закриваше цялата, а на стъклото бе закрепен с лепенка картон, на който пишеше: „Днес магазинът няма да работи“. Вратата, разбира се, бе заключена.

Отидох до най-близкото кафене, за да позвъня по телефона. В указателя имаше номерът на магазина — който не отговаряше, — но не и домашен телефон. Потърсих номера на Тутс Суит и започнах да го набирам, но се отказах — много по-добре беше да се явя без предизвестие. Десет минути по-късно вече паркирах колата на Сто петдесет и втора улица, точно пред неговия вход.

Качих се пеш. На втория етаж нямаше друг апартамент. Наведох се да огледам ключалката и забелязах, че вратата е само притворена. Бутнах я с крак и тя се отвори напълно. На стената отсреща имаше огромно червено петно, напомнящо теста на Роршах. Изглеждаше като от боя, но не беше.

Затворих след себе си, натиснах вратата с гръб, за да влезе езичето в гнездото.

Холът беше с главата надолу, мебелите лежаха катурнати на смачкания килим. Трябва да е имало сериозен въргал.

Опитах се нищо да не докосвам, докато прекрачвах обърнатите мебели. Влязох в кухнята, където всичко си беше на място. На гетинаксовата маса стоеше чаша студено кафе. Добре поддържан апартамент... стига да не надничаш в хола.

Тесен коридор отвеждаше до една затворена врата. Извадих от куфарчето гумените ръкавици и ги нахлузих, преди да натисна дръжката. С първия поглед вътре почувствах силно желание да изпия нещо силно.

Тутс Суит лежеше върху тясното легло, ръцете и краката му бяха завързани за таблите с въже за простиране. От умрял по-умрял. Върху изпъкналия му корем бе метнат хавлиен халат, целият напоен със засъхнала кръв. Под него чаршафите бяха вкоравени от кръв.

Лицето и вратът синееха. Бялото на отворените му, изхвъркнали от орбитите очи бе пожълтяло като стара билиардна топка. В отворената му уста бе натъпкано нещо, напомнящо дебела наденица. Смърт от задушаване — и без аутопсия можех да поставя диагнозата.

Когато се вгледах по-отблизо в онова, което стърчеше между подутите му устни, разбрах, че една чаша няма да ме оправи. Тутс бе удушен със собствените си гениталии. Отвън на двора се засмя дете.

Нищо на света не можеше да ме накара да повдигна кървавия халат. Нямаше и нужда да търся, за да разбера откъде е било взето оръжието на престъплението. На стената над леглото се виждаха несръчни рисунки, направени с кръвта на Тутс: звезди, спирали, дълги криволичещи черти, които трябваше да представляват змии. Звездите бяха три, с по пет лъча и обърнати надолу. Навред налитах на падащи звезди.

Казах си, че е време да си обирам крушите. Все пак природното ми любопитство ме подтикна да хвърля един поглед в чекмеджетата на нощното шкафче и в гардероба. Загубих десет минути и не намерих нищо интересно.

Затворих вратата пред невиждащите очи на Едисън Суит. Искаше ми се да претършувам и хола, преди да си тръгна, но бъркотията беше такава, че се уплаших да не оставя отпечатьци от подметките си. Визитната ми картичка не беше върху телевизора. Не я бях намерил и в спалнята на Тутс, а боклукът бе изхвърлян скоро, както личеше от чистата найлонова торба в кухненската кофа. Надявах се и моята картичка да е отишла с него.

Погледнах през шпионката, за да не налетя на някого при излизането. Оставих вратата притворена, както я бях заварил, свалих си гумените ръкавици и ги напъхах в куфарчето. Ослушах се, преди да тръгна надолу, но нямаше никой.

Слязох без затруднения. Мънички деца играеха на дама в двора. Дори не си вдигнаха главите, когато минах край тях.

20.

Трите уискита, които погълнах едно след друго без лед и без сода в една тиха квартална кръчма, ми поуспокоиха нервите и ме накараха да погледна философски на нещата. Вече двама мъртъвци ми тежаха поне в известна степен на съвестта. И двамата познавах Джони Фейвърит и носеха звезди с пет лъча. Питах се дали и зъбът на Тутс е изчезнал като пръстена на доктора, но любопитството ми не стигаше чак дотам, че да ме накара да се върна. Звездите може би бяха само съвпадение, в края на краищата се срещат под път и над път. Защо трябваше да виждам нещо особено в това, че един лекар наркоман и един блус пианист познават Джони Фейвърит? Защо наистина? И все пак някъде в мен усещах, че всичко това е свързано с нещо по-голямо. Нещо огромно. Прибрах си рестото от мокрия бар и тръгнах да бачкам за сметка на Люк Сайфер.

По пътя от Манхатън до Кони Айланд съвсем се отпуснах. Карах по Седемнайсета западна улица до Сърф авеню и спрях до една площадка за електрически колички, барикадирана с дъски. През зимата Кони Айланд е призрачен град. „Натанс Фамоуз“ все пак работеше и аз се спрях да изям един хотдог и да изпия една бира под огромните букви на фирмата. Продавачът зад тезгяха изглеждаше дошъл тук веднага след потопа и затова го попитах не е ли чувал за една гледачка на име Мадам Зора.

— Мадам коя?

— Зора. Била много прочута тук през четирийсетте години.

— Не мога ти каза, момчето ми. Аз съм от една година.

И се ухили, откривайки четири липсващи зъба. Нагълтах набързо остатъка от хотдога и си отнесох бирата в картонената чаша да я пия по пътя. Минавах пред затворените бараки, питайки се откъде да подхвана нещата. Реших да не си тръгвам оттук, докато не намеря някой, който да помни Мадам Зора.

Първо тръгнах да търся Дани Дринам, едновременно доставчик на жива стока за бардаците, на когото през петдесет и втора помогнах

да се измъкне от една доста калташка история. Той държеше восьчен паноптикум на ъгъла на Тринайсета улица и Буери стрийт. Галерията му с прочути личности бе тясно дюкянче, притиснато между една пицария и будка за сувенири.

Зад тезгяха една стара продухана флигорна, не по-възрастна и с един-едничък ден от вдовицата на президента Грант, редеше пасианс. Попитах я:

— Дани Дринам тук ли е?

— Ей там — кимна тя през рамо, внезапно вадейки изпод тестето вале пика. — Реди изложбата.

— Искам да поговоря с него. Може ли да вляза?

— Може, обаче ако платите двацет и пет цента — осведоми ме тя, кимайки този път към табела с надпис: ВХОД 25 ЦЕНТА.

Изнамерих в джобовете си една монета, бутнах я през решетката на гишето и влязох.

Вътре ухаеше на запушен канал. Картоненият таван, целият на някакви ръждиви петна, заплашваше да рухне в същия миг. Прогнилите дъски на пода скърцаха сърцераздирателно. От двете страни бяха наредени стъклени витрини с изпъчени чучела.

Намерих Дани Дринам в дъното, застанал на колене в една от витрините. Беше дребен човек в избеляла синя риза и сиви вълнени панталони. С вирнатия си нос и тънките русоляви мустачки напомняше подплашен хамстер. Навикът му непрекъснато да мига, докато говори, ни най-малко не смекчаваше приликата.

Почуках на стъклото. Той вдигна глава и ми се усмихна, без да изплюе тапицерските кабари, с които бе пълна устата му. Промърмори нещо неразбираемо и се изхлузи навън през един тесен отвор в задната страна на витрината.

— Ей, Хари! — изкрещя той радостно, изниквайки най-неочаквано зад гърба ми. — Какво те води в тая дупка? Макар че май се сещам.

— Кажи де, да науча и аз.

Клепачите на Дани трепкаха като превъзбудени светофари.

— Като че ли не мога точно да отгатна, но щом Хари Анджел се е домъкнал чак тук, бас държа, че иска да научи нещо.

— Позна. Какво можеш да ми кажеш за една врачка? Мадам Зора се казва. Държала е барака тук в началото на четирийсетте години.

— О, Хари, нали знаеш, че по това време имах агенция за недвижими имоти във Флорида. Хубави години бяха.

Предложих му цигара, той кимна отрицателно с глава и аз запалих сам.

— Не съм и мислил, че я познаваш, Дани. Само че ти понатрупа вече стаж тук. Можеш да ми посочиш ония, които са най-отдавна по тия места, да ме посъветваш към кого да се обърна.

Дани се почеса по главата, за да разбере, че мисли.

— Чакай да видим... Нали се сещаш, Хари, всеки, който може да си го позволи, по това време е в Бермудите или на някое друго сладко местенце. Ох, и аз бих се търкалял на плажа, ако нямах толкова сметки да плащам. Не че се оплаквам — да не беше ти, още щях да си седя на топло.

— Добре де, не може да не е останал някой. Не си единственият, който работи през зимата.

— Сетих се. Има една галерия с чудовища на Десета улица, до дъсчената алея. Обикновено изродите зиме са по цирковете, но тия тук са стари. Един вид полупенсионери. За тях няма ваканция. Не обичат вече да излизат пред публика.

— Как се казва заведението?

— „Уолтър и неговият Двор на чудесата“. Само че шефът не е Уолтър, а Хагарт. Няма начин да го сбъркаш, целият е в татуировки. Все едно карта на пътищата.

— Благодаря ти, Дани. Ти си неизчерпаем извор на знание.

21.

Дворът на чудесата се оказа схлупена постройка с окичена фасада, нашарена с несръчни изображения на небивалите чудесии, които човек може да види вътре.

БОЖИЧКО, КАКВА ДЕБЕЛАНА! — гласеше надписът под портрета на особа от нежния пол с размери на дирижабъл, разтворила миниатюрно чадърче над пипонестата си глава. Татуираният мъж, ПРОЗРАЧНАТА КОЖА, бе заобиколен от Жожо Кучешката глава и Принцеса София, брадатата девица. Други шедьоври на примитивната живопис показваха хермафродит, хубавица, омотана в змии, човек тюлен и великан в официален костюм.

РАБОТНИ ДНИ СЪБОТА И НЕДЕЛЯ пишеше пред празното гише на входа. Пътят бе преграден от верига, но аз се промуших отдолу.

Единствената мъждива светлина идваше от оплескан до невъзможност фенер, но той стигаше, за да освети няколко окичени със знамена подиума, разположени от двете страни на празна зала, лъхтяща на униние и пот. В дъното изпод някаква затворена врата проникваше светъл лъч. Пристъпих до нея и почуках.

— Влезте, отворено е — извика един глас.

Натиснах дръжката и се озовах в обширна стая, обзаведена с няколко издънени канапета, с варосани стени, по които пъстрееха весели циркови плакати. Една съвсем мъничка женица, чиято черна къдрава брада лежеше като лигавник върху розовия ѝ девичи корсет, бе потънала в реденето на картинна мозайка.

Под абажура с ресни четири чудовищни изчадия играеха покер. Единият нямаше крака, беше качен на голяма възглавница и стискаше картите с длани, изскачащи направо от раменете, като плавници. В пръстите на великана до него картите изглеждаха като пощенски марки. Раздаващият имаше някакво кожно заболяване и напомняше крокодил.

— Влизах ли? — попита той съседа си отляво, един сбръчкан таласъм.

Той беше по потник и шията, раменете и ръцете му бяха така плътно покрити с татуировки, че изглеждаше облечен в прилепнало трико с причудливи рисунки.

Щом съзря куфарчето в ръцете ми, той се провикна:

— Не зная какво продавате, но тук купувачи няма.

— Нищо не продавам — отвърнах аз. — Нито застрахователни полици, нито гръмоотводи.

— Какво искате тогава? Безплатно представление?

— Сигурно вие сте господин Хагарти? Един приятел ми каза, че тук мога да намеря някой, който да ме упъти.

— Кой е този приятел? — попита татуираният.

— Дани Дринам. Има музей с восъчни фигури малко по-нататък.

— Знам го. Мошеник на дребно — Хагарти се ухили, за да покаже, че се шегува. — Приятелите на Дани са и мои приятели. Кажете какво ви трябва. Ще гледаме да свършим работа.

— Мога ли да седна?

— Искат ли питане! — Хагарти примъкна с крак един стол до масата. — Ела насам, приятел.

Седнах между Хагарти и великана, който стърчеше над нас като Гъливер над лилипутите.

— Търся една циганка, гледачка, на име Мадам Зора — казах аз, докато намествах куфарчето си върху коленете. — Била е много известна преди войната.

— Нищо не ми говори това име. За какво ти е?

— Познавала е един човек, когото издирвам. Мислих си, че вие можете да ми помогнете.

— Частно ченге ли си?

Кимнах с глава. Само щях да си усложня положението, ако кажех нещо друго.

— Аз я познавах — обади се изведнъж дебеланата, която не бях съзрял досега, с изненадващо нежен и мелодичен глас. — Тя беше циганка колкото вие сте китаец.

— Сигурна ли сте?

— Че как! Певецът Ал Джолсън си боядисваше лицето в черно. От това не ставаше повече негър.

— Знаете ли къде може да е сега?
— Нямам представа. Изгубих й следите, откакто си замина.
— Преди колко време беше това.
— През пролетта на четирийсет и втора. Вдигна си парцалите съвсем ненадейно. На никого не се обади.
— Можете ли да ми разкажете нещо по-подробно.
— Много бегло се познавахме. Знаете ли кой може да ви разкаже?
— Не, разбира се. Кой?
— Старият Пол Болц. Той работеше за нея на времето. Още е тук.
— Къде мога да го намеря?
— В Стипълчейз парк. Пазач е — Дебеланата започна да си вее с някакво филмово списание. — Хагарт, не можеш ли да намалиш този радиатор? Като в баня съм. Още малко и ще се разтопя.
Хагарт се засмя.
— Ако това стане, съкровище, ще образуваш най-голямата локва на света!

22.

Дъсчената алея и целият плаж бяха пусти. Стигнах до Стипълчейз парк, разпрострян на не по-малко от четиринайсет хектара. Кулата за парашутни скокове, реликва от международния панаир през 1939 година, се издигаше като шейсетметрова гъба, скътала под чадъра си огромен павилион с глинени стени. Над входа му грамадно табло известяваше: ДВОРЕЦ НА СМЕХА, под изрисуваното ухилено лице на основателя Джордж К. Тилайън.

Открих една дупка в дъсчената тараба около павилиона и почуках на покритото със сол прозорче до главния вход. Шумът прокълтя в пустия увеселителен парк, сякаш цяла армия чукащи духове се разбесняха изведнъж. Хайде, пазачо, събуждай се! Банда крадци са дошли да отмъкнат парашутната кула!

Тръгнах около огромната постройка, чукайки на всяко стъкло, което ми се изпречеше. И така налетях на насочен срещу мен револвер. Беше „Колт Полисис Позитив 38 Спешъл“, но в този миг ми приличаше на Дебелата Берта.

Ръката, здраво стиснала трийсет и осемкалибровия колт, принадлежеше на старец с кафява униформа и свински очички, вторачени в мен над нос, напомнящ обушарски чук.

— Не мърдай! — изрева той с глас, излязъл сякаш направо от морските дълбини.

Аз и не мърдах.

— Навярно вие сте господин Болц? — попитах аз. — Пол Болц.

— Моето име не те засяга! Ти кой си?

— Името ми е Анджел. Частен детектив съм. Искам да поговоря с вас във връзка с един случай, който ми е възложен.

— Отде да знам дали наистина си частен детектив.

Понечих да бръкна в джоба си, а Болц натика цевта на револвера в корема ми и изръмжа:

— С лявата ръка.

Преместих куфарчето си в дясната ръка и измъкнах портфейла с лявата.

— Отворете го, удостоверението е вътре.

Пазачът се вторачи със свинските си очички, разгледа всички карти и ми го върна. За малко да скоча върху него, но се въздържах.

— Вярно, частно ченге си. Какво искаш?

— Вижте, денят ми досега беше много тежък. По-добре си приберете револвера. Дойдох при вас за услуга. Не е ли ясно?

Известно време той разглеждаше револвера си, сякаш се питаше с това ли ще вечеря днес. После сви рамене и го напъха в кобура, показвайки ми, че предпазителят не е спуснат.

— Аз съм Болц — призна накрая той. — Казвай.

— Не може ли да се скрием някъде от вятъра, за да си поговорим?

С отсечено кимване на дългнестата си глава той ме подкани да вървя пред него. Един зад друг двамата слязохме по няколкото стъпала, водещи до врата с надпис ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО.

— Влизай. Отворено е. — Влязохме в просторното пусто помещение. — Кажи сега, ченге, какво ти трябва.

— Търся една циганка гледачка на име Мадам Зора. Разбрах, че сте работили за нея в началото на четирийсетте години.

— Първо ще ти кажа, ченге, че нито беше циганка, нито се казваше Зора. Аз съм от малкото, които знаеха, че е дъщеря на един баровец от Ню Йорк.

Магаре да ме беше ритнало, щеше да ми се стори погалване с ангелско крило в сравнение с шока, който усетих при тези думи. Трябваше ми известно време, за да мога да попитам стареца:

— А знаете ли истинското ѝ име?

— Че ти да не ме мислиш за изтресен! Аз знаех всичко за нея. Казваше се Меги Крузмарк и баща ѝ имаше повече кораби, отколкото е английската флота.

— Кога я видяхте за последен път?

— През пролетта на четирийсет и втора. Вдигна си дърмите, без дума да каже. Аз увиснах тука като захвърлен парцал.

— А случвало ли ви се е да видите с нея и един певец на име Джони Фейвърит?

— Случвало се е, разбира се. Все заедно ходеха. Тя не можеше да се отлепи от него.

— Нещо да е говорила за него и вие да сте го запомнили?

— Мощ.

— Какво?

— Казваше, че имал мощ.

— Това ли е всичко?

— Как да ти кажа, аз много не надавах ухо. За мен всичко това си беше вятър и мъгла. Не съм го взимал насериозно — Болц се прокашля. — Виж, с нея беше друго. Тя вярваше.

— А Фейвърит?

— И той. По очите му личеше.

— След това не сте ли виждали никой от двамата?

— Никога. Ако стават такива неща, той сигурно е отлетял на луната, яхнал метла. А и тя. Зло да ги забрави.

— А да сте чували за един черен пианист на име Тутс Суит?

— Не.

— Не можете ли да си спомните нещо друго?

Болц се изхрачи на пода между краката си.

— Минали работи. Всичко това е умряло и погребано.

23.

Тутс Суит бе почетен на трета страница на „Дейли Нюз“. Не се споменаваше точно как е настъпила смъртта, говореше се само за диващината на вуду ритуалите. Имаше снимки на кървавите рисунки по стената над леглото и на Тутс пред пианото. Трупът бил открит от китариста на триото, който минавал да вземе шефа си за работа. Пуснали го след рутинен разпит. Полицията не подозираше никого, макар в цял Харлем да се знаело, че Тутс отдавна е в една вуду секта.

Изчетох статията сутринта в метрото, бях оставил колата на един паркинг до дома. Първо се отбих в Националната библиотека, където след известно налучкване успях да обясня, че ми е нужен телефонният указател на Париж. Открих една М. Крузмарк на улица „Нотр Дам де Шан“ и си записах номера.

Беше почти обед, когато влязох в агенцията. Първо прегледах пощата — имаше чек за 500 долара, издаден от кабинета за юридически консултации „Макинтош, Уайнсеп и Спай“.

След това двайсет минути напразно се опитвах да вляза във връзка с Маргарет Крузмарк в Париж. Позвъних на Хърман Уайнсеп и му благодарих за чека. Той ме попита дали напредвам с издирването. Отговорих му, че всичко е наред и поисках среща с господин Сайфер. Уайнсеп каза, че щял да се вижда по работа с него същия следобед и с удоволствия ще му предаде молбата ми. Благодарих му, разменихме си цветя и рози и приключихме.

Тъкмо се опитвах да навлека палтото си, борейки се с усукания ръкав, когато телефонът иззвъня. Едва на третия път успях да вдигна слушалката. Беше Елифани Праудфут. Говореше задъхано.

— Трябва веднага да се видя с вас.

— По какъв повод?

— Не е за телефона.

— Къде сте?

— В магазина.

— Добре. Не бързайте. Аз излизам да хапна нещо. Чакам ви в агенцията си в един и петнайсет. Знаете ли къде се намира?

— Нали ми дадохте картичката си.

— Чудесно! Дотогава.

Тя затвори, без да каже довиждане.

Преди да тръгна, прибрах чека от Уайнсеп в касата. Бях на колене пред отворената каса, когато чух, че вратата на чакалнята се отваря. Клиентите винаги са добре дошли, затова и под името на агенцията пише ЗАПОВЯДАЙТЕ. Клиентите обаче обикновено чукат. Когато някой влиза направо, това са или ченгетата, или неприятностите. Често и двете.

Този път беше цивилно ченге, облечено в смачкано сиво габардинено пардесю и кафяви панталони с раздърпани от чепиците маншети, които особено отиваха на белите му спортни чорапки.

— Вие ли сте Анджел? — излая ченгето.

— Аз съм.

— Аз пък съм лейтенант Стърн. Това е моят колега, сержант Деймос^[1]

Той кимна към отворената врата, на чийто праг стоеше един квадратен с осанката на докер.

— Какво мога да направя за вас, господа.

— Да отговорите на един-два въпроса.

— С най-голяма радост. Тъкмо се канех да изляза да хапна нещо. Ще ми направите ли удоволствието да споделите трапезата ми?

— Тук по-спокойно ще си поговорим — заяви Стърн, докато колегата му затваряше след себе си вратата.

— Както желаете.

Седнах зад бюрото и извадих една бутилка канадско уиски и коледните си пури.

— Само това мога да ви предложа, господа. До умивалника има картонени чаши.

— Никога не пия по време на работа — заяви Стърн и награби няколко пури.

— За мен обаче е обедна почивка — казах аз, отивайки с бутилката към умивалника. Взех картонена чаша, напълних я до половината с уиски, добавих един пръст вода и казах: — За ваше здраве.

Стърн прибра пурите във вътрешния си джоб.

— Къде бяхте вчера предобед към единайсет часа?

— В къщи. Спях.

— Блага работа е това да си частник — изръмжа той с крайчеца на устните към Деймос. Сержантът отвърна с нещо като мучене. — Е как така спите бе, Анджел, когато хората работят?

— И аз работих до късно предната вечер.

— Къде по-точно?

— В Харлем. Защо ме разпитвате, лейтенанте.

Стърн извади от джоба си някакво картонче и ми го показва.

— Знаете ли какво е това?

Кимнах:

— Моята визитна картичка.

— А ще ни обясните ли какво прави в апартамент, където е станало убийство?

— На Тутс Суит ли?

— Хайде, подхващайте.

Стърн седна направо на бюрото ми и нахлупи периферията на сивата си шапка над очите.

— Няма много за разказване. Всъщност точно заради Суит ходих в Харлем. Трябваше да говоря с него във връзка с един случай, по който работя. Не ми каза кой знае колко, но аз и не съм очаквал друго. Оставих му картичката си, за да ми позвъни, ако се сети за още нещо.

— Не е достатъчно, Анджел. Карай отначало.

— Добре. Търся едно изчезнало лице. Изпарило се преди дванайсет години. Имах само две-три неща, за които да се хвана, и сред тях — снимка на човека заедно с Тутс Суит. Оня ден вечерта отидох в Харлем, за да помоля Тутс да ми помогне. В „Ред Рустър“ не беше много разговорлив, затова когато кръчмата затвори, го проследих до парка. Там участва в нещо като вуду церемония до Мийр. Танцуваха и заклаха един петел. Аз зяпах като турист.

— Кои са тия „те“? — попита Стърн.

— Петнайсетина души негри, мъже и жени. Само Тутс ми беше познат.

— И какво направихте?

— Нищо. После Тутс си тръгна сам. Проследих го до дома му и успях да измъкна каквото знаеше. Почти нищо, защото не беше

виждал човека от деня, в който е била правена снимката. Дадох му картичката си и го помолих да ми позвъни, ако му хрумне още нещо. Така добре ли е?

— Не съвсем. — Стърн огледа разсеяно ноктите на дясната си ръка. — По какъв начин го накарахте да говори?

— С психология.

Стърн повдигна вежди и ме огледа по същия разсеян начин както бе зяпал ноктите си.

— И за кого става дума? Кой е изчезналият?

— Не мога да кажа, според договора с клиента ми съм длъжен да пазя името му в тайна.

— Няма да сте от голяма полза за клиента си затворен в участъка, а точно там имам намерение да ви закарам, ако не отговаряте на въпросите ми.

— Без грубости, лейтенанте. Работя за един адвокат на име Уайнсеп. Значи се ползвам от правото му на професионална тайна. Ако ме приберете, ще трябва да ме пуснете след по-малко от час. По-добре да не се морите.

— Телефонът на този адвокат?

Записах го на едно листче, с пълното име на кантората, и му го подадох.

— Казах ви всичко, което зная. Доколкото можах да разбера от вестника, едновременно на Тутс, кокошите убийци, са му надупчили кожата. Ако пипнете някого, за мен ще е удоволствие да ви помогна, удостоверявайки дали съм го виждал там.

— Много сте любезен — ехидно промърмори Стърн.

— Имате ли още въпроси, лейтенанте?

Стърн ме изгледа с безизразния поглед на ченге. Достатъчно бе да зърнеш очите му, за да разбереш, че никога не се усмихва. Дори и когато бие. Просто си върши работата.

— Не. Можете да отидете да обядвате заедно с вашето право на професионална тайна. Има вероятност пак да ви потърсим, но едва ли. Един накълцан негър не е кой знае какво.

— Ако опрете до мен, на разположение съм.

— Ще се възползваме. Много ларж го раздава приятелчето, а, Деймос?

Напъхахме се в миниатюрния асансьор и слязохме, без да кажем дума.

[1] Ужас (стгр.) — бел. пр. ↑

24.

Ресторантът „Гогс Шоп Хаус“ е на Четирийсет и трета улица, срещу Таймс билдинг. Вътре беше претъпкано, но все пак успях да се примъкна в едно ъгълче до бара. Уолт Риглър ме зърна на излизане и се отби да ме види.

— Какво търсиш в това свърталище на драскачи, Хари? — почти изкрещя той, за да надвика врявата. — Мислех си, че винаги обядваш в „Дуни“.

— Опитвам се да не робувам на навиците си.

— Здравословна философия. Докъде стигна?

— Вчера помислих, че съм хванал господ за шлифера. Ходих да търся щерката гледачка на Крузмарк, обаче не попаднах на добрата.

— Как така?

— Бялата магьосница и черната магьосница. Тази, която ми трябва, живее в Париж.

— Не мога да те разбера, Хари.

— Те са близначки, Меги и Милисент. Свръхестественото дуо „Сестри Крузмарк“.

Той си разтърка тила и свъси вежди.

— Някой те е подхлъзнал, приятелю. Маргарет Крузмарк няма нито сестра, нито брат.

Щях да се задавя.

— Сигурен ли си?

— Естествено. Нали правих проучване за теб вчера. Целият следобед досието стоя на бюрото ми. Крузмарк има една дъщеря от съпругата си, Хари. Една единствена. „Таймс“ никога не греши, когато става дума за демографска статистика.

— Какъв съм мухльо! Как не се усетих, че ме пързая... Хари, часовникът ми май избързва. Минава един, така ли?

— Един и пет.

Скочих:

— Трябва да тичам.

— Е, няма да те задържам — каза Уолт с иронична усмивка в крайчеца на устните.

Епифани Праудфут седеше в чакалнята, когато отворих вратата на агенцията десет минути по-късно. Беше с пола от шотландско каре и блузка от син кашмир. Приличаше на ученичка.

— Много се извинявам за закъснението...

— Не, не, аз избързах.

Тя остави на масичката един стар брой на „Спортс Илюстрейтид“ и се изправи. Беше толкова красива, че придаваше блясък дори на протъркания фотьойл от изкуствена кожа.

Отворих вратата на кабинета и я поканих.

— За какво искате да говорите с мен.

Тя се изправи пред прозореца, обърната към улицата.

— Кой ви е наел да търсите Джони Фейвърит? — попита тя, вгледана в отражението си.

— Не мога да ви кажа. Дискретността влиза в задълженията ми. Няма ли да седнете?

Взех мантията ѝ и го окачих до моето, докато тя се разполагаше изящно на разкривеното кресло срещу бюрото ми — единственото щогове прилично място за сядане.

— Така и не сте отговорили на въпроса ми — казах аз, сядайки на въртящия се стол. — За какво искате да говорите с мен?

— Убили са Едисън Суит.

— Зная. Прочетох във вестниците, но едва ли трябва да ви изненадва, след като на вас го дължи.

Дланите ѝ стиснаха чантата, поставена върху коленете.

— Вие сте луд.

— Луд може би, но не и глупак. Вие единствена знаехте, че разговарям с Тутс. Няма кой да е предупредил онези, които му подхвърлиха кокошия крак с панделката.

— Нищо не разбирате.

— Нима?

— Много е просто. След като си тръгнахте, позвъних на моя братовчед. Живее съвсем близо до „Ред Рустър“. Той пхна кокошия крак под капака на пианото. Тутс беше голямо плямпало. Трябваше да му се напомни да мълчи.

— Е, добра работа свършихте. Сега вече никога няма да проговори.

— И вие смятате, че щях да дойда тук, ако имах нещо общо с убийството?

— Изглеждате много оправно момиче, Епифани. Голяма работа бяхте онази нощ в парка.

Епифани се сви в креслото, като едновременно смръщи вежди и си захапа юмрука. Приличаше на ученичка, избягала от час и спипана от директора. Ако разиграваше комедия, наистина я биваше за артистка.

— Нямате право да ме следите — каза тя, без да обърне очи към мен.

— Управлението на обществените градини и полицията едва ли ще са на същото мнение. Доста страшничка ви е религията.

Този път Епифани ме изгледа право в очите. Вече не можеше да сдържи гнева си:

— Вуду не е приковавало никого на кръст. Заради вуду не са се водили войни. Няма вуду инквизиция.

— Е да, разбира се, работата свършва със заколването на една кокошка, та да има какво да ври в тенджерата. — Запалих си цигара и издухах струйка дим към тавана. — Само че не ме притесняват умрелите кокошки, притесняват ме умрелите пианисти.

— Да не мислите, че аз не се притеснявам?

Епифани се наведе напред и зърната на малките ѝ гърди се очертаха под тънката синя блуза.

— Нещо не е наред. Звъните ми, за да ми кажете, че трябва незабавно да се срещнете с мен. Сега пък се държите така, сякаш ми правите услуга.

— Може би е точно така, — Тя се облегна назад и ми напълни окото, кръстосвайки крака. — Идвате, разпитвате за Джони Фейвърит и на другия ден загива един човек. Това не е просто съвпадение.

— Какво е тогава?

— Слушайте, вестниците забъркват всичко в един казан, все вуду им се привижда, но аз мога веднага да ви кажа, че смъртта на Тутс Суит няма нищо общо с вуду.

— Откъде знаете?

— Видяхте ли снимката на рисунките във вестника?

— Да.

— Значи сте прочели, че според тях тия кървави драсканици са вуду?

— Да.

— Ченгетата толкова разбират от вуду, колкото и от ориз по креолски! Някой се е мъчил да докара тия рисунки за *веве*, но е много далеч.

— Какво е *веве*?

— Символични изображения. Не мога да обяснявам значението им на непосветени, но общото между тях и тия кървави свинцини е колкото между Иисус и Дядо Коледа. Аз съм *мамбо* от години, не говоря на вятъра.

Разтворих „Дейли Нюз“ на трета страница, така че и Епифани да вижда, и посочих криволиците, кръговете и начупените линии от снимката.

— Искате да кажете, че тези драсканици са правени, за да приличат на вуду, на *веве* или на не знам какво си, но не са както трябва?

— Да. Ето, вижте тоя кръг, змията, захапала собствената си опашка. Това е символ от *веве*, Дамбала, олицетворение на геометричното съвършенство на вселената. Но никой посветен няма да я разположи точно до Бабако.

— Значи онзи, който е изрисувал всичко това, все пак дотолкова е познавал вуду, че да знае какво са Дамбала и Бабако?

— Точно това се опитвам да ви обясня от самото начало. Нали знаете, че Джони Фейвърит по някое време се е занимавал с вуду?

— Знам, че е бил *хунси босал*.

— Тутс наистина не можеше да си държи езика зад зъбите. Какво друго знаете?

— Само това, че Джони Фейвърит е бил близък с майка ви през някакъв период.

Върху лицето на Епифани се изписа гримаса, сякаш усети горчив вкус в устата.

— Така е — каза тя, едновременно поклащайки глава, сякаш го отричаше. — Джони Фейвърит е мой баща.

Застинах на място, вкопчен в ръкохватките на стола.

— Кой знае за това?

— Никой, освен мен, вас и мама, а тя не е жива.

— А Джони Фейвърит?

— Мама никога не му е казвала. Мобилизирали са го, преди да навърша годинка. Аз не ви излъгах: наистина никога не съм го виждала.

— А защо го казвате на мен?

— Страх ме е. Смъртта на Тутс Суит по някакъв начин е свързана с мен. Нямам представа как точно, но вътре в себе си усещам, че е така.

— И мислите, че Джони Фейвърит е замесен?

— Не знам какво да мисля. Мисленето е ваша работа. Надявам се вие да узнаете нещо. Може би това, което ви казах, някак ще ви помогне.

— Може би. Но вие не ми казахте всичко, май е време да свалите картите.

Епифани заби поглед в кръстосаните си ръце.

— Нямам нищо друго за казване. — Тя се изправи изведнъж с много делови вид. — Трябва да тръгвам. Вие си имате работа.

— Аз си я върша в момента — изправих се на свой ред.

Тя си взе мантото от закачалката.

— Надявам се, че мога да разчитам на думите ви отпреди малко, когато говорехте за дискретност.

— Всичко, което ми казахте, си остава между нас.

— Искане ми се да е така. — Тя ми се усмихна. Истинска усмивка, съвсем искрена и непринудена. — Не знам защо, вероятно съвсем без основание, но ви вярвам.

— Благодаря.

Заобиколих бюрото, когато тя отвори вратата.

— Не си правете труда, сама ще се оправя. Все ще намеря изхода.

Тя кимна с глава и излезе. Останах до бюрото неподвижен, докато чух прихлопването на вратата на чакалнята. Тогава развих най-голямата скорост, на която съм способен, грабвайки куфарчето и шлифера си, заключвайки бюрото.

Преди да изляза на площадката, залепих ухо на външната вратата, за да чуя как асансьорът потегля, тогава стартирах към аварийното стълбище и запрепусках надолу през четири стъпала.

25.

Стигнах петнайсет секунди преди асансьора и изчаках зад откренатата врата. Епифани мина пред мен и излезе на улицата. Проследих я, мушнах се подире ѝ във входа на метрото.

Качих се във вагона след нейния, без да я изпускам от поглед през стъклената врата. Тя слезе след две спирки, на Колъмбъс съркъл.

Тръгна на изток по Сентрал Парк саут и зави по Седмо авеню към центъра. Видях я, че се заглежда в номерата на сградите, после за малко да я изгубя, защото пресече тичешком тъкмо когато светофарът минаваше на червено. Известно време трябваше да остана на бордюра. Добре че забави крачка, проследявайки номерата от страната на Карнеги хол. Светофарът светна зелено, а тя бе спряла пред един от входовете и влезе в него. Вече знаех къде отива: Седмо авеню, 881. У Маргарет Крузмарк.

В преддверието светлинният указател на десния асансьор се качваше нагоре, докато се установи на десетия, а през това време левият слизаше. Вратата се отвори и аз казах на човека вътре:

— Осмия, ако обичате.

Качих се по аварийното стълбище до етажа на Маргарет Крузмарк и пристъпих по пустия коридор до вратата със знака на Скорпиона.

Поставих си куфарчето на изтърканата пътека и го отворих. С наредените отгоре документи и хартии имаше съвсем обикновен вид, но в двойното дъно се криеха професионални инструменти. В дебелия пласт дунапрен бяха наредени всякакви полезни сечива: контактен микрофон, миниатюрен магнетофон, десетократно увеличаващ бинокъл, апарат със стойка за снемане на документи, комплект шперцове, за които бях дал петстотин долара, стоманени белезници и свръхлек „Смит енд Уесън, 38 Спешъл“.

Извадих контактния микрофон и пъхнах слушалката в ухото си. Хубава играчка. Залепиш ли микрофона за нечия врата, чуваш всичко,

което се говори зад нея. Ако се появеше някой, пусках микрофона в джоба на ризата, а слушалката минаваше за обикновен слухов апарат.

Този път не се появи никой. Чух Маргарет Крузмарк да казва:

— Не бяхме близки приятелки, но много уважавах вашата майка.

— Елифани промърмори нещо неразбираемо и астроложката продължи: — Често се виждахме, преди вие да се родите. Тя имаше мощ.

Елифани попита:

— Колко време е траел годежът ви с Джони?

— Две години и половина. Мляко или чай, мило дете?

Очевидно отново беше време за чай. Елифани си поиска лимон и продължи:

— Те са били любовници с майка ми точно по времето на годежа ви.

— О, мило дете, нима мислите, че аз не съм го знаела? Двамата с Джони нямахме тайни един от друг.

— Затова ли сте скъсали?

— Единствената цел на привидната ни раздяла беше да пишат за нея във вестниците. Имахме си съображения да желаем хората да повярват, че сме се разделили. Всъщност никога не сме били толкова свързани колкото през месеците, преди да го вземат в армията. Отношенията ни наистина бяха необикновени, признавам. Но не вярвам и вие да отделяте прекалено внимание на буржоазния морал. Поне майка ви не беше такава жена.

— Какво по-буржоазно от *menage a trois*?^[2]

— Това не беше менаж а троа! О, едва ли допускате, че връзката ни е била толкова вулгарна.

— Не зная нищо за връзката ви. Мама никога не е споменавала вашето име.

— А защо да го споменава? За нея Джонатан беше мъртъв и погребан. Нищо друго не ни свързваше.

— Но той не е умрял.

— Откъде знаете?

— Зная.

— Идвал ли е някой да ви разпитва за Джонатан? Кажете ми истината, мило дете, може би от това зависи животът и на двете ни.

— Как така?

— Първо ми отговорете на въпроса. Някой е идвал да ви разпитва, нали?

— Да.

— Как изглеждаше?

— Мъж. Нормален.

— Леко пълен? Не дебел, но с плътно телосложение? Позапуснат? Искам да кажа, че не обръща внимание на облеклото си, ходи с омачкан син костюм, с нелъснати обувки. С гъсти черни мустаци, съвсем късо подстриган, прошарен?

— С отнесени сини очи — каза Епифани. — Най-напред това се забелязва.

— Не се ли представи с името Анджел? — от напрежение гласът на Маргарет Крузмарк бе станал писклив.

— Да, Хари Анджел.

— Какво искаше от вас?

— Разпитва за Джони Фейвърит.

— Защо?

— Не ми каза. Води разследване.

— Полицай ли е?

— Не, частен детектив. Какво има?

Преди да чуя отново гласа на Маргарет Крузмарк, прозвуча звън на порцелан.

— Не зная точно. Той идва и тук. Не ми каза, че е детектив. Представи се за клиент. Може и да решите, че съм невъзпитана, но ще ви помоля да си тръгнете веднага. Трябва да изляза. Спешно е, опасявам се.

— Нима мислите, че над нас виси някаква заплаха? — попита Епифани и гласът ѝ секна на думата „заплаха“.

— Не знам вече какво да мисля. Ако Джонатан се яви отново, всичко е възможно.

— Вчера в Харлем е бил убит един човек — проговори Епифани. — Мой приятел. Беше близък с мама, познавал е и Джони. Преди това този Анджел го е разпитвал.

Чух престъргването на крак от стол по паркета.

— Трябва да тръгна незабавно — каза Маргарет Крузмарк. — Елате, ще излезем заедно.

Шум от приближаващи се стъпки. Изтръгнах микрофона от вратата и слушалката от ухото си, пъхнах всичко в джоба на палтото. С куфарчето под мишница изтичах по дългия коридор до аварийното стълбище и заслизах лудешки надолу.

Пресякох Седмо авеню, мушейки се между колите. На другия тротоар спрях при входа на някаква жилищна сграда, задъхан като астматик. Една гувернантка с бебешка, количка пред себе си цъкна съчувствено с език на минаване край мен.

[2] Любовен триъгълник (фр.) — бел.пр. ↑

26.

Епифани и Маргарет Крузмарк се появиха на входа и закретаха заедно до Петдесет и седма улица. Движех се успоредно с тях по другия тротоар. На ъгъла Маргарет Крузмарк целуна Епифани по бузата, досущ грижовна леля, разделяща се с любимата си племенница.

Когато колите удариха спирачка на червено, Епифани тръгна да пресича Седмо авеню към моя тротоар. Маргарет Крузмарк махаше ожесточено на минаващите таксита. Аз спрях едно от моята страна на Булеварда, преди Епифани да ме е зърнала.

— Закъде сме? — попита кръглоликият шофьор, включвайки апарата.

— Искате ли да спечелите два долара над сметката?

— Какво трябва да направя?

— Виждате ли онази жена с кашмиреното манто, която се качва в таксито пред Карнеги хол? Можем ли да я проследим?

— Няма проблеми.

Другото такси направи обратен завой на Петдесет и седма улица и сви по Седмо авеню към южния край на Манхатън. Ние подкарахме след него на двайсетина метра разстояние. Стигнахме до Таймс скуеър, после те завиха на север по Лексингтън авеню. Спряха пред Крайслер билдинг. Лампичката на покрива светна. Маргарет Крузмарк беше дотук.

Помолих моя шофьор да спре пред Чейнин билдинг. Дадох му пет долара бакшиш, заслужил си ги бе човекът.

Пресякох Лексингтън авеню. Другото такси си бе заминало, Маргарет Крузмарк не се виждаше. Това нямаше значение, знаех къде е. Бутнах въртящата се врата на Крайслер билдинг и се озовах в огромното преддверие, цялото в мрамор и хромирани повърхности. Прегледах списъка на наемателите. „Крузмарк Маритим Инкорпорейшън“ беше на четирийсет и петия етаж.

На излизане от асансьора се разколебах. Раничко беше за сблъсък с фамилията Крузмарк. Държах някои козове в ръцете си, но

не беше още време за сваляне на картите. Щом разбра, че търся Джони Фейвърит, щерката начаса изтича при татенцето. Явно имаше нещо тайно да му каже, иначе щеше да позвъни по телефона. Мислех си, че скъпо бих платил да присъствам на интимната семейна беседа и в този миг зърнах в другия край на коридора един мияч на стъкла.

Беше човек преминал първа младост, плешив, със сплескан боксьорски нос. Вървеше си по бляскавия коридор и подсвиркваше хита от миналото лято. Облечен беше в зелен оплескан работен комбинезон, осигурителните му колани висяха отстрани като смъкнати тиранти.

— Може ли за минутка? — обърнах се аз към него, когато стигна до мен. Той спря да си подсвирква толкова рязко, че устните му останаха свити на тръбичка като за целувка. — Бас държа, че не можеш да ми кажеш какъв портрет е изрисуван на банкнотата от петдесет долара.

— Какво има? Фокус ли ще ми показвате?

Извадих от портфейла си петдесетте долара, които винаги нося за непредвидени разходи, за да не се озова с празни ръце пред затворена врата.

— Помислих си, че няма да ти е антипатична муцуната на блажения президент — размахах аз банкнотата под носа му.

Миячът на стъкла се изкашля и премига с клепачи.

— Как си с главата, приятелче, да не би да ти има нещо?

— Колко ти плащат? Хайде, хайде, това не е държавна тайна.

— Четири и петдесет на час, благодарение на профсъюза.

— А как ще ти се отрази десет пъти по толкова? Благодарение на мен.

— Амии! И какво трябва да направя?

— Да ми дадеш под наем костюма си за един час и да се поразходиш малко. Що не слезеш да изпиеш една биричка?

Човекът се поглади по черепа, макар че той не се нуждаеше от лъскане.

— Абе на вас, да не би да ви има нещо? — попита той с възхита.

— Все тая. Искам просто костюма и такъмите ти под наем за един час, езика зад зъбите и толкоз. Петдесет долара ти капват ей така, само за да поседиш със скръстени ръце. Как ти се струва?

— Готово! Защо пък да не ви помогна, щом сте решили да хвърляте пари на вятъра?

— А така!

Миячът ми кимна да го последвам в края на коридора, където до аварийното стълбище се виждаше тясна врата. Беше килер, пълен с метли и парцали.

— Трябва само да ми оставите нещата тук, когато свършите — каза той, разкопчавайки коланите.

Окачих си палтото и сакото върху дългата дръжка на една метла и намъкнах работния комбинезон. Памучният плат се беше вкоравил и миришеше на пот като пижама след луда любовна нощ. Миячът кимна към гърдите ми.

— По-добре да си свалите вратовръзката. Освен ако не сте решили да минете за профсъюзен представител.

Пъхнах връзката в джоба на шлифера и помолих човека да ми покаже как да се оправям с осигурителните колани. Стори ми се доста просто.

— Надявам се, че не ви минава през ума да излизате навън...

— На мен? Не, просто искам да си направя майтап с едно гадже. Секретарка е на този етаж.

— Добре тогава. Само не забравяйте после да ми оставите нещата в килера.

Пъхнах сгънатата банкнота в джобчето на ризата му.

— Върви да пиеш една бира с Улисис Симпсън Грант.

Той ме зяпна като току-що фраснат по челото бик. Казах му да погледне портрета на банкнотата и той си тръгна, подсвирквайки.

Пъхнах куфарчето под циментовия умивалник, извадих от него „Смит енд Уесъна“ и го пуснах в единия от джобовете на комбинезона. В другия скътах контактния микрофон. С кофа и изтривалка в ръце се насочих с провлачена крачка към вратата на „Крузмарк Маритим Инкорпорейшън“, цялата от месинг и стъкло.

27.

Погледът на разпоредителката мина през мен като през добре измитото стъкло, докато пресичах покрития с мокет хол между два реда витрини е макети на петролоносачи и гравюри на платноходи по стените. Намигнах ѝ и тя веднага се врътна със стола, а аз бутнах вратата от матово стъкло, водеща навътре.

Пред мен се проточи дълъг коридор с врати от двете страни. Размахвах кофата и четях табелките по вратите. Не открих името, което ми, трябваше. Най в края имаше широка стая с удобни фотьойли, стъклена масичка с натрупани върху нея списания и една руса хубавица, седнала зад Г-образното бюро, която разрязваше пликове с нож за хартия. От едната страна се виждаше лакирана махагонова врата, на която с месингови букви пишеше ИТЪН КРУЗМАРК.

Русата вдигна глава и ми се усмихна, без да прекратява дуела си с пликовете, все едно Д'Артанян, размахващ шпагата. Купчинката писма до дясната ѝ ръка вече бе не по-ниска от петдесет сантиметра. Всичките ми надежди да се усамотя с контактния микрофон пред вратата изхвърчаха през прозореца — образ, за който твърде скоро се разкайвах.

Изцяло погълната от работата си, русата не ми обръщаше никакво внимание. Закачих кофата на колана, отворих прозореца и замижах. Зъбите ми затракаха, но не от студа, който нахлу.

— Побързайте, ако обичате — извика секретарката. — Книжата ми ще се разхвърчат по цялата стая.

Промуших се под долната преграда и седнах на перваза, с гръб към бездната. Краката ми висяха все още на сигурно отвътре. Вдигнах ръка и закачих куката на едната презрамка за горния край на рамката отвън. Само стъклото ме отделяше от русата хубавица, но тя ми се струваше отдалечена на милиони километри. Смених ръката, закачих и другата кука.

Събрах цялата си смелост и се изправих. Едва намерих място за пръстите си на тесния перваз. Затворих прозореца, избутвайки

стъклото. Повтарях си, че в никакъв случай не бива да гледам надолу. И разбира се, точно това направих.

Отпуснах се много боязливо назад и с облекчение установих, че коланите ме държат. Не било толкова страшно. В крайна сметка миячите прекарват по цял ден така.

Време беше. Откачих десния колан и го закачих до другия. Придвижих се сантиметър след сантиметър по перваза, откачих левия колан, протегнах ръка към рамката на съседния прозорец и заопипвах отгоре, за да намеря подходящо място за куката.

Сега вече, закачен за двата прозореца едновременно, стъпих с левия крак на другия перваз. Откачих десния колан, закачих го до левия и преместих десния крак. Ух! Минаването от единия прозорец на другия бе траяло само няколко секунди, а имах чувството, че съм остарял с десет години.

Докато местех наново левия колан, хвърлих един поглед в кабинета на Итън Крузмарк. Обширната ъглова стая гледаше с още два прозореца към Четирийсет и втора улица и с три към Лексингтън авеню.

Крузмарк и дъщеря му седяха на дълго канапе пред стената в дъното. Върху мраморния плот на ниска масичка пред тях проблясваха две кристални чаши. Крузмарк беше съвсем като на портрета си: застаряващ пират с червендалесто лице, увенчано е гъста бяла грива.

Маргарет Крузмарк бе сменила траурните си одежди с кенарена блуза и дълга пола, но не бе свалила обърнатия пентакъл. От време на време един от двамата хвърляше око към мен. Аз побързах да нацапам стъклото пред лицето си със сапунена вода.

Извадих подслушвателя от джоба и напъхах слушалката в ухото си. Увих микрофона в големия парцал и го притиснах към стъклото, уж бършейки. Гласовете им веднага зазвучаха съвършено ясно, все едно стоях до тях на канапето.

Най-напред Крузмарк каза:

— ... и е знаел рождената дата на Джонатан?

Маргарет нервно подрънна със златната си звезда:

— Да.

— Това не е трудно да се научи. Сигурна ли си, че е детектив?

— Така ми каза дъщерята на Еванджелайн Праудфут. Той знае твърде много за Джонатан и току-виж го открил, разпитвайки наляво-

надясно.

— А лекарят от Паукипси?

— Самоубил се е. Обадих се в клиниката. Застрелял се в началото на седмицата.

— Значи няма да можем да разберем дали този детектив е говорил с него.

— История не ми харесва, татко. Толкова време изтече от тогава, а Анджел вече е научил много неща.

— Анджел?

— Детективът. Ти не слушаш какво ти говоря.

— Множко ми дойде, Мег. Остави ми малко време да смеля.

Крузмарк отпи една глътка от чашата си.

— Да се отървем от този Анджел, а?

— Каква полза? Градът бъка от частни детективи. Нас не ни интересува Анджел. Интересува ни онзи, който го е наел.

Маргарет Крузмарк стисна с две ръце дланта на баща си.

— Анджел ще дойде пак. Нали трябва да си вземе хороскопа.

— Ти трябва да му го направиш.

— Вече е готов. Почти същият като на Джонатан. Единствената разлика е мястото на раждането. Можех направо по памет да му го направя.

— Чудесно! — Крузмарк изпразни чашата си. — Ако този детектив си гледа работата професионално, когато се яви за хороскопа си, би трябвало да е научил, че нямаш сестра. Все ще намериш нещо да му кажеш. Ти си умно момиче. Ако не можеш така да измъкнеш нищо, сипи му прахче в чая. Има сто и петдесет начина да накараш някого да говори. Трябва да разберем кой му плаща. Анджел ни трябва жив, докато не сме научили за кого работи — Крузмарк се изправи. — Предстоят ми няколко важни срещи, Мег, така че ако няма друго...

— Не, друго няма.

Маргарет Крузмарк се изправи на свой ред и приглади полата си.

— Ще те изпратя. Какво ще правиш следобеда?

— Не съм намислила още. Имам да купувам това-онова. После...

Не чух края, защото тежката врата се затвори зад тях.

Напъхах парцала заедно с микрофона в джоба на комбинезона. Бутнах прозореца. Не беше подпрян отвътре и се отвори веднага. Откачих единия ремък и спуснах омекналите си крака вътре. След миг

бях откачил и другия и стоях прав в относителната безопасност на кабинета.

Затворих прозореца и се огледах. Страшно ми се искаше малко да потършувам, но знаех, че нямам време. Чашата на Маргарет беше почти недокосната. Вътре със сигурност нямаше опият. Вдъхнах дълбоко уханието на коняка и го опитах. Приплъзна се по езика ми като кадифен пламък. Пресуших чашата на три глътки. Класата и възрастта на питието заслужаваха по-почтително отношение, но аз наистина няхах никакво време.

28.

Преоблякох се с такава скорост в килера, че и Супермен би ми завидял. Нямах време да подреждам нещата в куфарчето, напъхах всичко, микрофона, слушалката и револвера, в джоба на шлифера и оставих комбинезона и коланите на мияча, в кофата. Едва в асансьора се сетих за вратовръзката и я нахлузих надве-натри.

По цялата улица нямаше следа от Маргарет Крузмарк. Беше споменала за покупки из големите магазини и аз си казах, че сигурно е взела такси.

Качих се на метрото, смених линията на Таймс скуеър и слязох на Петдесет и седма улица. Позвъних в дома на Маргарет Крузмарк от една телефонна кабина. Никой не отговори. Минах пред сградата на Седмо авеню, номер 881, но не се спрях, защото пред асансьорите чакаха хора. Стигнах до тъгла на Петдесет и шеста улица, запалих една цигара и се върнах назад. Този път фоайето беше празно. Шмугнах се по аварийното стълбище. Не ми се искаше някой от обслужващите по асансьорите да ме познае.

Да се качваш по стълби не е особена забава. Вече не бързах, спирах да си почина през етаж сред невъобразимата какофония на десетина различни урока по музика.

Пристигнах пред вратата на Маргарет Крузмарк запъхтян като тюлен, а сърцето ми биеше като метроном, отмерващ престо. Нямах никой в коридора. Отворих куфарчето и извадих гумените ръкавици. Ключалката се оказа от често срещан модел. Натиснах няколко пъти звънеца, преди да изпробвам шперцовете.

Третият свърши работа. Влязох и затворих след себе си. Веднага ме блъсна миризма на етер. Също като в болница. Извадих револвера от джоба и се приплъзнах край стената на тъмното антре. Не беше нужна проникателността на Шерлок Холмс, за да се разбере, че нещо не е наред.

Маргарет Крузмарк не беше на пазар. Лежеше по гръб върху ниската масичка посред обширния огрян от слънцето хол, в сянката на

посадените в саксии растения. Канаето, на което седяхме преди, се намираще сега до стената, така че тя бе отделена в средата на помещението, подобна на изваяние върху олтар.

Кенарената ѝ блуза бе разпрана и малките ѝ бели гърди биха били наистина приятна гледка, да не беше дългият неравен разрез от диафрагмата до ключицата. Кръвта още се стичаше от раната надолу по ребрата и разширяваше локвата върху масичката. Очите ѝ бяха затворени — поне това.

Мушнах револвера в джоба и поставих пръсти отстрани на шията ѝ. И през тънката каучукова преграда усетих, че е още топла. Лицето и беше спокойно, все едно спеше, а устните ѝ изобразяваха нещо, което много напомняше усмивка. В този миг един стенен часовник отмери пет часа.

Веднага открих оръжието, с което бе извършено престъплението, под масичката. Жречески ацтекски нож от собствената ѝ колекция. Обсидиановото острие не се виждаше от засъхналата кръв. Не го докоснах. Нямаше никакви следи от борба. Канаето бе отместено много внимателно. Веднага си представих как е станало всичко.

Маргарет Крузмарк бе променила решението си. Вместо да ходи по магазините, се е прибрала у дома. Убиецът я чакал там. Той (или тя) я издебнал изотзад и притиснал към носа и устата ѝ памук, напоен с етер. Тя изпаднала в несвяст, без да окаже никаква съпротива.

Едно нагънато молитвено килимче до входа показваше, че са я влачили из хола. Грижливо, почти благоговейно убиецът бе отстранил мебелите, за да има достатъчно място за работа.

Дълго оглеждах наоколо. Всичко си изглеждаше на мястото, с изключение на обсидиановия кинжал. Нито едно чекмедже не беше отворено, нито един шкаф не бе претършуван. Убиецът изобщо не се беше старал да инсценира грабеж.

До високия прозорец, между един филодендрон и една беладона се натъкнах на находка. В една купа, поставена върху, висок меден триножник в старогръцки стил, намерих къс окървавен лъскав мускул, голям колкото топка за тенис. Сякаш част от вътрешност, които някое куче е извлачило от вадата. Трябваше ми известно време, за да осъзная, че за мен животът вече никога няма да е същият. Пред мен беше сърцето на Маргарет Крузмарк.

Претърсих насам-натам и в едно кошче за хартия до входа открих парцал, напоен с етер. Оставих го на мястото му, подарък за момчетата от Следственото. Да си го носят в лабораторията заедно с парчето месо, да пишат доклади в три екземпляра. Тяхна си работа.

В кухнята — нищо особено, но в спалнята открих интересни неща. Леглото не беше оправено, чаршафите стояха на топка, изпъстрени с петна от любовни буйства. Вещицата била и жена. В малката баня до стаята намерих пластмасовата кутийка от диафрагмата ѝ. Празна. Ако се е чукала сутринта, много бе вероятно още да е на нея. Ченгетата ще я открият.

Поставен върху кутия с хартиени кърпички, насреца ми се хилеше череп. Върху етажерката, до кутия с тампони, имаше хаванче с чукало. Двуостра кама, брой на „Вог“, четка за коса, четири дебели черни свещи — всичко това се мъдреше върху капака на казанчето.

Зад бурканче с крем бе мушната отрязана човешка ръка. Приличаше на стара ръкавица с потъмнялата си сбръчкана кожа. За малко да я изпусна, когато я повдигнах, толкова беше лека. Още малко да бях поровил и сигурно щях да открия и око от саламандър.

Бюрото ѝ беше в една тясна ниша, свързана със спалнята. В азбучен класьор с хороскопите на клиентите напразно търсих на „Ф“ като Фейвърит и на „Л“ като Лийблинг. Имаше всякакви окултни справочници и кристална топка. Книгите се придържаха от запечатана алабастрова ваза, голяма колкото кутия за пури. На капака бе изобразена триглава змия.

Прелистих книгите с надежда да открия някаква бележка или нещо друго, но напразно. За сметка на това, прехвърляйки струпаните на бюрото листа, попаднах на едно картонче с черен кант. В горния край бе отпечатан кръг с обърната петолъчка. Над пентакъла се мъдреше глава на козел. А най-отгоре с едри калиграфски букви пишеше MISS A NIGER. Текстът на поканата също бе на латински. Най-отдолу се четяха латински цифри: III, XXII, MCMLIX. Цветница, след четири дена. Имаше и плик, надписан с името на Маргарет Крузмарк. Пъхнах поканата в плика и го прибрах в куфарчето си.

Повечето от другите книжа бяха астрологически изчисления и хороскопи. Хвърлих им разсеян поглед и зърнах един с моето име. Колко ли щеше да се зарадва лейтенант Стърн, ако го открие!

Трябваше веднага да го изгоря или да го хвърля в тоалетната, а аз като идиот го прибрах в куфарчето.

Хороскопът ме подсети да надникна в настолния бележник на Маргарет Крузмарк. И добре, че го направих, защото на страницата с 16-ти, понеделник, бе записано: „Хари Анджел, 13,30.“ Откъснах страницата, прибрах и нея в куфарчето. Забелязах, че за 17,30 има друга среща. Часовникът ми беше напред с няколко минути, но така или иначе показваше 17,20 и беше крайно време да се омитам.

На излизане оставих вратата притворена. Някой ще открие трупа и ще повика полицията. Не исках да имам нищо общо с тази история. О, колко хубаво би било! Само дето бях затънал до гуша в нея.

29.

Едно такси тъкмо се освобождаваше пред Сити Сентър Тиътър. Махнах и то ме изчака с отворена врата.

Шофьорът беше негър и не намери нищо особено в това, че му казах да кара към Харлем.

Двайсет минути по-късно ме остави пред „Билкова аптека Праудфут“ и продължи нататък под ритъма на ритъм енд блус от радиото. Магазинът беше затворен, зад стъклото бе спусната завеса като траурно знаме. Позвъних, разтърсих дръжката, но напразно.

Епифани беше споменала за някакъв апартамент над магазина. Изминах десетина крачки по Ленъкс авеню и открих входа. Външната врата не беше затворена. Качих се по изтърканите мраморни стъпала и позвъних на първия етаж. Както и очаквах, никой не ми отвори.

Ключалката не ми създаде никакви затруднения. Поне пет-шест от моите шперцове вършеха работа. Сложих гумените ръкавици и влязох в апартамента, инстинктивно душейки да доловя миризмата на етер. Холът беше обширен, ъглов, с прозорци към Ленъкс авеню и към Сто дващесет и трета улица. Съвсем функционално обзавеждане, тук-там имаше дървени африкански скулптури.

Леглото в спалнята бе грижливо оправено. Чифт маски се кривяха над тоалетка от кленово дърво. Претърсих чекмеджетата, както и гардеробите, но открих само дрехи и лични вещи. Върху нощното шкафче имаше няколко снимки в сребърни рамки на едно и също лице с изящни черти и властно изражение. Очертанията на устата бяха като на Епифани, но носът бе по-сплескан, очите — по-облещени, с отнесения поглед на човек, изпаднал в транс. Еванджелайн Праудфут.

Явно бе научила на чистота дъщеря си. Кухнята беше безупречна. Никакви мръсни чинии в умивалника, никакви трохи по масата. Единственото, по което личеше, че мястото все пак е обитаемо, беше прясната храна в хладилника.

Последната стая беше тъмна като зимник. Осветление нямаше. Запалих джобното фенерче.

Намирах се във вуду светилище. В дъното се издигаше тухлен олтар и върху него, наредени по големина — редица глинени делви като върху грънчарска сергия на открито. Десетки полуизгорели свещи, поставени в чинийки, стърчаха под цветни литографии на католически светци, забучени с габър чета по стените. Пред олтара в пода бе забита ръждясала сабя, на нея бе подпряна патерица. Върху красив кръст от ковано желязо, сложен между делвите, бе нахлупен копринен цилиндър.

На една етажерка се виждаха маракаси от катуна и железни чинели, както и множество шишета и бурканчета от цветно стъкло. Детска рисунка на кораб заемаше почти цялата стена над олтара.

Нищо не открих на закачалката при входа и слязох по вътрешната стълба в задната част на магазина. Прегледах бурканчетата с изсушени корени, листа и прахове, без да имам представа какво търся.

И магазинът беше тъмен. Върху стъклото на тезгяха стоеше купчинка неразпечатани пликове. Прехвърлих ги в снопа на фенерчето: сметка за телефон, няколко писма от доставчици билкари, печатно послание на един конгресмен и апел за помощ на болните от детски паралич. Най-отдолу се показва картонен афиш и кръвта ми се омръзна.

Право в очите ми бе вперен погледът на Люк Сайфер.

Беше накичен с чалма. Лицето му изглеждаше опалено от пустинния вятър. Отгоре с големи букви пишеше: ЕЛ ЦИФР, ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА НЕЗНАЙНОТО, а под портрета: *Прославеният мъдрец Ел Цифр ще се срещне с паството на Новия храм на надеждата, 144-та западна улица. Събота, 21 март 1959 г., 20,30 часа. Поканени са всички желаещи. ВХОД БЕЗПЛАТЕН.*

Пъхнах афиша в куфарчето. Можеш ли да не се отзовеш, когато те канят на безплатно зрелище?

30.

Тази нощ сънувах, че някакви кръсъци от улицата ми пречат да заспя. Отидох до прозореца и надникнах иззад пердето. Цялата улица отпред, от единия до другия край бе запълнена от разпалена дюдюкаща тълпа, слята сякаш в едно-единствено безформено чудовище. През тълпата си пробиваше път двуколка, теглена от куца стара вещица. В двуколката стояха изправени мъж и жена. Бързо извадих бинокъла от куфарчето. Жената беше Маргарет Крузмарк. Мъжът бях аз.

Изведнъж се намерих в двуколката, вкопчен в дървените пречки, докато безликата тълпа наоколо ревеше като бурно море. Срещу мен Маргарет Крузмарк ми отправяше закачливи погледи. Стояхме толкова близо един до друг, че при всяко подрусване телата ни почти се залепваха. Каква беше тя — вещица, която водеха на кладата? А аз — нейният палач може би?

Двуколката продължаваше пътя си. Над главите на множеството зърнах очертанията на гилотина, издигната посред Таймс скуеър. Значи се бяхме озовали във времето на терора! Несправедливо осъдени! Двуколката спря в подножието на ешафода. Груби ръце смъкнаха Маргарет Крузмарк долу. Тълпата замря. Маргарет сама се качи по стъпалата на площадката.

Погледът ми се спря на един от революционерите, наредени най-отпред. Облеклото му бе изцяло черно, в ръката си стискаше пика. Това беше. Люк Сайфер. Над ухото му бе кривната фригийска шапка с трикоълорна кокарда. Щом ме видя, размахаше пиката и се поклони подигравателно.

Не проследих точно какво стана на ешафода. Чух боя на барабаните, удара на ножа и когато вдигнах очи, палачът, с гръб към мен, показваше отрязаната глава на Маргарет Крузмарк на изпадналата в транс тълпа. В този миг чух името си и се отдръпнах от двуколката, за да направя място на ковчега. Люк Сайфер ми се усмихваше. Изглеждаше на седмото небе.

Ешафодът бе подгизнал от кръв. За малко не се подхлъзнах, когато се обърнах, за да посрещна в очи крясъците на тълпата. Някакъв войник ме хвана под мишница и почти нежно ме отведе до една маса. Свещеникът, изправен до нея, каза:

— Трябва да легнете, синко.

Паднах на колене за последната молитва. Палачът стърчеше над мен. Един полъх на вятъра повдигна черната му качулка. Веднага разпознах зализаните с брилянтин коси, подигравателната усмивка. Екзекуторът бе Джони Фейвърит!

Събудих се с крясък, който заглушаваше и звъна на телефона, и се хвърлих върху слушалката както удавник върху спасителния пояс.

— Ало... Ало... Анджел? Хари Анджел?

Беше Хърман Уайнсеп, любимият ми юридически съветник.

— Анджел е на телефона.

Имах чувството, че езикът ми е толкова удебелен, че не се побира в устата.

— Вчера ми казахте, че искате да се срещнете с господин Сайфер.

— Да, така е.

— Той ви предлага днес да обядвате заедно.

— На същото място ли?

— Не, господин Сайфер се надява, че ще се съгласите да се срещнете с него във „Воазен“, на Парк авеню, номер петстотин седемдесет и пет.

— В колко часа?

— В един.

— Ще бъда там.

Уайнсеп затвори, този път без раздутите си благодарности. Измъкнах се от постелята, целият схванат, и докуцуках до банята. Двайсет минути горещ душ и три чаши кафе почти успяха да ме върнат в кожата на човешко същество.

Облечен в кафяв костюм от кардирана вълна, току-що излязъл от химическо чистене, в бяла риза, неразопакована след прането, с вратовръзка без едно-едничко петънце, бях готов да нахълтам в най-снобския нюйоркски френски ресторант.

„Воазен“ се перчеше с адрес на Парк авеню, но всъщност входът бе откъм Шейсет и трета улица. Салонният управител ме посрещна със

съвършена дипломатическа дискретност. Казах му името Люк Сайфер и той ме отведе до една маса, опряна в стената. Щом ме видя, Сайфер се изправи. Носеше сив панталон от каша, морскосин блейзър и копринено шалче в червено и зелено. Върху джобчето на блейзъра бе избродирана емблемата на „Рекет енд Тенис Клъб“, а на ревера му проблясваше малка златна звезда. С петия лъч, обърнат надолу.

— Радвам се да се видим отново, Анджел — стисна ми той ръка.

Веднага щом седнахме, поръча аперитив. Докато ни донесат поръчката и той бърбореше неспирно, аз хладнокръвно изследвах аристократичното му лице, опитвайки се да си го представя с чалма. Ел Цифр, Повелителят на незнайното...

Когато келнерът се появи с подноса, Сайфер го заговори на френски и не можах точно да разбера какво му каза, макар да се оправям дотолкова е този език, че няма нужда да ми се превежда менюто. Без всякаква помощ си поръчах турнедо Росини с гарнитура от аспержи.

После, щом останахме сами, Сайфер каза:

— А сега, господин Анджел, ви моля да ми докладвате подробно за всичко, което сте свършили.

Той се усмихна и отпи малка глътка от аперитива.

— Имам много да ви разказвам. Седмицата беше дълга и още не е свършила. Доктор Фаулър умря. Официалната версия е самоубийство, но аз силно се съмнявам.

— Защо? Неговата наркомания е била разкрита и това е означавало край на кариерата му.

— Има още два смъртни случая, две убийства, свързани с тази история.

— Мисля, че едва ли сте открили Джонатан...

— Не още. Научих много неща за него и от това не ми стана симпатичен.

— Мислите ли, че е жив?

— Има изгледи. В понеделник вечерта ходих в Харлем да разпитам един стар негър пианист на име Едисън Суит. Преди години са се снимали двамата с Фейвърит и това ме заинтересува. Полека лека успях да разбера, че Суит е в една харлемска вуду секта и че през четирийсетте години Джони Фейвърит също се е примъквал към нея. Бил много близък с жрицата, Еванджелайн Праудфут, освен това много

се палел по всякакъв вид окултизъм. Всичко това научих лично от Суит. На другия ден го убиха. Убиецът е действал така, че всичко да мине за вуду ритуал, но не е бил съвсем наясно с *веве*.

— *Веве*? — сбърчи вежди Сайфер.

— Това се мистични символи във вуду. Цялата стена над жертвата е покрита с тях, изрисувани са с кръвта на Тутс. Но един познавач ми каза, че са фалшификация.

— Споменахте за второ убийство.

— Стигам и до него. Това беше другата следа. Заинтересувах се и от една високопоставена приятелка на Фейвърит и направих проучвания. Доста труд си дадох, докато я открия, а тя била под носа ми. Една астроложка, името ѝ е Маргарет Крузмарк.

Сайфер се надвеси напред с любопитното изражение на стара клюкарка.

— Дъщеря на корабовладелеца?

— Точно така.

— И какво стана?

— Сега вече съм почти сигурен, че тя и баща ѝ са хората, отвели Фейвърит от клиниката в Паукипси. Представих ѝ се за клиент, поръчах си хороскоп, а тя ме насочи по лъжлива диря и изгубих известно време, докато се оправя. След като разбрах, че ме е преметнала, се върнах в апартамента ѝ, за да видя дали няма да намеря нещо, и...

— С взлом ли влязохте?

— С шперц.

— Как, как?

— С подправен ключ.

— Да, разбирам. И после?

— Влязох, имах намерение най-внимателно да прегледам всичко, но нещата се развиха другояче. Тя лежеше в салона, мъртва. Сърцето ѝ бе изтръгнато. Намерих и него.

— Какъв ужас! — Сайфер попи устните си с крайчеца на салфетката. — В днешните вестници нищо не се споменава за сърце.

— Момчетата от Криминалното винаги предпочитат да не разгласяват подробностите. Така по-лесно се освобождават от манияците, които се натискат да правят самопризнания.

— Съобщихте ли в полицията? Поне във вестниците, които изчетох, името ви не се споменаваше.

— Никой не знае, че съм бил там. Измъкнах се тайно. Може би не е съвсем безопасно, но полицаите вече направиха някаква връзка между мен и Суит и не исках втори път да им се навирам в очите.

Сайфер ме погледна въпросително.

— Каква връзка имате вие с убийството на Суит?

— Дадох му визитната си картичка. Ченгетата са я открили в дома му.

Върху лицето на Сайфер се изписа смущение.

— А дъщерята на Крузмарк? И на нея ли дадохте визитната си картичка?

— Не. Там всичко е чисто. Открих името си, записано в настолния ѝ бележник, и готовия си хороскоп, но ги прибрах.

— Какво направихте с тях?

— Скрих ги. Не се тревожете.

— Защо не ги унищожихте?

— Това се канех да направя. Но си помислих, че хороскопът може да послужи за нещо. Когато Маргарет Крузмарк ме попита за рождената дата, аз казах тази на Фейвърит.

В този момент се появи келнерът с яденето. Той повдигаше капациите на блюдата с жестове на магьосник, докато виночерпецът с религиозно благоговение ни поднесе бутилка бордо.

— Това вино ще ви хареса — заяви Сайфер, вдигайки чашата. — Пия за вашия успех. Надявам се, че не сте споменавали за мен пред полицаите?

— Когато ме натиснаха повечко, им дадох името на Уайнсеп и казах, че работя за него. По този начин адвокатското право на професионална тайна се разпростира и върху мен.

— Бързо съобразявате, господин Анджел. И какво е вашето заключение?

— Заключение ли? Няма такова.

— Мислите ли, че Джонатан е убил всички тези хора?

— Не, разбира се.

— А защо?

— Защото всичко в тази история ми изглежда нагласено така, че Фейвърит да опере пешкира.

— Интересна хипотеза.

Отпих глътка вино и погледнах право в леденостудените очи на моя събеседник.

— Лошото е, че не знам защо. Всички мотиви са погребани в миналото.

— Изровете ги, уважаеми.

— Разбирате ли, господин Сайфер, задачата ми би била извънредно улеснена, ако вие не си играехте на криеница с мен.

— Какво значи това?

— Не ми помагате. Трябваше сам да стигам до абсолютно всичко, което се знае за Джони Фейвърит. От вас не съм научил нищо. А вие сте го познавали. Имали сте договор с него, със сирачето, което разрязвало гълъби и мъкнело череп в куфара си. Толкова много неща премълчавате.

Сайфер кръстоса приборите си върху чинията:

— Когато срещнах Джонатан, той беше келнер в един ресторант. И да е държал череп в куфара си, аз нищо не съм знаел. За мен ще е удоволствие да отговоря на всички въпроси, които бихте ми задали.

— Добре тогава. Защо носите обърната петолъчка?

— О, това ли? — Сайфер сведе очи към ревера на сакото си. — Вие сте прав, обърнала се е — той завъртя звездата. — Това е емблемата на „Синовете на Републиката“. Една организация от пламенни патриоти. Провъзгласиха ме за почетен член, защото им помогнах донякъде при набирането на средства. Не е безполезно да минавате за патриот. — Сайфер се наведе напред, зъбите му бяха побели отколкото на реклама за зъбна паста. — Във Франция винаги нося трикоълорна кокарда.

Не можех да откъсна поглед от ослепителната му усмивка. Той ми намигна. Прониза ме леден ужас, някаква кошмарна тръпка. Стоях вкаменен, застинал, омагьосан от бляскавата усмивка на Сайфер. Точно така се бе усмихвал в подножието на ешафода. *Във Франция винаги нося трикоълорна кокарда.*

— Добре ли сте, господин Анджел? Изведнъж пребледняхте...

Той си играеше с мен, усмихнат подигравателно и лицемерно. Кръстосах ръце, после ги поставих на коленете си, за да не види, че треперят.

— Задавих се.

— Трябва да внимавате. Може и да се задушите.

— Не е страшно. Не се притеснявайте. Нищо не може да ми попречи да открия истината.

Сайфер побутна чинията си:

— Истината, господин Анджел, е неуловим дивеч.

31.

Излязохме заедно от ресторанта. Отпред чакаше ролс-ройс, сив металик. Шофьор в униформа отвори задната врата. Преди да се качи, Люк Сайфер ми стисна ръката:

— До скоро виждане.

В чакалнята на агенцията намерих Епифани Праудфут, заспала на канапето от изкуствена кожа. Носеше прасковен вълнен костюм и блуза от сив сатен. Под главата си бе подложила сгънатото морскосиньо манто. На пода стоеше кожена пътническа чанта. Тялото ѝ бе свито във формата на буквата „S“, със сгънати колене и ръце, стиснали мантото. Беше красива като едновременношните скулптури от носовите на корабите.

Лекичко я докоснах по рамото. Тя премига.

— Епифани!

Сега вече очите ѝ с преливащи кехлибарени отблясъци се разтвориха широко. Повдигна глава.

— Колко е часът?

— Три без малко.

— Толкова късно? Бях капнала от умора.

— От колко време сте тук?

— От десет сутринта. Май не спазвате много редовно работното си време.

— Имах среща с клиент. Къде бяхте вчера следобед? Минах през магазина, но нямаше никого.

Тя седна и спусна крака на пода.

— Отидох при приятели. Страх ме беше да оставам в къщи.

— Защо?

Епифани ме изгледа, сякаш бях малоумно дете.

— Що за въпрос! Първо пречукват Тутс. После научавам от новините, че бившата годеница на Джони Фейвърит е била убита. Нищо чудно следващата да съм аз.

— Защо казвате „бившата годеница на Джони Фейвърит“? Не ѝ ли знаете името?

— Откъде да го знам?

— Стига вече, Епифани! Проследих ви вчера, когато отидохте при Маргарет Крузмарк. Чух целия ви разговор. Вие наистина ме мислите за глупак.

Ноздрите ѝ потрепнаха, очите ѝ заискриха.

— Опитвам се да си спася живота.

— Опитите ви са в погрешна посока. Като си помисля само на кого се доверявате. Какво кроихте с Маргарет Крузмарк?

— Нищо. До вчера сутринта даже не подозирах за съществуването ѝ.

— Хайде, хайде, я си понапрегнете паметта.

— Какво искате, да измисля някаква история? — Епифани се изправи и заобиколи ниската масичка. — Истината ви казвам. Вчера, след като говорих с вас, се обади тази Маргарет Крузмарк. Каза, че на времето била приятелка с майка ми. Искаше да дойде при мен, но аз ѝ казах, че имам среща в центъра. Тогава тя ме покани да намина у дома ѝ, когато имам време. Не беше споменала дума за Джони Фейвърит, преди да отида при нея. Това е.

— Така да е, ще ви повярвам. А и нима някой би могъл да ви противоречи? Къде прекарахте нощта?

— В „Плаза“. Помислих си, че един суперскъп хотел е последното място, където ще потърсят едно момиче негърче от Харлем.

— Запазихте ли стаята?

Епифани поклати глава.

— Нямам толкова пари. А и не се усещах на безопасно място. Цяла нощ не можах да мигна.

— Явно при мен се чувствате в безопасност. Спяхте като къпана преди малко, когато дойдох.

Тя протегна изящната си длан и погали ревера на мантото си.

— Много по-сигурна се чувствам сега, когато вие сте тук. Трябва да ми помогнете.

Хванах я за брадичката и повдигнах главата ѝ. Погледите ни се срещнаха. Прокарах пръст по бузата ѝ.

— По-добре да ви заведе у дома да спите. Много по-удобно, отколкото в агенцията. Ей-сега ще ви откарам.

32.

Епифани изви врат, за да огледа викторианската екстравагантност на сградата от червени тухли, наречена „Челси“, където бе апартаментът ми. Разбрах по усмивката ѝ, че ѝ харесаха парапетите от ковано желязо, които разкрасяваха балконите.

— Кой е вашият?

Показах ѝ.

— На шестия етаж. Точно под свода.

— Хайде да се качваме.

Имах две стаи, кухничка и балкон към улицата. Никакъв лукс по нюйоркските норми, но когато отворих вратата, изражението на Епифани бе такова, сякаш влизаше в покоите на Рокфелер.

Взех ѝ мантото и го окачих с моето палто в антрето.

— Ще пийнете ли нещо?

Тя заяви, че идеята е прекрасна и аз отидох в кухнята да приготвя две уиски със сода. Когато се върнах с чашите, тя стоеше облегната на вратата и гледаше с широко отворени очи голямото, легло в спалнята ми.

— Това са ми владенията — заявих аз. — Все някак ще ги споделим.

— Не се съмнявам — отвърна тя с дрезгав, двусмислено звучащ глас.

Епифани отпи глътка уиски, заяви, че е чудесно и се разположи на канапето пред камината.

— Наред ли е? — посочи тя към нея.

— Стига да се сетя да купя дърва.

— Аз ще ви подсещам. Срамота е да не се използва.

Отворих си куфарчето, извадих от него афиша на Ел Цифр и ѝ го показах.

— Знаете ли кой е този?

— Ел Цифр? Нещо като гуру. От години идва в Харлем. Поне от моето детство. Има си своя малка секта, но ходи навсякъде, където го

повикат за проповедник. Един-два пъти годишно получавам по пощата афишите му и ги лепя на витрината като тези на Червения кръст или на сестра Кени. Играя ролята на общинска служба.

— Гледали ли сте го?

— Не. Защо се интересувате от Цифр? Да не би да има някаква връзка с Джони Фейвърит?

— Възможно е. Не мога нищо да ви кажа.

— Или по-скоро не желаете.

— Нека веднага да се разберам. Не се опитвайте да измъкнете нещо от мен.

— Прощавайте. Просто любопитство. Все пак имам чувството, че мъничко и аз съм засегната.

— Повече от мъничко. Точно затова мисля, че е по-добре да не знаете някои неща.

— Страхувате се да не ги кажа на някой?

— Не. Страхувам се някой да не си въобрази, че нещо криете. За да бъда напълно откровен с вас, Епифани, ще ви кажа, че съм толкова далеч от намирането на Джони Фейвърит, колкото и първия път, когато говорихме. Той е ваш баща. Майка ви не може да не ви е говорила за него. Помъчете се да си спомните нещо, дори някакви незначителни подробности.

— Мама беше сърцата жена. Душата ѝ беше чиста. Веднъж ми каза, че Джони Фейвърит бил най-близко го до истинското Зло създание, което е виждала, и което би желала да види.

— Навярно в това се е състоял чарът му. Друго не ви ли е казвала?

Епифани се усмихна и ме загледа вторачено с котешкия си поглед.

— Да, казваше, че бил невероятен любовник.

Прочистих си гърлото. Епифани се облегна назад на канапето. Това беше един вид покана. Помолих я да ме извини и отидох в банята. Чистачката бе оставила кофата и парцала с дългата дръжка, облегната на голямото огледало, за да си икономиса ходенето до килера. Сивата ѝ престилка, окачена на дръжката, висеше като безформена сянка.

Епифани се усмихна, когато влязох отново в хола. Беше си свалила горната част на костюма. Забелязах, че две копчета на блузата ѝ са разкопчани. Метнах си сакото върху облегалката на един стол и

разхлабих вратовръзката. Топазовите очи на Епифани следяха всяко мое движение. Мълчанието ни обгръщаше от всички страни, като във вътрешността на камбана.

Пулсът ми биеше в слепоочията, когато сложих коляно на канапето до нея. Взех чашата ѝ, наполовина изпразнена, и я поставих до моята на малката масичка. Устните на Епифани се открянаха. Чух как си пое дълбоко дъх, когато прокарах длан зад тила ѝ и я придърпах към себе си.

33.

Прекарахме следобед като голи деца: кикотехме се, стояхме под душа, опустошавахме хладилника, разговаряхме с боговете — така наричаше тя правенето на любов. Епифани откри някаква порториканска станция по радиото и танцувахме, докато плувахме в пот. Когато ѝ предложих да отидем да вечеряме в някой ресторант, моята мамбо се разсмя, отведе ме в кухничката и намаза половите ни органи с бита сметана — гощавка, достойна за боговете.

Късно вечерта събрахме дрехите си, разпилени в хола, и се оттеглихме в спалнята, където тя запали няколко свещи, които изнамерих в чекмеджето с инструментите. В слабото зарево тялото на Епифани проблясваше като плод, побрал слънчевата топлина. Сокът му пълнеше устата дори отдалеч.

Между две вкувания си бърбяхме. Попитах Епифани къде е родена.

— В родилния дом на Сто и десета улица. Но до шест години ме отгледа баба ми в Бриджтаун, на остров Барбадос. А ти?

— В едно затънтено градче в Уисконсин, за което не си и чувала. Близо до Мадисън. Сега вече сигурно градът го е погълнал.

— Май не ходиш често там?

— Не съм стъпвал, откак постъпих в армията. Това беше през седмицата след Пърл Харбър.

— Защо? Толкова ли е противно?

— Не, просто нямам какво да правя там. Родителите ми починаха и двамата, докато бях във военната болница. Щях да отида за погребенията, ако можех да ходя, но бях съвършено обездвижен. След демобилизацията ми останаха само смътни спомени.

— Нямах ли братя и сестри?

— Не. Едничък съм им, те са ме осиновили, но много ме обичаха.

Заспа в ръцете ми и аз останах дълго да я гледам. Приличаше на момиченце. И все пак си беше чиста лудост да подхващам любов с нея.

Тънките ѝ пръсти си служеха безпогрешно с ножа. Колеше животни, без да ѝ мигне окото. Ако тя бе убила Тутс и Маргарет Крузмарк, си докарвах голяма беля на главата.

Не съм усетил как съм заспал, но в полусъница се опитвах да подавя нежността си към едно момиче, за което знаех, че е изключително опасно.

Сънувах поредица от кошмари. Сцени на насилие се сменяха с образи, излъчващи раздираща мъка. Бях се изгубил в град, чието име не знаех. По улиците не се виждаше никой, върху указателните табели нямаше надписи. Не познавах нито една сграда. Всичките бяха много високи, без прозорци.

Отдалече зърнах фигурата на един човек, който лепеше гигантски плакат. Парчетата лягаха едно до друго и постепенно се появяваше образ. Приблжих се. Насреща ми се изпречи ухиленото лице на Люк Сайфер. Повиках работника. Той се обърна, стиснал дългата дръжка на четката. Беше Сайфер. Смееше се.

Плакатът се разтвори като театрална завеса пред безкраен простор от гористи хълмове. Сайфер захвърли лепилото и четката и хукна към гората. Аз го последвах, запровирах се между дърветата като пантера. По някое време си дадох сметка, че неусетно съм го изгубил и в същото време самият аз съм се изгубил.

В следващия миг тишината бе раздрана от пронизителен вик. Той прозвуча и втори път и аз се затичах натам, откъдето идваше. Третият вик прокълнтя тъкмо когато излизах на открито, а недалеч от мен една мечка бе сграбчила някаква жена. Затичах се към тях. Огромният звяр разтърсваше своята жертва, отпусната като парцалена кукла. Тогава разпознах окървавеното лице на жената. Беше Епифани.

Без да се колебая за миг, се хвърлих върху мечката, а тя с един удар на лапата ме просна на земята. Животното имаше чертите на Сайфер.

Отново Сайфер видях, когато вдигнах глава. Лежеше гол в тревата на няколко метра от мен и вместо да разкъсва Епифани, правеше любов с нея. Сkochих отгоре му, стиснах го за гърлото и го дръпнах от стенещата Епифани. Двамата се изтърколихме встрани. Може и да беше по-силен, но аз го държах здраво за гърлото и стисках, докато лицето му почерня. Зад гърба ми Епифани извика. Викът ѝ ме събуди.

Намерих се в леглото, омотан в завивките като в покров. Всъщност бях яхнал Епифани през кръста. Тя ме гледаше с разширени от ужас и болка очи. Двете ми ръце обхващаха шията ѝ. Тя вече не викаше.

— Боже господи! Добре ли си?

Епифани си пое мъчително дъх и щом се дръпнах, избяга уплашено в другия край на леглото.

— Ти си луд — каза тя, кашляйки.

— Понякога се страхувам, че наистина е така.

— Какво ти стана? — попита тя и потърка шията си, върху чиято нежна кожа личаха отпечатъците от пръстите ми.

— Не зная. Искаш ли вода?

— О, да, моля те.

Отидох в кухничката и се върнах с чаша ледена вода. Тя ми благодари и попита:

— Така ли се отнасяш винаги с гаджетата си?

— За пръв път се случва. Сънувах.

— Какво сънуваше?

— Че те мъчат.

— Кой ме мъчеше? Ти познаваш ли го?

— Да. Всяка нощ го сънувам. Страшни, мъчителни сънища. Кошмари. Винаги се надига наново и ми се подиграва. Болезнено е. Тази нощ мъчеше теб.

Епифани остави чашата и хвана ръката ми.

— Изглежда някой *боко* ти е направил могъща *ванга*.

— Говори по-ясно, моля те.

Епифани прихна.

— Имаш нужда от обучение. *Боко*, това е зъл *хунган*. Занимава се само с черна магия.

— А какво е *хунган*?

— Вуду жрец. Същото като *мамбо*, само че мъж. *Ванга* е зло заклинание. Магия. Това, което ми казваш за сънищата си, ме кара да мисля, че върху теб въздейства някой *боко*, някой магьосник.

Почувствах, че сърцето ми започна да бие по-бързо.

— Някой ме омагьосва, така ли?

— Изглежда има нещо такова.

— Възможно ли е да е онзи, когото непрекъснато сънувам?

— Не е изключено. Познаваш ли го?

— Слабо. Да кажем, от известно време имам работа с него.

— Джони Фейвърит ли е?

— Не, ама ти май се развълнува.

Епифани стисна ръката ми.

— Точно с подобни заклинания се е занимавал баща ми. Той е бил поклонник на дявола.

— А ти? — попитах аз, галейки я по главата.

Епифани, засегната, се дръпна назад:

— Това ли си мислиш?

— Знам само, че си мамбо във вуду.

— Аз съм мамбо християнка. Работя за Доброто, но това не значи, че не познавам Злото. Когато насреща си имаш могъщ противник, трябва да умееш да се отбраняваш.

Прегърнах я през раменете.

— Дали ще можеш да ми помогнеш с магия, да ме пазиш, докато спя?

— Ще мога, ако вярваш.

— Вярвам все повече, от минута на минута. Ужасно ми е мъчно, че те накарах да страдаш.

— Нищо — тя ме целуна по ухото. — Знам как да отстраня болката.

Наистина знаеше.

34.

Когато отворих очи, в тънките снопове светлина, процеждащи се през щорите, танцуваха пращинки. Епифани лежеше до мен, над завивките се подаваха деликатните ѝ ръце и рамене с канелен цвят. Изправих се, запалих една цигара и се облегнах на възглавницата.

Наведох се, за да целуна клепачите на Епифани, когато нечий юмруци задумкаха по входната врата. Само ченгетата известяват така появата си.

— Хей, Анджел, стига си спал!

Гласът на Стърн.

Епифани широко отвори уплашени очи. Поставих пръст върху устните си.

— Кой е? — обадох се със сънен гъгнив глас.

— Лейтенант Стърн. Размърдай се, Анджел. Докога да вися тук?

— Идвам, идвам.

Епифани седна в кревата, гледайки ме въпросително и уплашено.

— Полицайте — прошепнах аз. — Не знам какво искат. Най-вероятно просто да си поговорят с мен. Ти стой тук.

— Шавай по-чевръсто, Анджел — изрева Стърн.

Епифани поклати глава, изправи се и с няколко скока излезе от стаята. Чух вратата на банята тихичко да се затваря след нея, а през това време аз изритах разхвърляните ѝ дрехи под кревата. Стърн пак задумка. Взех сака на Епифани и го наврях в дрешника под моите неща.

— Идвам де — обадох се аз, докато навличах един изтъркан халат. — Няма нужда да трошите вратата.

В хола зърнах един чорап на Епифани, повесен върху облегалката на канапето. Вързах го около кръста си като колан под халата и отворих входната врата.

— Колко време ти трябва, за да се натуткаш? — избълва Стърн, отмести ме и нахълта в хола, следван от Деймос. — Пак ли спим до

обед, Анджел? — Стърн килна към тила потъмнялата си от пот шапка.
— Май е имало купон снощи, а?

— Срегнах един стар приятел от армията. Вярно, пийнахме повечко.

— Без майтап?

— Е, няма да седна да ви лъжа, лейтенанте. На мен ми се пие кафе, та две не виждам. Да включа ли кафеварката?

Стърн седна върху облегалката на канапето.

— Бягай. Ако не го докараш както трябва, ще го излея в клозета.

Сякаш това беше сигнал: от банята се разнесе силен трясък.

— Кой е там? — посочи Стърн към затворената врата.

В същия миг вратата се отвори и се показа Епифани с парцала и кофата в ръце. Беше си облякла сивата престилка на чистачката, на главата ѝ се мъдреше някакъв парцал, вързан като забрадка. Влезе с провлачена крачка, сгърбена като старица.

— Оттатък сичко съм опраила, гусдин Анджел — каза тя със свадлив тон, съвършено наподобявайки говоренето на старите негърки.
— Гледам, гости ви дошли, затуй шъ отида нещо друго да свърша, пък шъ дода после да си довърша.

— Добре, добре, Етел. — Едвам удържах смеха си, когато минаваше пред мен. — Аз ще излизам скоро, но ти имаш ключ, ела, когато ти е удобно.

— Тъй, тъй. — Тя измляска с устни, все едно избутваше ченето си и зашляпа към външната врата. — Довиждане, гусда, шъ прощавате, ако има нещо.

Стърн я гледаше зяпнал. Деймос се чешеше по тила. Питаш се дали забелязват, че е боса и не дишах, докато тя излезе.

— Ех, тия негри — измърмори Стърн. — Що не са си стояли в Африка, да си ядат бананите. — Той стана и се опря в стената на кухничката, до хладилника. — Говори ли ти нещо името Маргарет Крузмарк?

— Нещо особено, не.

— Хайде, хайде!

— Друго не знам, освен онова, което пишеше във вестниците.

— По-точно?

— Че е дъщеря на милионер и че онзи ден е била убита.

— И нищо друго?

— Какво друго? Аз не мога да се занимавам с всички убийства, които стават в този град. Имам си работа.

В този миг сержант Деймос, който беше отишъл в стаята, извика оттам:

— Какво е това?

През отворената врата видях, че стои пред куфарчето ми и разглежда картончето, което бях взел от бюрото на Маргарет Крузмарк.

Усмихнах се:

— Това ли? Покана за конфирмацията на моя племенник.

Деймос го разглеждаше със свъсени вежди.

— А защо пише на чужд език?

— Пише на латински.

— А това тук какво значи? — попита Деймос, сочейки обърнатия пентакъл.

— Както виждам, вие не сте католици. Това е емблемата на ордена на свети Антоний. Моят племенник пее в църковен хор.

— Прилича на оная дрънкулка, дето носеше стрина Крузмарк.

Аз си намазах с масло една филия.

— Навярно и тя е била католичка.

— Не ми се вярва — изръмжа Стърн. — Май по-скоро я избиваше на езичество.

— Аз мислех, че разследвате убийството на Тутс Суит.

Безстрастният поглед на Стърн се кръстоса с моя.

— Така е, Анджел. Само че в някои отношения двете убийства си приличат.

— Мислите, че има нещо общо между тях?

— По-скоро теб трябва да питаме за това.

— Защо пък мен? Защо не портиерката долу на входа?

— Не се прави на тарикат, Анджел. Чернъто, пианистът, имал вземане-даване с вуду. Стрина Крузмарк гадаела бъдещето и както личи, за разнообразие се занимавала и с черна магия. Пречукват ги и двамата един след друг, през ден, при страхотно сходни обстоятелства.

— Какво им е сходното на обстоятелствата?

— Не е твоя работа, с това се занимава полицията.

— Как искате да ви помогна, когато не познавам обстоятелствата? — попитах аз, докато vadex три чаши от шкафа.

— Ти не ни каза всичко, нали?

— А защо да ви казвам всичко? — налях кафе в чашите. — Да не ми плаща общината?

— Тарикат си ти. Аз говорих с твоя адвокатин. Не можем да те накараме да пропееш. Така да бъде. Обаче те предупреждавам. При най-малкото нарушение, дори за неправилно паркиране, твойта е изпята. Няма да можеш да си извадиш тапия фъстъци да продаваш по улиците на Ню Йорк.

Вдигнах си чашата, подуших вълшебния мирис на кафето и изпих няколко глътки.

— Аз винаги спазвам закона, лейтенант.

— Виж ми окото! Такива като теб нищо не спазват, камо ли закона. Може и да си голям тарикат, но рано или късно ще стъпиш накриво и точно там ще те чакам аз с отворени обятия.

— Ще ви изстине кафето.

— Можеш да си направиш клизма с него — процеди Стърн. — Хайде, вдигаме си чуковете!

Деймос тръгна спокойно към вратата, сякаш той бе дал идеята.

— Ще се радвам скоро да ви видя отново — казах аз.

Стърн смъкна периферията на шапката си над очите.

— Помни ми думата, ще стъпиш накриво, посерко. И аз ще бъда там, ще чакам.

Прасна вратата с такава сила, че стъклата в хола издрънчаха.

35.

Миг по-късно някой почука тихичко на вратата.

— Влизай, влизай, Етел. Отворено е.

Все още забрадена с парцала, Епифани подаде глава.

— Тръгнаха ли си окончателно?

— Не мисля, но за днес можем да бъдем спокойни.

Тя остави кофата и парцала в антрето, затвори вратата, облегна се на нея и започна да се смее. В смеха ѝ звучеше истерична нотка и когато я прегърнах, тялото ѝ трепереше под престилката.

— Страхотна беше.

— Само да видиш как съм изтъркала банята.

— Къде ходи?

— Скрих се в аварийното стълбище и изчаках да си тръгнат.

— Гладна ли си? Направил съм кафе, в хладилника има яйца.

Пригответх си обилна закуска — обикновено я пропускам — и си занесох чиниите в хола. Епифани мажеше върху филийката жълтък.

— Намериха ли нещо мое?

— Всъщност те почти не търсиха. Единият отвори куфарчето ми и извади нещо, което бях взел от Маргарет Крузмарк. Така и не разбра какво е, въпреки че аз не знам.

— Мога ли да погледна?

— Защо не?

Донесох ѝ картончето. Тя прочете:

— *MISSA NIGER. Invito te venire ad clandestinum ritum...* — Тя държеше късчето картон, сякаш беше асо пика. — Хм, покана за черна меса.

— Какво значи това?

— Черна меса ли? Магическа церемония на преклонение пред дявола. Всъщност и аз почти нищо не знам.

— Тогава как разбра?

— Нали е написано. M1SSA NIGER на латински означава черна меса.

— И ти знаеш латински?

Епифани се засмя весело.

— За десет години църковен колеж нямаше начин да не го науча!

— Била си в църковно училище?

— Естествено. В „Сакре Кьор“. Майка ми не искаше да ме пуска в светско училище. Казваше, че дисциплината била много лоша. Все повтаряше: „Поне там с тояга ще ти набият в главата усет за нравственост.“

Разсмях се.

— Вуду принцесата от „Сакре Кьор“. Много ми се иска да видя твои снимки от училище.

— Ще ти покажа. Бях председателка на класа.

— Нищо чудно. Ще ми преведеш ли какво пише?

— О, това е лесно — усмихна се тя. — „Каним ви да присъствате на тайната церемония в чест на Всемогъщия Сатана и на неговата мощ.“ Толкоз. После има дата: 22 март, и час: 21. Отдолу е посочено, че мястото е спирката на метрото на Осемнайсата улица.

— А това горе? Обърнатата петолъчка и козелската глава? Какво означават?

— Звездите са важни символи във всички религии, за които знам нещо: ислямската звезда, Витлеемската звезда, Давиловата звезда. В символа на Агуе Таройо също има звезди.

— Агуе Таройо?

— Той е *лоа*. Вуду божество на морето.

— Тази покана има ли нещо общо с вуду?

— Нее! Това тук е поклонение на дявола. — Изглежда невежеството ми започваше да дразни Епифани. — Козелът е дяволски символ. Обърнатата звезда носи нещастие. Явно и тя е дяволски символ.

Прегърнах Епифани и я притиснах.

— Ти си истински кладенец за знания, мило момиче. Във вуду има ли дявол?

— Пълно е с дяволи.

Тя ми се усмихна и аз я плеснах по задника. Страхотно дупе.

— Трябва да се попросветя в черната магия. Обличаме се и отскачаме до библиотеката. Ти ще ми помогнеш да си науча уроците.

Беше хубав слънчев предобед, можеше да се излезе и без палто. С пуловера и шотландската пола Епифани съвсем приличаше на ученичка. Движихме се по Пето авеню с колата, когато я попитах на колко е години:

— На седемнайсет. Навърших ги на шести януари.

— И на тази възраст вече цял магазин ти е на ръцете?

В развеселения поглед, който ми отправи Епифани, имаше и немалко снизходителност.

— Започнах да се занимавам с отчетите и наличностите, когато мама се разболя. Зад тезгяха стоя само вечер. През деня имам двама продавачи.

— А ти какво правиш през деня?

— Най-вече уча. Ходя на лекции. Първи курс съм в университета.

— Прекрасно! Значи можеш да се оправяш в библиотеките. Ти ще намериш каквото ни трябва.

Изчаках в голямата читалня, докато Епифани ровеше в каталозите. Намерих едно свободно място. Върху абажура се виждаше същия номер, както и върху месинговата плочка на писалището: 666. Пред очите ми веднага изникна високомерният салонен управител в ресторанта „Шестиците“. Преместих се на друго място. На 724 се почувствах много по-добре.

— Сега ще видиш какво намерих — Епифани тръсна купчина прашни томове върху масата. — Не всичко е интересно, но има едно издание на „Тайния трактат“ от папа Хонорий, отпечатано частно в Париж през 1754 година.

— Моят френски не е много добър.

— Той е на латински. Аз ще ти го превода. Това тук е нещо ново. Най-вече картинки.

Разлистих наслуки един огромен том и попаднах на средновековна гравюра, изобразяваща крилато чудовище, цялото в люспи, с огромни нокти вместо крака. Пламъци изскачаха от ушите му и измежду двата реда страховити зъби, осеяли зейналата паст. Отдолу пишеше: САТАНА, ГОСПОДАР НА ГЕЕНАТА.

Прелистих още няколко страници. На една елизабетинска гравюра се виждаше жена в бухнала рокля, коленичила зад гол дявол с херкулесово телосложение. Той имаше криле, козелска глава и дълги мръсни нокти. Жената бе прегърнала нозете му и завираше нос под вирнатата му опашка. Усмиваше се.

— Това се нарича гнусната целувка — обясни Епифани, която надничаше иззад рамото ми. — Така магьосниците засвидетелствали клетвата си за вяност към дявола.

Продължих да разглеждам книгата. След цяла поредица демони стигнах до талисманите. Имаше, много обърнати пентакли. Видях и един с цифрата 666, изписана в средата. Показах го на Епифани:

— Това е числото, което ненавиждам.

— Идва от Апокалипсиса.

— Откъде?

— От Библията. „Който има ум, нека пресметне числото на звяра, понеже е число на човек и числото му е шестстотин шейсет и шест.“

— Вярно ли е това?

Епифани ме изгледа над рамките на очилата за четене, които бе сложила.

— Ти наистина ли нищо не знаеш?

— Обаче съм много схватлив. Виж ти, името на тази жена е като на ресторанта, в който обядвах вчера.

Показах ѝ на една гравюра дебела матрона със селска забрадка на главата.

Епифани ми преведе думата *Воазен* и надписа отдолу:

— Катрин Дезе, наречена Ла Воазен, магьосница и гадателка. Организираща черни меси за маркиза Дьо Монтеспан, любовницата на Луи XIV, и за други благородници. Била арестувана, подложена на изтезания, осъдена и екзекутирана през 1680 година.

— Това е книгата, която ни трябва.

— Забавно е наистина, но най-важното е тук: *Malleus, Malificarum* в „Откриване на магьосничеството“ от Реджиналд Скот, в „Магика“ на Алишър Кроули, в „Тайните“ на Алберт Велики, в...

— Чудесно! Сега ти ще се върнеш в къщи и ще си легнеш на канапето с една страхотна книга. Отбелязвай всичко, което ти се стори интересно, и най-вече онова, което има връзка с черната меса.

Епифани започна да трупа книгите една върху друга.

— Ти няма ли да дойдеш с мен?

— Имам много работа. Там е напълно безопасно. Ето ти ключа.

— Извадих портфейла и дискретно ѝ подадох двайсет долара. — За такси и за още нещо, ако ти потрябва.

— Имам си пари.

— Нищо, вземи ги за всеки случай. Друг път ти ще ми дадеш назаем.

— Не искам да оставам самичка.

— Сложи веригата на вратата. Наистина няма никаква опасност.

36.

Оставих колата в гаража и се върнах на Бродуей по слънчевия тротоар на Четирийсет и четвърта улица. Не бързах, радвах се на хубавото време, когато изведнъж видях Люк Сайфер. Излизаше от хотел „Астор“, носеше бежова барета и ловен костюм от туид, обут беше в ездачески ботуши. В ръката си (с ръкавица) стискаше кожена пътна чанта.

Видях го да отказва с жест таксито, предложено от портиера. После тръгна с бърза крачка към южния край на Манхатън, пресече Четирийсет и втора улица и зави на запад. Известно време го наблюдавах, след това тръгнах с него по срещуположния тротоар, без да го изпускам от очи.

Сайфер се открояваше в тълпата. Нищо чудно, с това облекло като за конни състезания сред сганта сводници, курви, наркомани и главорези, които пъкат по Четирийсет и втора улица. Бях готов да се обзаложа, че е тръгнал към централната автогара, когато за моя най-голяма изненада хлътна в един мизерен театрален салон.

Пресякох и се втрещих пред проблясващите букви на афиша: НЕВЕРОЯТНИЯТ ДОКТОР ЦИФЕР. Върху снимки на гланцова хартия моят клиент се мъдреше с цилиндър и фрак, досущ магьосника Мандрейк. ИЗКЛЮЧИТЕЛНО ЗРЕЛИЩЕ, уверяваше афишът.

Влязох, купих си билет и се разположих на първия ред, пред талашитена преграда, която трябваше да обезкуражи желаещите да се качат на сцената. А там в ослепителната светлина на прожекторите една пухкава ориенталка мяташе гъбеци под протяжния напев на някакъв треперлив глас. В тъмната зала имаше още петима зрители.

Какво, по дяволите, търсеше Люк Сайфер в тази дупка? С хонорарите от фокусничество в подобен бардак да поддържа ролс-ройс с шофьор и юридически съветник на Уолстрийт — хайде де! Може би намираше някаква наслада в явяването пред публика? Или всичко беше просто номер? Скроен специално заради мен.

Когато издрасканата плоча свърши, танцьорката се омете зад кулисите, без някой да се сети да изръкопляска.

Известно време шестимата зрители безучастно зяпаха празната сцена, после излезе едно старче по риза и червена жилетка и извести с астматичен глас:

— Дами и господа! С радост и благоговение ви представям великия, уникалния, мистериозния, незабравимия доктор Цифер. Аплодисменти, дами и господа!

Старчето се закандилка към дъното на сцената. Единствените ръкопляскания бяха неговите.

Светлината намаля, угасна съвсем. Иззад кулисите се зачу тупурдия и неясен шепот. Изведнъж блесна ярка зеленикава светкавица. Прожекторите светнаха веднага след това, но аз останах известно време заслепен. Синьо-зеленикаво петно на ретината ми пречеше ясно да различа фигурата на сцената.

— Кой от нас знае как ще завършат дните му? Кой може да е сигурен ще има ли утре?

Люк Сайфер стоеше сам на сцената сред облачета дим. Понесе се мирис на изгорял магнезий. Облечен беше в смокинг, стил 1900 г., и жилетка с две копчета. До него имаше кръгла масичка.

— Бъдещето е неизписан текст и онзи, който се осмели да прочете нещо от белите страници, залага много.

Сайфер свали белите си ръкавици и те отлетяха в мига, когато вдигна ръце, щракайки с пръсти като фокусник. Взе от масичката резбована абаносова пръчица, която насочи към кулисите. Пухкавата танцьорка пристъпи свенливо от мрака, увита в дълго плюшено наметало.

— Времето рисува портрет, който нито един човек не може да си позволи да пренебрегне. — Ръката на Сайфер описа окръжност над главата на танцьорката, която започна да се върти около оста си. — Кой ли от нас би желал да зърне крайния резултат? Съвсем друго е да надничае в огледалото ден след ден, тогава степените на промяната са неуловими.

Танцьорката бе застанала с гръб към залата. Дългите ѝ бляскави коси сияеха в кръстосаните снопове на прожекторите. Сайфер замахна с пръчицата като със сабя към шестимата зрители.

— Нека онези, които искат да видят бъдещето, погледнат, ако смеят!

Танцърката се завъртя с лице към залата. Това беше беззъба и трепереща вещица. Сплъстени бели кичури виснеха около сбръчканото ѝ лице. Едното око, неவிждащо, проблясваше като гледжосано. Не бях я видял да надява маска и изненадата бе пълна. Пияницата до мен хлъцна оглушително и изтресня.

— Плътта е смъртна, приятели, желанието се люшка и гасне като свещ, духната от зимната виелица. Господа, представям ви насладите, които допреди броени мигове палеха въображението ви.

Той размаха пръчицата. Танцърката разтвори полите на дългото наметало. Още си беше с ориенталския костюм, но изсушените ѝ гърди виснеха под пайетите и перушината. Коремът ѝ, така стегнат и гъвкав допреди малко, се поклащаше като изпуснат балон между мършавите бедра. Не, това не беше същата жена. По никакъв начин не бе възможно да се подправят подутите от артрит колене и спаружените кълки.

— Каква е участта на нашата смъртна обвивка? — Върху лицето на доктор Цифер се изписа окуражителната усмивка на доктор, наведен над леглото на болен. — Благодаря, скъпа, за това изключително поучително зрелище.

С едно махване на пръчицата той отпрати старицата, която излезе с куцукане от сцената. Тук-там се чува ръкопляскания. Доктор Цифер вдигна ръка.

— Благодаря ви, приятели мои — той наклони кокетно глава. — В края на пътя ни очаква гробът. Единствена душата е безсмъртна. Пазете неотклонно това съкровище. Тялото е мимолетен кораб, който хващаме по безкрайния път.

Сайфер прибра пръчицата под мишница и пусна нещо на масичката. Този път избухна бяла светкавица и аз пак ослепях за момент. Замигах, разтърках си очите. На сцената нямаше никой. В снопа на един прожектор се виждаше само масичката от бяло дърво.

Обезличеният и усилен глас на Сайфер се обади от скрит високоговорител: *Нулата, преходна точка между положително и отрицателно, е портал, който всеки човек един ден ще прекрочи.*

Излезе старчето с жилетката и отнесе масата под звуците на друга плоча, също толкова изтъркана колкото и първата. Появи се и

танцьорката, румена и пухкава, и пак започна да хвърля гъобеци и да полюшва бедра. Изправих се и пипнешком се отправих към изхода. Целия ме пробождаха ледените тръпки, които бях почувствал във френския ресторант. Моят клиент си играеше с мен, сигурен бях.

37.

На входа някакъв мазен младеж с розова риза, панталони с маскировъчен цвят и мръсни бели обуца прибираще снимките от витрината.

— Страхотно беше — казах аз. — Доктор Цифер е голяма работа.

— Бива го.

— Това последно представление ли е?

— Така ми се струва.

— Много искам да го поздравя. Как да стигна до ложата му?

— Изпуснахте го — той пъхаше снимките на моя клиент в един голям плик. — Не обича да се задържа след представлението.

— Не, не е възможно да съм го изпуснал!

— В края винаги включва магнитофон. През това време се изнизва. Дори не се преоблича.

— Нали носи една кожена чанта?

— Аха.

— А къде живее?

— Откъде да знам? — тлъстакът ме изгледа по-внимателно. — Абе, вие да не сте ченге?

— Аз? Ни най-малко. Само исках да му кажа, че е спечелил един горещ поклонник.

— Ми кажете го на импресариото му.

Той ми подаде една от снимките, на която сияйната усмивка на Люк Сайфер блестеше по-ослепително и от гланцовата хартия. На гърба беше ударен печат с надпис:

УОРЪН ВАГНЕР АСОСИЕЙТ

WY.9 — 3500

Върнах снимката на младия тлъстак, благодарих му и се потопих в тълпата.

Яхнах едно такси и слязох пред Райвъли Тиътър, срещу Брил билдинг.

Изрусената секретарка този път беше със сребристи нокти. Не ме позна. Показах ѝ картата си.

— В кабинета ли си е господин Вагнер?

— Зает е.

— Благодаря.

Направих няколко разсеяни крачки из стаята и рязко отворих вратата с надпис ЛИЧЕН КАБИНЕТ.

— Ей! Нямате право...

Тя се хвърли отгоре ми и започна да ме дере като тигрица.

Хлопнах вратата под носа ѝ.

Изад бюрото си, цялото обгорено от фасове, Уорън Вагнер Младши ме изгледа гневно.

— Как можете да влизате така, тук да не е хан!

— Трябва веднага да ми отговорите на няколко въпроса и нямам време да чакам.

Извадих си портфейла и му показах фотокопието от разрешителното за детектив.

— Частно ченге. И какво от това? Това не ви дава право да нахълтвате в кабинета ми, без дори да почукате.

— Успокойте топката. Вие ми казвате каквото ми трябва и аз се самоизличавам от пейзажа в следващите трийсет секунди.

— Абсолютно нищо не мога да ви кажа за Джони Фейвърит. По онова време съм бил съвсем малък.

— Не става дума за Джони Фейвърит. Кажете ми нещо за един от вашите клиенти, за Доктор Цифер.

— Какво да ви кажа, освен това, че го познавам от една седмица.

— Как му е истинското име?

— Люк Сайфер. Секретарката ми ще ви го издиктува буква по буква.

— Къде живее?

— Дженис ще ви каже. *Дженис!*

На вратата се появиха сребърните нокти, свенливо надникна изрусената глава.

— Да, господин Вагнер?

— Дайте на господин Анджел сведенията, които го интересуват.

— Да, господин Вагнер.

— Много благодаря — казах аз.

— И следващия път чукайте, преди да влезете.

Дженис Сребърните Нокти не ме удостои този път с жвакащата си усмивка, но все пак потърси адреса на Люк Сайфер в своите папки. Дори ми го записа на листче.

Както си личеше от името, хотел „1—2—3“ се намираше на Четирийсет и шеста западна улица, номер 123, между Бродуей и Шесто авеню. Влязох, насочих се решително към човека на рецепцията и му подадох визитната си картичка, увита в банкнота от десет долара:

— Искам да разбера в коя стая е отседнал Люк Сайфер. С-А-Й-Ф-Е-Р. И няма нужда да научава и детективът на хотела.

— Да, сещам се за кого говорите. Един господин с бяла брадичка и черна коса?

— Точно така.

— Той напусна хотела преди повече от седмица.

— Остави ли ви някакъв адрес.

— Не, за съжаление.

— А стаята му? Има ли друг човек там?

— Нищо няма да намерите в нея. Почистена е основно.

Излязох на окъпаната в слънце улица и тръгнах към Бродуей. Чист разкош си беше да ходиш пеш в такова време. Наслаждавах се на всеки звук, на всяка миризма, опитвайки се да си припомня простичкия свят отпреди седмица, когато думата „магия“ беше само една абстракция за мен.

С човека от „Астор“ подхванах, разбира се, съвсем по друг начин нещата.

— Моля да ме извините за безпокойството. Имах среща с чичо си в чайния салон, а вече двайсет минути го чакам. Бих искал да му се обадя, но не зная в коя стая е отседнал.

— Как се казва вашият чичо, господине?

— Сайфер. Люк Сайфер.

Съжалявам, Господине. Господин Сайфер напусна хотела тази сутрин.

— Как! Нима си е заминал за Франция?

— Не ни остави никакъв адрес.

Трябваше да спра дотук, но аз позвъних на Хърман Уайнсеп и го попитах какво означава целият този цирк.

— Можете ли да ми кажете какво търси Люк Сайфер в някакъв долен вертеп?

— Смятате ли, че това е ваша работа? Вие не сте нает, за да следите господин Сайфер. Съветвам ви да се придържате към издирването, за което сте ангажиран.

— Вие знаехте ли, че е фокусник?

— Не.

— А не ви ли се струва странно, Уайнсеп?

— Познавам господин Сайфер от доста години и много ценя неговия еkleктизъм. Това е човек с извънредно разностранни интереси. Не бих се учудил, ако и заниманието с фокуси влиза в тях.

— Във възможно най-мизерното свърталище?

— Може би точно там се забавлява най-добре, отпуска се.

— Откачена работа.

— Господин Анджел, за петдесет долара на ден моят клиент, който е и ваш, няма ни най-малко да се затрудни да ви намери заместник.

Казах на Уайнсеп, че съм разбрал и затворих.

След това се обадох в „Крузмарк Маритим Инкорпорейшън“, за да науча, че президентът бил в траур и не могли да ме свържат. Позвъних по прекия, някакъв солташак ме попита за името и ми каза да чакам. Почти в същия миг изляз гласът на стария пират.

— Какво знаете за случая, Анджел.

— Нещичко. Но не е за телефона. Ако тръгна веднага, можем ли да се видим?

— Тръгвайте. Ще наредя да ви пуснат.

38.

Таксито ме остави на Сътън плейс, номер 2. Един портиер, целият в златни ширити като адмирал, се затича да ми отвори. Казах му името си и обясних, че съм дошъл да говоря с господин Крузмарк.

— Да, господине. Левия асансьор.

Слязох на петнайсетия и се озовах на обширна площадка със стени в орехова ламперия. Имаше една-единствена врата. Позвъних два пъти и зачаках.

Кестениявият мъж, който ми отвори, имаше бенка на горната устна.

— Заповядайте, господин Анджел. Господин Крузмарк ви очаква. — Със сивия си костюм на тънки винени райета имаше вид по-скоро на банков касиер, отколкото на домоуправител. — Елате след мен, ако обичате.

Прекосихме няколко луксозно обзаведени стаи, преди да стигнем до една затворена врата. Моят сиводрех водач почука:

— Господин Анджел е тук, господин Крузмарк.

— Да влиза.

И през плътната врата дрезгавият глас на Крузмарк излъчваше властност.

Въведоха ме в обширен гимнастически салон без прозорци, с множество огледала по стените, които отразяваха различни уреди от неръждаема стомана. По гащета и фланелка Итън Крузмарк лежеше под един от тях и изтласкваше тежести с крака. За човек на неговата възраст беше смайващо як.

Щом вратата се затвори, той седна и ме загледа. Биваше си го наистина стареца, по-хубаво да не си на пътя му.

— Утре и погребваме — каза той. — Хвърлете ми оная хавлия.

Хвърлих му я. Той си изтри лицето и раменете от потта.

— Кой я уби? Джони Фейвърит ли? — изръмжа той.

— Щом го намеря, ще го попитам.

— Това лигаво жиголо! Трябваше да му видя сметката, когато имах възможност.

Той грижливо си приглади косата.

— Кога точно? Когато двамата с дъщеря ви го извадихте от клиниката в Паукипси?

Той се облещи насреща ми:

— Нещо бъркате, Анджел.

— Така ли? Преди петнайсет години сте броили двайсет и пет хиляди долара на доктор Фаулър, за да ви пусне един от своите болни. Нарекли сте се Едуард Кели. Фаулър се задължил да поддържа версията, че Фейвърит си кротува в някое тъмно къоше на болницата. Чак до миналата седмица е трябвало само да му сипвате от време на време по нещо.

— Кой ви плаща?

Извадих една цигара и започнах да я въртя между пръстите си.

— Знаете много добре, че не мога да ви кажа.

— Готов съм да платя, за да го науча.

— Не се съмнявам, но това не е причина да ви кажа. Ще ви притеснявам ли, ако запаля?

— Не, пушете си.

Запалих цигарата, издухах дима и му казах:

— Слушайте. Вие искате да знаете кой е убил дъщеря ви. Аз искам да знам къде е Джони Фейвърит. Може би търсим едно и също лице. Няма как да разберем това, преди да го открием.

Юмрукът на Крузмарк се стовари върху отворената длан на другата му ръка с плясък, който прокънтя из залата.

— Така да бъде, аз бях Едуард Кели. Аз сипах двайсет и пет хиляди долара на Фаулър.

— А защо избрахте точно Кели?

— Е какво, истинското си име ли да кажа? Измисли го Мег, но не ме питайте откъде ѝ е хрумнало.

— Къде откарахте Фейвърит?

— На Таймс скуеър. Беше вечерта на трийсет и първи декември 1942 година. Тръгнахме заедно през тълпата и той се изпари. Поне така си мислехме.

— По-полека, шефе. Да не би да искате да кажете, че след като сте платили двайсет и пет хиляди долара, за да приберете Фейвърит, го

пущате да се стопи в тълпата?

— Точно така стана. Направих го заради дъщеря ми. Винаги съм ѝ угаждал.

— И тя е искала Фейвърит да изчезне?

Крузмарк навлече един хавлиен халат.

— Мисля, че това беше някакъв номер на двамата, скроен още преди той да отиде отвъд океана. Не знам точно какви ги бъркаха тогава.

— Говорите за черна магия, така ли?

— Черна, бяла, знам ли? Мег винаги си е била особено дете. Още преди да се научи да чете, си играеше с таро.

— От кого се е научила?

— Не знам. Някоя суеверна гувернантка, някой от тогавашните готвачи европейци... Може ли да разбереш какво има в главите на хората, когато ги наемаш на работа?

— Знаете ли, че е гледала на карти в една барака в Кони Айлънд?

— Знам. Нали и там пак аз оправях нещата. Едничка ми е, затова я глезех.

— Намерих една мумифицирана ръка в гарсоньерата ѝ. Знаехте ли за нея?

— Ръката на славата. Смята се за талисман, който отваря всички врати. Дясната ръка на осъден убиец. Отрязана още докато е бил с въжето на шията. Тази ръка си има родословие. На един уелски разбойник е, осъден през 1786 година, капитан Силвърхелс. Мег я купила от един парижки вехтошар преди години.

— Спомен. Като черепа, който Фейвърит мъкнел в куфара си. Явно много са си допадали двамата.

— Да. На заминаване в армията Фейвърит подари този череп на Мег. Другите поднасят пръстен или нещо такова на гаджетата си. Този ѝ даде човешки череп.

— Мислех, че дъщеря ви и Фейвърит са се разделили много преди това.

— Официално, да. Май и това беше част от техните си игрички.

— Дъщеря ви споменавала ли е пред вас името Еванджелайн Праудфут?

— Праудфут? Нищо не ми говори. Може и да е споменавала.

— А вуду? Да сте чували нещо такова?

— Не. Май не е точно по нейната част.

— Доктор Фаулър ми каза, че когато сте го взели от клиниката, Джони Фейвърит е бил в амнезия. Той позна ли дъщеря ви?

— Не. Беше като сомнамбул. През цялото време не си отвори устата. Докато пътувахме, не се извърна от стъклото, зазяпан в тъмното навън.

— С други думи, отнасял се е с вас като с чужди хора?

— Мег искаше да е така. Тя държеше да не му викаме Джони, да не говорим за миналото.

— На вас това не ви ли се стори странно?

— Всичко, което правеше Мег, беше странно.

— Дъщеря ви срещала ли се е с Фейвърит след това?

— Никога.

— Сигурен ли сте?

— Естествено. Имате ли основания да мислите обратното?

— Занаятът ми е да се съмнявам в онова, което ми казват хората. Защо сте толкова уверен, че никога, не го е виждала?

— Ние нямахме тайни един от друг. Тя не би скрила от мен такова нещо.

— Имам чувството, че не разбирате толкова от жени, колкото от кораби.

— Аз разбирах дъщеря си. Ако е видяла отново Фейвърит, това е станало в деня на убийството ѝ.

— Човек, изпаднал в пълна амнезия, забравил дори собственото си име, се изгубва преди петнайсет години в тълпата посред Ню Йорк, изчезва безследно и после се явява изневиделица и започва да убива хора.

— Кого друго е убил? Фаулър?

Усмигнах се:

— Доктор Фаулър се е самоубил.

— Едно самоубийство лесно може да се разиграе.

— Така ли? Вие как точно постъпвате, господин Крузмарк?

Крузмарк ме изгледа с тежкия поглед на морски разбойник.

— Не ми приписвайте неща, които не съм казал, господин Анджел. Ако съм искал да се отърва от Фаулър, можех да го направя преди години.

— Съмнявам се. Докато си е траел за изчезването на Фейвърит, той ви е бил по-полезен жив.

— От Фейвърит трябваше да се отърва. Не от Фаулър — изръмжа той. — Вие кое убийство разследвате?

— Не разследвам убийство. Търся един човек, изпаднал в амнезия.

— Надявам се да го намерите.

— Говорили ли сте за Джони Фейвърит пред полицията?

Крузмарк разтърка квадратната си брадичка.

— Тънка работа беше. Искях да ги насоча по вярна следа, без сам да се забърквам.

— Сигурен съм, че сте измислили някаква хубава история.

— Бисерче. Питаха ме с какви мъже се среща Мег. Казах им имената на две момчета, които тя е споменавала, но подчертах, че единствената голяма любов в живота ѝ е Джони Фейвърит. Естествено те започнаха да ме разпитват за Джони.

— Естествено.

— Тогава им разказах за годежа им с Мег, за странностите му, за всичко онова, което вестниците не пишеха, докато беше звезда.

— Насочихте ли ги къде да търсят Фейвърит?

— Не. Казах им, че не съм го виждал от войната. Че само съм чул за раняването му. Ако това не им стига, за да го намерят, да си сменят професията.

— Ще стигнат до Фаулър — казах аз — и оттам ще започнат проблемите им.

— Техните проблеми са си тяхна работа. Вие по-добре мислете за вашите. Какви ориентери имате след оная Нова година?

— Никакви. Не мога нищо да изровя от миналото. Ако е тук, в Ню Йорк, скоро ще изплува по някакъв начин. Аз го чакам.

— Смятате ли, че той ще се захване с мен?

— А вие какво смятате?

— Че това няма да ми пречи да спя.

— Трябва да поддържахме връзка — казах аз. — Телефонът ми е в указателя. Ако ви потърбявам, обадете се.

Не се натисках да давам визитната си картичка на вероятен скорошен труп.

Крузмарк ме потупа по рамото и ме озари със златна усмивка.

— Ти си свястно момче, Анджел. — Изпрати ме до вратата, излъчвайки обаяние така както борът излъчва смола. — Ще ти се обадя, разчитай на мен.

39.

От якото ръкостискане на Крузмарк кокалчетата ми изпукаха и китката ме боля чак докато излязох на улицата.

— Искате ли такси, господине? — попита ме портиерът, докосвайки обшитата си със злато фуражка.

— Не, благодаря. Ще повървя малко.

Нуждаех се от време за размисъл, а не от бърбрене за философия, политика или бейзбол с някой словоохотлив шофьор.

На ъгъла стояха двама души. По-ниският беше и по-як, приличаше на училищен треньор по футбол, със синьо копринено яке и черен панталон. Другият беше двайсетинагодишен младеж, с коси зализани на тила като пачи задник и влажни очи, гледащи жалостиво като на Иисус от шарена картичка. Сакото на зеления му костюм от изкуствена коприна, с две копчета и остри ревери, явно имаше подплънки и изглеждаше поне двойно по-Широко от номера му.

— Хей, приятел, може ли за минутка? — подвижна треньорът и тръгна към мен с ръце в джобовете. — Искам да ти покажа нещо.

— Днес не може.

— Сега, сега.

От полуразтворения цип на якето му надникна дулото на пистолет. Виждаше се само част от цевта, калибър 22. Човекът сигурно беше — или си мислеше, че е — елитен стрелец.

— Имате някаква грешка.

Няма грешка. Ти си Хари Анджел, нали?

Оръжието се прибра в якето.

— Щом знаете, защо ме питате?

— Ей там отзад има една градинка. Ще отидем да си поговорим двамата на спокойствие.

— А той? — кимнах към сълзливото копеле.

— И той ще дойде.

Копелето вървеше след нас, докато пресякохме Сътън плейс, слязохме няколко стъпала и се озовахме в тясна градинка с изглед към

Ист ривър.

— Страхотно си го измислил това, със срязаните джобове на якето.

— Няма грешка, нали?

В другия край на градината един мъж с бели коси, облечен в домашна плетена жилетка, бавно разхождаше фокстериер на каишка. Идваше към нас, но се спираше почти на всяка крачка, теглен от кучето.

— Не мърдай. Ще изчакаме оня мухъл да отмине — изсъска треньорът. — Любувай се на пейзажа.

Стиснах здраво дръжката на куфарчето. Смит енд уесъна беше вътре: и в чекмеджето на нощното ми шкафче да стоеше, все едно. Господинът с кучето бе на по-малко от двайсет метра. Разпределих равномерно тежестта на двата си крака, без да изпускам от очи треньора, готов да се възползвам от първото му разсейване. Не чаках дълго. Мигновено стрелкане на погледа встрани, за да види къде е кучето, ми бе достатъчно.

Замахнах с все сила и ударих с куфарчето отдолу нагоре между разтворените му крака. Ревът, който нададе, явно беше неподправен и когато се сви на две, един заблуден куршум проби якето и рикошира от тротоара. Изстрелът бе почти безшумен, все едно кихане.

Териерът задърпа каишката и залая оглушително. Хванах куфарчето с две ръце и го стоварих върху главата на треньора, който изохка и се смъкна. Теглих му един ритник в лакътя, от джоба му изхвърча един „Колт Удсман“ и се завъртя на алеята.

— Тичайте да потърсите полиция! — изкрещях аз на господина с жилетката, който се беше спрял и ни зяпаше с отворена уста, докато Иисусовото Око бързаше към мен, стиснал кожена палка в мършавия си юмрук. — Искат да ме убият.

Вдигнах куфарчето като щит и успях да парирам първия удар с палката. Близостта на колта беше изкусителна, но знаех, че няма да имам време да се наведе и да го взема. Хлапакът също го видя, посегна да го вдигне, но аз бях по-бърз. Теглих му един ритник, гой изхвърча под парапета и цопна в реката.

И разбира се, в този миг се оказах открит. Хлапакът стовари върху врата ми натъпканата с олово палка. Сега вече аз изревах. От болката ми избиха сълзи и останах без въздух. Опитах се да покривя

главата си, но предимството беше на страната на хлапака. Получих подсичащ удар в рамото и веднага след това в ухото ми избухна взрив. Падайки, видях, че господинът с жилетката взема на ръце виешия на умряло териер и хуква презглава нагоре по стълбите с викове за помощ.

Бях се свил целият и през някаква болезнена розова мъгла съзерцавах бягството му. Главата ми пращеше като експресен влак, обхванат от пламъци. При следващия удар на хлапака влакът влезе в тунел.

Сред мрака просветваха искрици. Грапавият цимент под бузата ми беше някак хлъзгав и мазен. Не зная колко време съм останал така, но явно не е било дълго, защото когато отворих око, хлапакът се опитваше да повдигне тренъора.

Лош ден му се беше случил на мръсника. Държеше се с две ръце между краката. Хлапакът го дърпаше за ръкава да бързат, а той се приближи накуцвайки към мен и ме ритна в лицето.

— Туй да ти е за урок, гадино — изсъска той и ме ритна за втори път.

Може и още нещо да е казал, но аз не го чух.

По едно време от мрака зазвучаха гласове.

— Ето го, господин полицай. Той. Боже господи! Как са го подредили!

— Полека, не бързайте — обади се някакъв друг глас. — Вече няма страшно.

Яки ръце ме вдигнаха от локвата кръв.

— Облегни се на мен, момче. Спокойно, всичко ще се нареди. Чуваш ли ме?

Исках да отговоря, но от устата ми излезе някакво мучене. Хванах се здраво за една пейка като удавник за плаваща в морето дъска. Кръжащата червена мъгла се вдигна като завеса и аз различих добродушно правоъгълно лице, обкръжено със синьо. Ред златни копчета сияеха като изгряващи слънца. Съсредоточих цялото си внимание в значката и почти успях да я разчета. Опитах се да изрека някаква благодарност, но отново успях само да измуча.

— Легни си, момче, сега ще дойде бърза помощ.

Затворих очи и чух другия глас да казва:

— Беше страшно. Исаха да го застрелят с револвер.

Полицаят каза:

— Стойте при него. Аз ще отида да се обадя за линейка.

Слънцето пареше израненото ми лице. Всяка от раните тупкаше и пулсираше, сякаш в нея се бе преместило сърцето ми. Вдигнах ръка и прокарах длан по лицето си. Стори ми се нещо съвсем чуждо, все едно бе на непознат човек.

Шум от гласове ме накара да осъзная, че отново съм изпаднал в несвяст. Полицаят благодареше на човека с кучето, чието име бе господин Гротън. Помоли го да наmine в участъка, когато има време, за да подпише показания. Господин Гротън отговори, че ще дойде същия следобед. Изломотих някакви благодарности, а полицаят ми каза да стоя спокойно.

— Сега ще дойде бърза помощ, момче.

Стори ми се, че линейката пристигна начаса, но си дадох сметка, че пак съм отплавал.

— Внимателно — викаше някакъв санитар. — Ти хвани оттам, Еди.

Казах им, че мога и сам да вървя, но щом понечих да стъпя на крака, коленете ми се подкосиха. Сложиха ме на носилка, вдигнаха ме и ме натовариха. Изгубих интерес към онова, което правеха с мен. В линейката миришеше на повръщано. Чувах смеха на шофьора и на неговия колега въпреки виещата сирена.

40.

Светът отново доби образ и цвят, когато ме приеха в спешната реанимация на болницата „Белвю“. Пое ме един младичък лекар и започна да промива и да кърпи изранената ми глава. Увери ме, че щял да зашие по най-добрия възможен начин онова, което е останало от ухото ми. Най-напред ми би силна упойка и болката отлетя, а с нея и способността да разбирам какво става.

Когато ме поведоха към рентгена, се яви полицейски инспектор. Закрачи успоредно с количката, в която ме бутаха, и попита познавам ли нападателите си. Не му противоречах, когато заговори за обир, и му описах треньора и хлапака. Замина си.

След като разгледа снимките на черепа, лекарят заяви, че трябвало да остана в пълен покой. Напълно се съгласих. Откараха ме в една стая и ме наместиха в легло. Отворих очи, когато медицинската сестра ме събуди за вечеря.

Докато преглъщах морковеното пюре, научих, че имали намерения да ме оставят до другия ден. На снимките не личало да има счупвания, но все още съществувала опасност от мозъчен комозиум. Чувствах се твърде отпаднал, за да протестирам. След като си изядох бебешките кашици, една санитарка ме придружи до телефона в коридора. Позвъних на Епифани и я предупредих, че няма да се прибера. Санитарката ме върна до леглото, където ме чакаше трета инжекция.

Спах почти без да сънувам. Почти, защото духът на Люк Сайфер все пак успя да се провре през тежката завеса на упойката, за да ми се надсмее. При събуждането си нищо не помнех, освен един ацтекски храм, издигнат на площад, претъпкан с народ. Стръмните му стъпала бяха хлъзгави от кръв. Облечен в черен смокинг, най-горе стоеше Сайфер, гледаше към накичените с пера велможи, застанали в подножието на стълбата, смееше се и подхвърляше високо кървавото сърце, изтръгнато от жертвата. Жертвата бях аз.

На другата сутрин тъкмо дояждах кашицата си, когато най-ненадейно цъфна лейтенант Стърн. Беше си облечен както преди и само по синята вълнена риза и липсата на вратовръзка личеше, че не е на служба. Иначе си гледаше точно като ченге.

— Хубавичко са те подредили, а?

Усмихнах му се по най-очарователния начин, на който съм способен.

— Май ви се иска вие да го бяхте сторили?

Стърн седна до мен на един бял стол и ме изгледа както лешоядът гледа залутан на шосето заек.

— Звънях снощи у вас и разбрах от абонаментната служба, че си в болницата. Едва сега ми разрешиха да говоря с теб.

— За какво искате да говорите с мен, лейтенанте?

— Помислих си, че може и да ти е интересно да научиш какво намерихме в апартамента на Крузмарк, понеже ти не познаваш тази дама, нали?

— И какво сте намерили?

— По-скоро какво не намерихме... Страницата от 16 март на настолния й бележник. Тя единствена е откъсната. С моя занаят човек се научава да забелязва такива работи. Изпратих следващата страница в лабораторията, за да видят дали не са останали някакви следи върху нея от онова, което е било написано на липсващата. Познай какво разчетоха?

Казах му, че нямам никаква представа.

— Разчели са буквата *и*, а след нея *А-н*.

— И-а-н. Някой така пишат *Ян*. Тя значи се е интересувала от макробиотика.

— Ти много добре знаеш какво е пишело, Анджел, и за теб май няма да е *макро*, а *некро* биотика.

— Както искате го тълкувайте, лейтенант. Това, разбира се, не е доказателство.

Стърн се пресегна с дебелия си лапа към моя поднос, грабна една картонена чаша, пълна със сок от грейпфрут, пресуши я на един дъх и излезе.

Почти по пладне, след попълване на всички възможни документи, можах и аз да го последвам.

41.

Очаквах някой да тръгне след мен, но нямах усещането, че ме следят, докато стигнах до стоянката за таксита. Още си беше топло, но небето бе забулено с облаци. Револверът в джоба на самото ми ме пляскаше по хълбока на всяка крачка.

Първо се отбих при зъболекаря. Обадох му се от болницата и той се нави да ме приеме по спешност, за да ми сложи временни коронки.

Замаян от упойката, хукнах за срещата в един въвъв фойето на Крайслер билдинг. Пристигнах с десет минути закъснение, но Хоуард Нусбаум ме чакаше търпеливо при входа откъм Лексингтън авеню.

— Това си е чист шантаж, Хари — каза той, стискайки ми ръката.

Той е дребен човек с кафяв костюм и изглежда вечно нащрек.

— Не го оспорвам, Хоуард, но благодари на бога, че не ти искам пари.

— Канехме се с жената рано, рано да тръгнем за Кънектикът. Тя има роднини в Ню Канаан. Няколко часа се пътува. Но когато се обадохте, казах на Изавел, че се налага да позакъснеем.

Хоуард Нусбаум беше ключар в една фирма, занимаваща се с охраната на няколко сгради с офиси в центъра. Мястото си дължеше на мен — или по-точно на това, че бях изпуснал името му в доклад за изчезването на един шперц, който впоследствие се намери в чантата на някаква малолетна проститутка. Фирмата му ме беше наела да го издира.

— Носиш ли го? — попитах аз.

— Естествено, иначе щях ли да дойда!

Той извади от джоба си малък незапечатан кафяв плик и ми го подаде. Наклоних го и отвътре върху дланта ми изпадна съвсем новичък ключ. Най-обикновен.

— Това ли е?

— Не за цялата сграда, обаче за целия четирийсет и пети етаж. Можете ли да ми кажете какво ви интересува по-специално?

— По-добре не ме разпитвай, Хоуард. Ще си спестиш съучастничеството.

— О, аз и без това съм съучастник. Няма начин да ми се размине.

— Гледай да прекараш добре в Кънектикът. Приятна събота и неделя.

Качих се на асансьора и не можех да откъсна очи от кафявия плик, като в същото време се секнех, за да принудя обслужващия да гледа на другата страна. Пликът беше надписан, с марка. Хоуард ми бе поръчал, след като си свърша работата, да прибера отново ключа вътре, да залепя плика и да го пусна в първата пощенска кутия.

През вратата от матово стъкло на „Крузмарк Маритим Инкорпорейшън“ прозираше слаба светлина. В другия край на коридора се чуваше пишеща машина. Сложих си гумените ръкавици и пъгнах ключа в ключалката. Вратата се отвори веднага и без мумифицираната ръка на Маргарет Крузмарк.

Една след друга обходих набързо канцелариите с онемели телефони и покрити пишещи машини, преди да стигна до голямата стая в дъното на коридора.

Разположих камерата със стойката върху Г-образното бюро на госпожица Д'Артанян и запалих флуоресцентното осветление. Джобното ми ножче и един кламер се оказаха напълно достатъчни, за да отворя заключените класьори и чекмеджета. Не знаех какво точно търся, но щом Крузмарк ми беше изпратил убийци, значи имаше нещо за криене.

Следобедът се точеше бавно, докато прехвърлях документи и снимах всичко, което ми се струваше интересно. Най-любопитното, което открих, бяха няколко по всяка вероятност фалшифицирани товарителници и едно писмо, в което ставаше дума за подкупен конгресмен. Това, разбира се, не бяха доказателства. Всички големи компании в един или друг момент минават на пръсти покрай закона.

Изщраках петнайсет ленти и заснех всички по-значителни операции, с които се бе занимавала „Крузмарк Маритим Инкорпорейшън“. Всички тия книжа щяха да отворят достатъчно работа на следствието в продължение на няколко месеца.

След като свърших, проникнах в светилището на самия Итън Крузмарк. Освен канапето, барчето, масичката и бюрото с мраморна плоча кабинетът беше съвършено празен. Никакви чекмеджета,

рафтове или класьори. Върху бляскавата повърхност на бюрото се отразяваше една бронзова статуетка на Нептун, но нямаше и помен от хартии или писма, дори от писалка със златно капаче.

Надникнах под мраморното писалище. Отгоре не се виждаше, но в края хитроумно бе прикрито малко метално чекмедже. Не беше заключено. Отстрани с едно лостче се отваряше резе и скрити пружини го изхвърляха като при касовите машини. Вътре открих няколко скъпи писалки, снимка на Маргарет Крузмарк в сребърна рамка, кама с четирийсет и пет сантиметрово острие и инкрустирана със злато дръжка от слонова кост, както и няколко писма.

Взех един плик, който, както ми се струваше, вече бях виждал, и извадих картонче с обърнат пентакъл в горния край. Латинският вече не представляваше трудност за мен. Итън Крузмарк също бе канен на черната меса.

42.

Подредих всичко на място и прибрах фотоапарата. Навън валеше. Вдигнах яката на самото си и претичах през Лексингтън авеню. В гара Гранд Централ потърсих телефон, за да се обадя на Епифани. Попитах я за колко време може да се приготви и тя ми отговори, че си е все готова.

— Ти ме подлудяваш, мила, но сега говоря за сериозни неща. Вземи такси. Ела след един час в агенцията. Ще отидем да вечеряме, после ще слушаме лекция.

— Лекция ли?

— Може би проповед.

— Проповед...

— Донеси ми шлифера. Ще го намериш в дрешника, в антрето. Най-важното е да не закъсняваш.

Преди да взема метрото, потърсих ключар и направих дубликат от ключа на Хоуард Нусбаум. Пъхнах оригинала в плика и го пуснах в една пощенска кутия на гарата.

Пристигнах в агенцията в шест и десет и Епифани вече ме чакаше във фотьойла от изкуствена кожа, невероятно изкусителна в прасковения си костюм. А за пипане и целуване беше направо невероятна.

— Липсваше ми — прошепна тя. Пръстите ѝ докоснаха превръзката на лявото ми ухо и преминаха над мястото, където черепът ми беше обръснат.

— О, Хари, какво става, наред ли си?

— Чудесно се чувствам. Вярно, че не съм толкова красив...

Отидохме да вечеряме в „Линди“. Казах на Епифани, че ако някой ни зяпа, другите ще ни помислят за знаменитости, но всъщност никой не ни обърна внимание.

— Оня лейтенант от полицията намери ли те? — попита тя, докато топеше едно раче в пикантния студен сос.

— Без него закуската ми щеше да бъде най-унилото хранене на света. Ти си реагирала невероятно умно, представяйки се за телефонни услуги.

— Та аз съм си умничка.

— Освен това си великолепна артистка. За един ден-два пъти изигра Стърн.

— Аз не съм една жена, а няколко жени, както и ти си няколко мъже в един.

— Това вуду ли е?

— Това е здрав смисъл.

Стана осем, прекосихме парка и подкарахме на север. Новият Храм на Надеждата се помещаваше в бивш киносалон. Над тротоара висеше навес от избелял брезент, изпъстрен с трийсетсантиметрови букви: ЕЛ ЦИФР. Паркирах малко по-далеч и подръка с Епифани се върнахме към ярко осветения вход.

— Какъв е този интерес към Ел Цифр?

— Това е магьосникът от моите сънища.

— Цифр?

— Самият добър доктор Сифер.

— Какво значи това?

— Неговото факирство е само една от ролите, в които се явява. Той е истински хамелеон.

Епифани стисна по-силно ръката ми.

— Моля те, Хари, внимавай.

— Опитвам се.

— Не се шегувай. Ако този човек е такъв, какъвто го описваш, значи е много силен. По-добре стой далече.

— Хайде, да влизаме.

До празната каса картонена фигура на Люк Сайфер в естествен ръст канеше с гостоприемнен жест на ръката поклонниците. Преддверието, същинска пагода от гипс със златни орнаменти, си беше останало непокътнато откак заведението е било кино, с единствената разлика, че в бившия бюфет бяха подредени всякакви езотерични брошури.

Намерихме си места от лявата страна на централната пътека. Зад пурпурнозлатната завеса тихичко бръмчеше орган. И партерът, и

балконът бяха претъпкани. Май никой, освен мен не обърна внимание на факта, че съм единственият бял в залата.

— Какъв вид култ е това? — попитах шепнешком Епифани.

— В основата си анабаптизъм с някои отклонения. — Епифани сложи дланите си в ръкавици на коленете. — Това е църквата на Негово преподобие Лав. Не ми казвай, че не си чувал за него.

Честно си признах невежеството.

— За да добиеш някаква представа, ще ти кажа, че колата му е пет пъти по-голяма от твоята агенция.

Светлините отслабнаха, звуците на органа се усилиха и завесата се вдигна пред хор от сто жени, подредени на кръст. Всички присъстващи Станаха на крака и запяха химн: „Иисус е бил рибар“. Заплясках и аз в такт и се усмихнах на Епифани, която измерваше сцената и залата със строгия поглед на истински вярващ, попаднал сред варвари.

Музиката продължи в кресчендо и на сцената се появи дребен тъмен мъж, облечен в бели сатенени дрехи. И на двете му ръце проблясваха елмази. Хористките се престоиха като рога на парад и го обградиха в няколко колони. С дългите си бели рокли напомняха лунни лъчи.

Потърсих погледа на Епифани и само с устни я попитах:

— Преподобният Лав?

Тя кимна.

— Седнете, братя и сестри — покани ни Преподобният от сцената.

Гласът му беше писклив и джафкащ като на превъзбудена девица.

— Добре дошли, братя и сестри, в Новия Храм на Надеждата. Мехлем за душата ми са ликуващите ви възгласи. Тази вечер, както знаете, няма да имаме обичайна сбирка. За нас е чест да посрещнем в лоното си един пресвят човек, прочутия Ел Цифр. Макар и да не е от нашата религия, това е мъж, когото безкрайно почитам, един мъдрец, от когото можем много да научим. Нека да попием всяка дума на нашия почитаем гост.

Преподобният Лав се обърна и протегна две ръце към кулисите. Хорът поде: „Изгрява зората на новия ден“. Залата шумно приветства появата на Люк Сайфер, тържествен като султан.

Бръкнах в куфарчето и извадих мощния си бинокъл. В дълго наметало с везани дипли и голяма чалма на главата Ел Цифр изглеждаше съвсем различен човек, но когато нагласих на фокус бинокъла, съмненията изчезнаха: това беше мойт клиент с потъмнена кожа.

Ел Цифр се поклони на публиката в дълбок метан.

— Нека ви окъпе усмивката на успеха. Не е ли писано, че райските врати се отварят пред онези, които ги натиснат?

Тук-там около мен заподвикваха: „Амин“.

— Светът е на силните, не на смирените. Не ли истина? Лъвът разкъсва стадото, ястребът насища стръвта си с кръвта на врабчето. Който оспорва тази истина, оспорва световния ред.

Ел Цифр закричи по авансцената. Ръцете му бяха събрани молитвено, но очите му пламтяха от ярост.

— Ръката, стиснала камшик, направлява колата. Плътта на ездача не чувства болката от острието на шпората. В живота, за да си силен, трябва да наложиш волята си. Трябва да си лъв, а не газела. Бъдете като вълка, не като агнето. Не се нареждайте при ония, на които прерязват гърлата. Не се поддавайте на малодушието, на стадния инстинкт. Вкоравете сърцата си с храброст. Победителят е един, нека това да сте *вие*.

Той танцуваше, припываше, крещеше в изстъпление нещо за могъществото и за силата. По едно време дори хористките започнаха да подават репликите с размахани юмруци.

Отнесох се и престанах да чувам яростните изблици на моя клиент, докато едно изречение не ме накара да подскоча:

— Ако окото ти те тормози, извади го — изригна Ел Цифр, вторачен, както ми се стори, право в мен. — Ще добавя още: ако окото на другия те тормози, извади него. С нокти! С пушка! Око за око!

Тези думи ме пронизаха като болезнен гърч. Наведох се напред.

— Какъв е смисълът да подлагаме и другата буза? — ревеше той. — Необходимо ли е да ни боли? Ако някое сърце е ожесточено срещу вас, изтръгнете го. Не чакайте да се превърнете в жертва. Удряйте първи. Ако окото на врага ви тормози, извадете го. Ако сърцето му ви тормози, изтръгнете го. Ако някой негов член ви тормози, отрежете го и го напъхайте в устата му.

Крясъците на Ел Цифр се извисяваха над глухия ропот на залата. Чувствах се смазан, парализиран. Въображението ли ми играеше номер или Люк Сайфер наистина бе описал три убийства?

Накрая Ел Цифр вдигна ръце над главата си за победоносен поздрав.

— Бъдете силни — изрева той. — Обещайте ми, че ще бъдете силни.

Публиката изпадна в истерия.

— Обещаваме... ще бъдем силни! — крещяха всички около мен.

Ел Цифр изчезна зад кулисите, а през това време хорът запя: „Могъщата десница на Всевишния“.

Сграбчих Елифани под мишница, повдигнах я от мястото и запробивах път към централната пътека, извинявайки се наляво и надясно. Почти тичешком прекосихме преддверието и изскочихме на улицата.

Сребристосивият ролс-ройс чакаше до тротоара. Разпознах шофьора в ливрея, облегат на предния калник. Той изведнъж се изпъна в поза „мирно“, когато вратата с надпис АВАРИЕН ИЗХОД се отвори и на плочите се появи светлинен правоъгълник. Излязоха двама негри с костюми и слънчеви очила и огледаха наоколо. Изглеждаха непоклатими като Великата китайска стена.

След малко се показва и Ел Цифр и тримата се насочиха към колата. Междувременно зад тях се наредиха още две горили.

Пристъпих напред и казах:

— Може ли за момент...

Първият от охраната моментално се обърна с лице с мен.

— Не се опитвайте да правите нещо, за което после ще съжалявате.

Замръзнах на място. Нямах никакво желание да се връщам отново в болницата. Когато шофьорът отвори задната врата, погледът ми срещна този на човека с чалмата. Лицето на Люк Сайфер не трепна. Той запретна полите на дрехата си и се качи в колата. Шофьорът затвори вратата.

Погледах след отдалечаващия се ролс-ройс през рамото на пандурината, който стоеше пред мен, безстрастен като статуя от Великденските острови, но готов да скочи при най-малкото мое движение.

Епифани ме дръпна за ръката и каза:

— Да си ходим у дома, ще запалим огън в камината.

43.

На другата сутрин след закуската отнесох купчина книги в стаята, проснах се на кревата и потънах в четене. Увита в моята банска хавлия, с очила на носа, Епифани стоеше на колене до мен.

— Не се заяпвай по картинките — издърпа тя книгата от ръцете ми. — Вземи тази — тя тръсна пред мен един том, по-тежък ѝ от речник. — Отбелязала съм ти главата за черната меса. Литургията е описана най-подробно, има всичко — от четенето наопаки на латински до дефлорирането на девица върху олтара.

— Ти вярваш ли, че силите на Злото наистина съществуват?

Епифани се усмихна:

— Понякога ми приличаш на малко дете. Не го ли чувстваш Злото нощем, когато Цифр те мъчи насън?

Предпочитам теб да чувствам протегнах аз ръка към гъвкавия ѝ кръст.

— Дръж се сериозно, Хари. Не става дума за обикновени измамници. Това са мъже, притежаващи мощ, демонична власт. Загубен си, ако не знаеш как да се защитиш.

— С други думи, трябва да изчета това, така ли?

— Добре е да знаеш с какво имаш работа — Епифани почука с пръст по отворената страница. — Прочети тази глава и следващата, за заклинанията. Отбелязала съм ти и важните места в книгата на Кроули. До Реджиналд Скот може и да не стигнеш.

Тя струпа една върху друга книгите според важността им, като кръговете на ада, и аз затънах в тях.

Четох до мръкване, за да се превърна в един вид самоук магистър по сатанинските науки. Епифани запали огън в камината, отхвърли пренебрежително поканата ми да отидем на ресторант, вадейки като с вълшебна пръчица страхотна рибена чорба, правена докато съм бил в болницата. Вечеряхме озарени само от огъня, който хвърляше танцуващи сенки по стените. Почти не си говорехме. Очите на

Епифани казваха всичко каквото имаше за казване. По-хубави очи не съм виждал.

Уви, всичко свършва, дори и най-прекрасното нещо. Към девет и половина станах, за да се приготвя за работа. Облякох си дънки, дебел пуловер с обърната яка и високи обувки с яки гумени подметки. Заредих лайката със свръхчувствителна лента, извадих смит енд уесъна от джоба на шлифера. Епифани се бе увила в едно одеяло и ме гледаше безмълвно, приседнала с разбъркани коси до огъня.

Наредих всичко на масата: фотоапарата, две резервни ролки с лента, револвера, белезниците (измъкнах ги от куфарчето), както и неизменната връзка с шперцове, към които добавих ключето на Хоуард Нусбаум. Отидох в стаята и бръкнах в скрина под ризите за кутията с патрони. Завързах пет допълнителни в една носна кърпа. Окачих лайката на врага си и облякох коженото авиаторско яке, което си пазя от войната. Отвътре е с подплата от овча кожа и всичко лъскаво е махнато. Хем ставаш по-трудно забележим с него, хем добре пази от студа през зимата, когато се наложи дълго да висиш навън. Револверът отиде в десния джоб заедно с допълнителните патрони, в левия сложих белезниците, ролките и ключовете.

— Да не си забравиш поканата — напомни ми Епифани, когато мушнах ръце под одеялото и я притеглих към себе си.

— Няма да имам нужда от нея. Ще присъствам тайно на церемонията.

— А портфейла? И от него ли нямаш нужда?

Виж, него наистина щях да забравя. Взех го от джоба на сакото, което бях носил предния ден. Засмяхме се и двамата, с глас и се прегърнахме, но тя бързо ме отблъсна, потръпна цялата и се сгуши в одеялото.

— Бягай! Колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-скоро ще се върнеш.

— Не се тревожи за мен — опитах се да я успокоя.

Тя ми се усмихна, за да покаже, че всичко е наред, но очите ѝ гледаха тревожно и бяха влажни.

— Пази се.

— Това ми е ръководният принцип.

— Ще те чакам.

— Сложи веригата на вратата.

Взех си портфейла и една плетена моряшка шапка.

— Трябва да тръгвам.

Епифани изтича след мен в антрето, отхвърляйки одеялото както пеперуда излиза от какавидата. Дълго ме целува.

— Дръж — пхна тя в ръката ми някакъв малък предмет. — Винаги го носи със себе си.

Беше кожено кръгче. От едната му страна се виждаше непохватно изрисувано дърво, обкръжено от светкавици.

— Какво е това?

— Късмет, талисман, амулет. Наричат го различно. Носи щастие. Това е талисман на Великото Дърво, един много силен лоа. Пази от зло.

Пхнах талисмана в джоба си и след една последна, по-скоро братска целувка се разделихме, без да кажем дума. Пред асансьора чух как Епифани слага веригата. Защо не й казах, че я обичам, докато още имах възможност?

Качих се на метрото, на Четиринайсета улица се прехвърлих веднъж, после втори път, на Униън скуеър, където за малко изпуснах композицията. Имах време да изям едно пакетче фъстъци, преди да дойде следващата. Вагонът беше почти празен, но аз не седнах. Облегнах се на плъзгащата се врата и се загледах в мръсните бели плочки на спирката, докато се изнизваха пред очите ми.

Светлините премигаха, когато влакът излезе от един завой в тунела. Металните колела се блъснаха в релсите и изпищяха като ранен орел. Залитнах и се хванах за един отвесен прът, все така вторачен в тъмното. Влакът набра скорост и в този миг я видях.

Трябваше наистина добре да се вираш. Единствено светлините на вагоните, отразени в почернелите от прах плочи, извадиха за миг от небитието призрачната изоставена спирка при Осемнайсета улица. Едва ли повечето пътници, пътуващи цял живот два пъти на ден по тази линия, подозираха за съществуването ѝ. Впрочем, ако се вярва на официалната карта на метрото, тя и не съществуваше.

Съвсем бегло зърнах мозаечни цифри върху облицовани с керамика колони и една тъмна камара кофи за боклук, подпрени на стената. После отново се гмурнахме в тунела и спирката изчезна като забравен сън.

Слязох на следващата спирка, на Двайсет и трета улица. Излязох по стълбището горе, пресякох булеварда и си купих нов билет, слизайки от другата страна. На перона чакаха няколко души, после пристигна влак с табела „Бруклин Бридж“ и прибра всичките, с изключение на мен.

Една експресна композиция профуча с трясък тъкмо когато слизах по желязната стълба в дъното на перона. Покрай релсите, които се губеха напред в тъмното, имаше тесен бордюр. На големи разстояния една от друга мъждивите светлини на слаби крушки очертаваха пътя сред мрака. От влак до влак почти нищо не нарушаваше тишината. Няколко пъти налитах на плъхове, които се шураха между релсите.

Навлизах все по-навътре в безкрайното подземие. Вода капеше от тавана, струеше от мръсните стени. По едно време се зададе влак и аз притиснах гръб към хлъзгавата стена, докато осветените вагони се изнизаха със страхотен грохот на няколко сантиметра пред очите ми. Едно момченце, застанало на колене върху седалката, ме забеляза и върху отегченото му лице се изписа смайване. Преди да успея да вдигна ръка към главата си, влакът бе отминал.

Имах чувството, че вече вървя по-дълго, отколкото е необходимо, за да изминеш пет карета къщи. Крачех забързано с ръце в джобовете, от време на време минавах пред ниши с черни шахти в тавана, където се губеха снопове кабели и железни стълби. Стисках в джоба си грапавата дръжка на револвера и това ми придаваше известна увереност.

Едва когато бях на пет метра от стълбата, забелязах изоставената спирка. Прашните плочки проблясваха матово като руини на лунна светлина. Застинах на място със затаен дъх, сърцето ми тупкаше под лайката, окачена на врата. Някъде плачеше бебе.

44.

Звукът извираше от тъмнината. Заслушах се известно време и ми се стори, че идва от отсрещния перон. Никак не ме радваше перспективата да прескачам четири чифта релси и се питах дали ще е много опасно да запаля джобното си фенерче, когато се усетих, че съм го забравил в къщи.

Мижавите лампи осветяваха в далечината еднаквите ленти на релсите. Беше тъмно, но все пак различавах редиците метални траверси, напомнящи стволове на дървета. Не различавах обаче собствените си крака и само усещах заплахата на захранващата релса, стаена в тъмното като гърмяща змия.

Зачу се грохот на идващ влак и аз се огледах откъм моята страна на тунела. Там беше пусто. Влакът се движеше в посока юг — север и аз използвах задните му светлини, за да пресека два коловоза, на два пъти прескачайки захранващата релса. Тръгнах по срещуположния коловоз, нагаждайки крачката си към разстоянието между траверсите.

Трясъкът на нов влак ме накара да наостря уши. Погледнах назад и адреналинът ми отскочи рязко. Влакът се носеше с пълна скорост от дъното на тунела право към мен. Застанах странишком между двете транзитни линии и се запитах дали водачът ме е видял. Влакът премина като разбеснял се дракон, изпод колелетата хвърчаха снопове искри.

Прескочих последните две захранващи релси, заглъхващият трясък заглуши шума, който евентуално съм вдигнал, докато се качвах на перона.

Когато четирите червени светлини отзад на последния вагон се скриха премигвайки, аз стоях, плътно притиснат към студените плочки, с които бе покрита стената на спирката.

Бебето вече не плачеше. Или поне не толкова силно, че да се чува през монотонния ропот на псалмопенията. Беше нещо като хорово къркорене, но след цял ден четене знаех, че това е латински наопаки. Месата бе започнала без мен.

Извадих револвера от джоба си и се плъзнах плътно покрай стената. Над перона мъждеше бледо сияние. Не след дълго различих гротескни сенки, които се полюшваха в бившето преддверие. И дограмата, и въртящите се врати бяха отдавна изкъртени. Притаен в един ъгъл, видях свещите, дебели черни свещи, наредени пред стената. Ако се вярва на книгите, трябваше да са от човешка лой, също като онези, които бях зърнал в банята на Меги Крузмарк.

Всички присъстващи носеха широки наметала и маски на животни. Козли, тигри, вълци, всякакъв вид рогат добитък припяха наопаки тропара. Пъхнах револвера в джоба и извадих лайката. Свещите всъщност бяха наредени покрай издигнат олтар, покрит с черен плат. На стената, точно над него, висеше обърнат наопаки кръст.

Церемонията се водеше от дебел и румен свещеник. Наметнат бе с черен епитрахил, извезан със златни кабалистични знаци, отпред разтворен. Отдолу беше гол и по възбуждения му член играеше трепкащото зарево на свещите. Младички послушници, голи под тънки памучни стихари, размахваха от двете страни на олтара кадилници. Димът имаше парливия мирис на горен опиум.

Успях да направя две снимки на свещеника с галениците му. Слабата светлина не ми позволи да снимам повече. Той четеше молитви и поклонниците отговаряха с резове и ръмжене. Един експрес мина пред спирката с метален тътен и беглото му присвяткане ми даде възможност да преброя присъстващите. Бяха общо седемнайсет души, включително свещеника и помощниците му.

Доколкото можах да различа, всички бяха голи под веещите се плащеници. Стори ми се, че разпознавам жилавото старческо тяло на Крузмарк. На главата му бе надяната маска на лъв. Отблясъците играеха по сребристата му грива, докато тъпчеше на място и виеше. Успях да щракна четири пъти с апарата, преди да отmine експресът.

Свещеникът направи знак и от тъмното се появи съвсем младичка красива девойка. Беше с черно наметало, върху което русите ѝ коси, разпилени до кръста, грееха като слънчеви лъчи, пробили мрака. Тя застана неподвижно и не помръдна, докато свещеникът разкопчаваше наметалото и то се смъкна в краката ѝ, разкривайки стройни рамене, малки гърди и светъл триъгълник, който засия като злато в светлината на свещите.

Снимах отново, докато свещеникът я водеше към олтара. Забавените сънени движения на момичето говореха, че е под въздействието на силен наркотик. Свещеникът я положи да легне върху черния плат на олтара. Когато тя се просна възник с увиснали надолу крака и с разперени настрани ръце, той постави по една дебела черна свещ във всяка от дланите ѝ.

— Приеми непокътнатата чистота на тази дева, о, Луцифер — поде напевно свещеникът.

После коленичи и завря лице между краката на момичето, оставяйки по бедрата му лъщящи дири от слюнка.

— Нека тази чиста плът възвиси светото ти име.

Той се изправи и един от помощниците му поднесе отворена сребърна кутийка. Свещеникът извади отвътре нафора и обърна кутийката, разпръсвайки полупрозрачните кръгчета хляб в нозете на присъстващите. Пак зазвучаха псалмите на обърнат латински, докато поклонниците тъпчеха нафората с крака. Неколцина се изпикаха шумно върху плочите.

Единият от послушниците подаде на свещеника голяма сребърна купа, другият събра от земята онова, което бе останало от нафората, и го постави в купата. Присъстващите заръмжаха и загрухтяха като нерези, когато свещеникът обърна купата над съвършения корем на момичето.

— О, Астарто, о, Асмодее, повелители на приятелството и на любовта, приемоте тази кръв, пролята за вас.

Силен бебешки плач се извиси над животинските възгласи на паството. От мрака се появи мъж, понесъл ритащо пеленаче. Свещеникът го грабна за единия крак и го издигна над главата си, надавайки вик:

— О, Ваалберит, о, Велзевул, в твоё име се поднася това дете.

Всичко стана много бързо. Свещеникът даде бебето на единия от послушниците и пое от ръцете му нож. Острието лъсна в сиянието на свещите, когато прерязаха гърлото на кърмачето, чийто писък се превърна в хъркане.

— Принасям те в жертва на божествения Луцифер. Да бъде върху теб сатанинската благодат.

Свещеникът държеше купата точно под струята кръв. Лентата ми свърши тъкмо когато конвулсиите на бебето престанаха.

Воплите и ревът на присъстващите се усилиха дотолкова, че заглушиха дори шума на един приближаващ влак. Облегнах се на стената и смених лентата в лайката. Никой не поглеждаше към мен. Послушникът разтърси отпуснатото телце, за да изцеди последните капки кръв.

Светлините на минаващия влак ми позволиха да видя цялата сцена. Свещеникът поднесе купата към устните си, отпи и разпръсна останалото ѝ съдържание върху поклонниците. Маскираното паство изкрещя възторжено. Изнесоха закланото бебе. Двамата послушници започнаха да се мастурбират един друг, заливайки се от смях с отметнати назад глави.

Руменият дебел свещеник отхвърли епитрахила, сведе се над девойката, опръскана с кръвта на бебето, и я облада с кратки бързи тласъци, като куче. Момичето не помръдна. Свещите си оставаха прави в дланите на разперените ѝ ръце. Широко отворените ѝ очи гледаха втрещено нейде в мрака.

Присъстващите побесняха. Захвърлиха наметала и маски и започнаха френетично да се чифтосват на плочите.

Видях как Итън Крузмарк нанизва изотзад един нисък космат дебелак. Заснех цяла лента с подвизите на големия корабовладелец.

Дивяха близо половин час, но беше още твърде студено за оргии в метрото и леденият влажен въздух скоро охлади жарта и на най-разпалените поклонници на дявола. Един по един взеха да търсят разпилените си дрехи и високо ругаеха, когато не намираха обувките си в тъмното. Не изпусках от очи Крузмарк.

След като напъха маската и костюма си в един сак, той се зае да помага на още неколцина в чистенето. Сгънаха черния плат от олтара, смъкнаха обърнатия кръст, измиха с парцал кръвта от плочите. Накрая духнаха свещите и на двойки или сами се отправиха било на север, било на юг, а някой запалиха електрически фенерчета и тръгнаха през релсите. Един мъкнеше голяма чанта, прогизнала от кръв.

Крузмарк остана почти последен. Известно време тихичко си шушука нещо със свещеника. Русото момиче стоеше като бездушен автомат зад тях, облегнато на стената. Накрая се разделиха с ръкостискане като богомолци на излизане от черква. Крузмарк се насочи на север по пустия перон. Мина толкова близо пред мен, че можех да го докосна, ако бях протегнал ръка.

45.

Крузмарк слезе по стълбата и закрачи бързо по тесния бордюр в тунела. Личеше си, че не за пръв път броди в подземията на метрото. Изчаках да стигне до първата гола крушка, преди да го последвам безшумно с дебелиите си гумени подметки.

Приближаването на един влак от север ми предостави случая, който очаквах. Когато експлозивният трясък се усили достатъчно, аз се затичах с револвера в ръката... Шумотевицата беше такава, че нямаше начин да ме чуе.

Но в момента, когато последният вагон отминаваше, Крузмарк изчезна. Беше на по-малко от десет метра пред мен и в следващия миг го нямаше. Нима бях успял да го изгубя, и то в тунел? След пет крачки се озовах пред отворена врата в стената. Беше някакъв служебен проход и той вече се катереше по металната стълба, прикрепена в дъното.

— Не мърдай.

Стисках револвера с две ръце. Крузмарк се извърна, премигвайки в здрача.

— Анджел?

— Обърни се с лице към стълбата. Хвани се с две ръце за стъпалото над главата ти.

— Не обезумявайте, Анджел, защо да не си поговорим като разумни хора?

— Прави каквото ти казвам!

Лекичко сведох надолу цевта на револвера.

— Първият куршум ще прониже капачката на коляното ти. Ще ходиш с бастун до края на живота си.

Крузмарк се подчини и пусна кожения сак на земята. Пристъпих напред и опипах дрехите му. Не носеше оръжие. Извадих белезниците от джоба на якето и щракнах едната гривна на лявата му китка, а другата — на желязната стъпенка, за която се беше хванал. Той

извърна глава към мен и аз го цапардосах с опакото на ръката през лицето. Вложих цялата си сила.

— Мръсник такъв!

Заврях цевта под брадичката му, принуждавайки го да вдигне глава. Той се блещеше насреща ми като сгачен звяр.

— Не знам какво още ме спира да ти пръсна черепа, долна гад!

— Нно вие сссте луд — запелтечи той.

— Луд ли? Вярно, луд съм, бесен съм, откак твоите биячи ме натрошиха.

— Лъжете се.

— Разправяй ги на шапката ми. Пусна по мен убийците си, а сега извърташ, за да отървеш кожата. Всичко, което си ми казал досега, е само лъжа. Едуард Кели е магьосник от елизабетинско време. Затова си се представил с това име, а не защото дъщеря ти го харесвала.

— Май сте доста просветен.

— Попрочел съм нещичко. Особено за черната магия. Затова не ми разправяй, че прислужницата научила щерка ти да хвърля таро, още докато ходела на детска градина. Ти си й учителят. Ти си поклонникът на дявола.

— И много бих сгрешил, ако не бях. Господарят на мрака покровителства силните. Няма да сбъркате и вие да му се помолите, Анджел. Не можете да си представите колко хубави нещо ще ви се случат.

— Какво например? Да режа гърлата на бебета? Откъде откраднахте детето, Крузмарк?

Той отвърна с презрение:

— Не е откраднато. Купихме го доста изгодно. Една уста по-малко в тежест на данъкоплатеца. Вие нали си плащате данъците?

Изплюх се в лицето му — нещо, което никога не бях правил през живота си.

— И хлебарките са божи избраници в сравнение с теб. Нямам никакви угризения да смачкам една хлебарка, а теб да пречукам ще бъде истинско удоволствие. Да караме отначало. Искам да зная всичко за Джони Фейвърит. Всичко! Всичко, което си видял или чул.

— От къде на къде ще ви го казвам? Вие няма да посмеете да ме убие. Слабак сте — каза той, докато бършеше слюнката от бузата си.

— Няма нужда да те убивам. Просто ще си вдигна дърмите и ще те оставя тук. Как мислиш, след колко време ще те открие някой? Два дена? Една седмица? Две седмици? Ще има да броиш влаковете.

Крузмарк лекичко позеленя, но не се отказа от блъфове:

— И каква ще е вашата полза?

По-нататък думите му потънаха в трясъка на минаваща композиция. Изчаках да отmine и му отговорих:

— Просто ще си направя весело на душата. Ще извадя снимките, ще ги нареда в албум, ще си го гледам и ще мисля за теб — протегнах ръка и му показах жълтата ролка с фотографска лента. — Най-ми харесва оная, дето си опънал косматия дебелак. Нея специално ще я увелича.

— Опитвате се да ме преметнете.

— Нима? — Разгърнах якето си, за да види лайката. — Напълних две ленти с по трийсет и шест кадъра. Всичко е тук, черно на бяло, както казват някои.

— Глупости, светлината беше много слаба.

— Достатъчна за лента Три-Х. Май не си много наясно с фотографията. Най-сполучливите снимки ще лепна на таблото за обяви в твоя офис. Струва ми се, че и вестниците ще проявят интерес. За полицията да не говорим. — Обърнах се и си тръгнах. — До скоро. Защо не опиташ да се помолиш на дявола? Току-виж, дотичал да те откачи.

Презрителното изражение на Крузмарк се смени с явна тревога.

— Анджел, почакайте. Нека да поговорим.

— Колко време да чакам? Ти говориш, аз слушам.

Крузмарк протегна свободната си ръка.

— Дайте ми лентата. Ще ви кажа всичко, което знам.

Аз се разсмях.

— Виж ти! Няма да стане така. Сервираш всичко, а на мен ако ми хареса, ще ти дам лентата.

Крузмарк прокара пръст по основата на носа си и каза:

— Добре. — Очите му за миг не изпускаха ролката, която аз подхвърлях нагоре и отново улавях. — Запознах се с Джони през зимата на 1939 година, вечерта преди Сретение господне. Бяхме се събрали у една жена... името ѝ няма значение, стават вече десет години, откак е покойница. Имаше къща на Пето авеню, навремето

домът ѝ беше известен с големите приеми, които се даваха там. Но когато аз се запознах с нея, в големия салон се провеждаха само окултни церемонии, шабаш.

— И черни меси?

— От време на време. Аз лично никога не съм бил там на черна меса, но имам приятели, които са присъствали. Тъй или иначе, именно там срещнах Джони Фейвърит. Веднага ми направи много силно впечатление. Беше на не повече от осемнайсет-двайсет години, но си личеше, че е нещо изключително. Мощта струеше от него като електричество. Не бях виждал очи с толкова живот в тях, а имах немалък опит. Запознах го с дъщеря ми. Двата веднага си допаднаха. Тя вече бе навлязла по-навътре от мен в окултизма и веднага усети необикновеното в Джони. Кариерата му едва започваше, беше жаден за слава и пари. Мощ си имаше предостатъчно. Виждал съм го с очите си да призовава Луцифер Рофокал в моя салон. Това е изключително сложен обред.

— Ти какво, приказки ли ми разказваш?

Крузмарк се облегна на стълбата и постави крак върху долната стъпенка.

— Дали ще повярвате или не си е ваша работа. Но това е самата истина. Джони беше навлязъл много повече отколкото аз някога съм се осмелявал да помисля дори. Правеше неща, от които всеки нормален човек би полудял. Винаги искаше много. Искаше всичко. Затова сключи договор със Сатаната.

— Какъв договор?

— Обичайното съглашение. Продаде си душата за слава.

— Глупости!

— Това е самата истина. Не зная всички подробности за договарянето.

Високомерният поглед на Крузмарк изразяваше сега презрение и нетърпение.

— Джони отиде сам в полунощ в гробището при църквата „Света Троица“ за призоваването. Не бива да се отнасяте толкова несериозно към тези неща, Анджел. Това са сили, върху които не може да имате никакъв контрол.

— Добре, да кажем, че съм повярвал. Фейвърит е сключил договор с дявола.

— Но Джони беше горделив. Това беше най-големият му недостатък. Реши, че може да изиграе Господаря на мрака.

— Как така?

— Първо трябва да уточня, че аз не съм от най-просветените, а само обикновен поклонник. Присъствах на ритуала като свидетел, но не съм в състояние да дам пояснения за магическия характер на призоваването нито за онова, което стана в седмицата преди него.

— Давай фактите.

Трябваше да изчакаме преминаването на един експрес север — юг, преди Крузмарк да продължи.

— С помощта на сатаната Джони се прочу за рекордно кратък срок. Успяваше абсолютно във всичко. Вестниците почти веднага започнаха да пишат за него на първа страница, за две години натрупа толкова пари, колкото има във Форт Нокс. Изглежда това му замая главата. Взе да си въобразява, че мощта идва от самия него, а не от господаря на мрака. Хвалеше се, че измислил как да се отклони от задълженията в договора.

— Успя ли наистина?

— Опитва се. Беше събрал добра библиотека. Сдобил се с ръкописа на не знам какъв алхимик от ренесанса с описание на някакъв особено загадъчен ритуал. За трансмутация на душите. Джони мислеше, че е в състояние да смени самоличността си с някой друг. Да обсеби онова, което е онзи.

— Нататък?

— Трябваше му жертва. Някой на неговите години, от същата зодия. Намери един млад войник, който се връщаше от Северна Африка. Един от първите ранени. Току-що уволнен по лекарско предписание, моташе се по улиците сред празничната тълпа в навечерието на Новата година. Джони го срещнал на Таймс скуеър, вкарал го в една кръчма, където му сипал нещо в питието, и така го доведе в Уолдърф — там живееше, там се състоя и церемонията.

— Каква церемония?

— Ритуалът за обсебването на душата. Мег му асистираше, аз бях свидетел. Всичко стана в една празна стая, специално подготвена от Джони за церемонията. На камериерките разправяше, че там репетирал сценичните си номера. Прозорците бяха затъмнени с тежки велурени пердета. Сложихме войника по гръб върху една гумена

постелка, завързахме го здраво. Джони очерта с нажежено желязо обърнат пентакъл на гърдите му. Мег извади от ножницата една неупотребявана кама. Джони я благослови на еврейски и на гръцки. Никога не бях чувал този благослов, думица не разбрах от него. После пъкна острието в жертвения огън върху олтара и резна надълбоко гърдите на войника. Топеше острието в кръвта на момчето и очерта на пода кръг около тялото. След това пак имаше псалми и заклинания, от които нищо не разбирах. Много ясно си спомням само миризмите и сенките. Мег хвърляше някакви прахове в огъня и пламъците ставаха зелени, сини, лилави, розови. Всичко беше като насън.

— Гледал съм такива неща на концерт. Какво стана с войника?

— Джони изяде сърцето му. Изтръгна го толкова бързо, че още биеше, докато го ядеше. С това церемонията свърши. Може би наистина бе успял да обсеби душата на войника, но за мен си остана същият.

— Защо му е било да убива войника?

— Имаше намерение да изчезне при първия удобен случай и след това да се появи със самоличността на войника. От известно време криеше пари на разни места. Имаше вероятност всевишният Сатана да не се усети. И все пак не можа всичко да предвиди. Пратиха го отвъд океана, преди да успее да завърши подмяната, и чувелото, което се върна оттам, не помнеше дори собственото си име — какво остава за еврейските заклинания...

— И тогава дъщеря ти пое нещата в свои ръце?

— Да. Цяла година беше изтекла. Мег настояваше на всяка цена да му помогнем. Аз дадох пари, за да подкупим лекаря, и двамата пуснахме Джони вечерта на Нова година на Таймс скуеър. Такова беше желанието на Мег. Отново от същата начална точка, от последното място, за което войникът можеше да си спомни, преди Джони да го упои.

— Какво стана с трупа?

— Нарязаха го на парчета и го дадоха на моите ловни кучета във вилата ми да го изядат.

— Нещо друго да си спомняш?

— Не, нищо друго. Още е пред очите ми Джони, когато се смееше след церемонията. Подиграваше се на жертвата. Разправяше, че горкият нещастник наистина си няма късмет. Пратили го да участва

в превземането на Оран и кой в крайна сметка го ранява? Тия глупаци французите! На Джони това му се струваше особено забавно.

— Но и аз участвах в атаката на Оран. — Сграбчих Крузмарк за яката и го залепих за стълбата. — Как се казваше този войник?

— Не зная.

— Нали си бил там, в стаята?

— Те не ми казаха нищо. Вкараха ме точно преди церемонията. Аз бях само свидетел.

— Дъщеря ти не може да не ти е казала.

— Не. И тя самата не беше в течение. Единствен Джони знаеше името на жертвата. Тайната трябваше да се съхранява от някой довереник. Той прибра армейската плочка с името в една древноегипетска погребална купа, канопа, запечатана капака и я даде на Мег.

— Как изглеждаше тази купа? — Едва се удържах да не го стисна за гърлото. — Виждал ли си я?

— Много пъти. Мег я държеше на бюрото си. Бяла, от алабастър, с гравирани на капака триглава змия.

46.

Нямах никакво време. Държах дулото на револвера притиснато в ребрата на Крузмарк, а с другата ръка отключих белезниците и ги пуснах в джоба на якето.

— Не мърдай — казах аз, отстъпвайки към отворената врата на тясната стаичка с насочен в корема му револвер. — Не искам да те чувам дори да дишаш.

Крузмарк разтърка китките си.

— А лентата? Нали обещахте да ми я дадете?

— Извинявай. Излъгах те. Човек добива лоши навици, общувайки с такива като теб.

— Трябва ми тази лента.

— О, да, знам. Съкровената мечта на изнудвача, превърната изведнъж в реалност.

— Ако се нуждаете от пари, Анджел...

— Заври си ги в задника, твоите шибани мангизи.

— *Анджел!*

— Може и да се видим някой от тия дни, скъпи приятелю.

Измъкнах се и тръгнах по бордюра тъкмо когато един влак север — юг минаваше с гръм и трясък. Водачът сигурно ме видя, но все тая. Единствената ми грешка бе, че прибрах смит енд уесъна в джоба си. Човек прави понякога големи идиотщини.

Не чух стъпките на Крузмарк зад гърба си, просто изведнъж усетих пръстите му на шията си. Много го бях подценил. Той беше като побеснял звяр, силен и опасен. С невероятна енергия за неговата възраст. Дишаше в ухото ми шумно и насечено. Впрочем от двама ни само той дишаше.

Дори и с две ръце не успях да разхлабя хватката около гърлото си. Тогава пристъпих напред, пренесох тежестта върху единия крак, наведох се и ритнах силно назад, за да го изкарам от равновесие. Двамата залитнахме едновременно към бясно хвърчащия влак. Ударът ни раздели като парцалени кукли, аз отхвъркнах към стената на тунела.

Крузмарк успя все пак да се задържи на крака. Не и аз. Прострян като пияница върху мръсния бордюр, гледах как лудешки въртящите се стоманени колела профучават на сантиметри от лицето ми. В момента, когато последният вагон отминаваше, Крузмарк замахна с крак, за да ме ритне в лицето. Но преди да успее да го направи, аз се хвърлих напред и сграбчих обувката му. Достатъчно ритници бях получил вече тази седмица, пълна дажба.

Успях. Крузмарк падна назад с вик, докато задните светлини на влака се стапяха в мрака на тунела.

Изправих се и опипах джобовете си. Револверът го нямаше, беше изпаднал накъде. Дочух скриптенето на пепеляка по бордюра и видях как Крузмарк се изправя тежко. Впусна се напред, замахвайки изотдолу към челюстта ми. Изпреварих го с два отсечени удара в стомаха.

Това обаче не пресече устрема му. Той смени тактиката и ме обсипа с градушка от къси прави, докато аз се опитвах непохватно да измъкна белезниците от джоба си. В края на краищата успях, размахах ги и цапардосах Крузмарк по бузата, наслаждавайки се на звука от метала по лицевата кост. Ударих го втори път над ухото и той залитна назад с вик.

Ехото от крясъка му се разнесе из влажния тунел и затихна като в кладенец. В същото време чух в мрака някакво припукване. Захранващата релса.

Не биваше да се докосвам до тялото на Крузмарк. В сумрака почти нищо не виждах. Дръпнах се назад, в безопасност върху бордюра. Най-близката крушка беше на няколко метра нататък, високо върху стената на тунела. В жълтеникавата ѝ светлина различих само една тъмна купчина, простряна напреки върху релсите.

Върнах се в нишата и претърсих кожения сак, който той бе изпуснал на земята в основата на стълбата. Най-отгоре заплашително ми се озъби картонената лъвска маска. Отдолу беше наметалото, свито на топка, а на дъното намерих пластмасово джобно фенерче. Друго нямаше. Върнах се в тунела и светнах с фенерчето. Крузмарк лежеше като куп мръсно бельо с ужаса от последните си мигове, запечатан върху лицето.

Избърсах дръжките на сака, за да изтрия отпечатыците, и го хвърлих до трупа. Маската се изгърколи върху пепеляка между

релсите. Потърсих с фенерчето и открих револвера върху бордюра до стената, на няколко крачки назад. Вдигнах го и го прибрах в джоба, после разгледах лайката, дали не е пострадала. Обективът бе покрит с паяжина от тънки като косми пукнатини.

Проверих и джобовете си. Всичко си беше на мястото, с изключение на талисмана, който ми даде Елифани. Явно бе изпаднал по време на битката. Огледах набързо наоколо с фенерчето, но не го намерих. Имах по-важни работи. Забързах напред по бордюра, оставяйки зад гърба си милиардера, който следващият влак щеше да превърне в купчина кайма. Тази нощ плъховете ще пируват.

Излязох от метрото на Двайсет и трета улица и взех такси от ъгъла на Саут Парк авеню. Казах на шофьора адреса на Маргарет Крузмарк и след десет минути той ме остави пред Карнеги хол.

Качих се на асансьора до десетия, без да ме е грижа дали обслужващият ще ме познае. Нямах време за дреболии. Полицията бе запечатала апартамента. През ключалката бе залепена хартиена лента. Откъснах я, потърсих подходящия шперц и влязох, триейки дръжката с ръкав.

Запалих фенерчето на покойния татко на покойната наемателка и зашарих из гарсоньерата. Ниската масичка, върху която намерих трупа, липсваше, както и канапетото и персийският килим. Точните им контури бяха очертани на пода с хартиени лепенки. Със стърчащите ръце и крака скицата напомняше нелепа карикатура на човек, облечен в бъчва.

Холът не ме интересуваше и аз тръгнах по коридора към стаята на вещицата. Всички чекмеджета на бюрото, както и класьорите бяха запечатани от полицията. Осветих с фенерчето повърхността на писалището. Бележникът и книгата ги нямаше, но редицката с книги си стоеше непокътната. От единия край ги подпираше алабастровата канапа и проблясваше като мраморна статуя на лунна светлина.

Повдигнах я с треперещи ръце. Безуспешно се опитах с нокти да отлепя капака с триглавата змия. Нямах търпение и ударих вазата в пода. Тя се пръсна на парчета.

Сред отломките проблесна къс метал. Взех фенерчето от бюрото. Видях верижка и окачени на нея армейски плочки. Повдигнах ги и насочих лъча на фенерчето. Треперех неудържимо. Прокарах ледените

си пръсти по релефния надпис. Първо беше номерът, после кръвната група и накрая името: АНДЖЕЛ, ХАРОЛД Р.

47.

Плочките прозвънваха в джоба ми, докато се спусках надолу. Стоях, без да откъсвам очи от обувките на обслужващия, и през цялото време галех с пръсти буквите като слепец, разчитащ надпис на брайлова азбука. Чувствах краката си съвсем омекнали, но съзнанието ми препускаше бясно, опитвайки се да свърже всичко в едно. Не, в крайна сметка нещата не пасваха. Това беше номер, с тези плочки в погребалната урна се мъчеха да ме въвлекат в някаква инсценировка. Бащата и дъщерята Крузмарк със сигурност бяха съучастници. Сайфер дърпаше конците. Но с каква цел? Какъв беше смисълът на цялата комбина?

Вън на улицата студеният нощен въздух ме изтръгна от унеса. Хвърлих фенерчето на Крузмарк в първата боклукчийска кофа и спрях едно минаващо такси. Най-напред трябваше да унищожа всички улики, останали в бюро ми.

От отдушниците на метрото излизаха облаци пара като в последното действие на „Фауст“. Джони Фейвърит продал душата си на Мефистофел, после се опитал да се измъкне, жертвайки един войник, носещ моето име. Пред очите ми изникна ехидната усмивка на Люк Сайфер. Какво целеше с тази играчка? Спомнях си съвсем ясно вечерта преди новата четирийсет и трета година, сякаш беше вчера. Не бях близнал капчица сред цяло море от пияни хора и военните ми плочки си стояха на сигурно място в портфейла. После тъкмо портфейла ми откраднаха. И ето сега, шестнайсет години по-късно ги намирам в апартамента на една заклана жена. Какво означаваше всичко това?

С хилядите си светлини Таймс скуеър ми заприлича на неоновото чистилище. Опипвах фалшивия си нос и се мъчех да възстановя миналото. Почти всичко бе заличено, отнесено от онзи френски снаряд край Оран. Оставаха само несвързани късове. От време на време някоя миризма ги изкарваше от небитието. Мамка им, аз зная кой съм бил. Зная и сега кой съм.

Когато таксито спря, видях, че в агенцията свети. На апарата бе изписана цифрата седемдесет и пет цента. Подадох един долар на шофьора и му казах да запази рестото.

Само да не е станало много късно, си казвах, докато се качвах по аварийното стълбище, за да не ме издаде шумът от асансьора. В антрето и чакалнята не светеше, матовото стъкло на входната врата бе озарено от лампата в кабинета. Извадих револвера и се вмъкнах вътре. Пред широко разтворената врата на кабинета върху изтъркания килим бе очертан светлинен четириъгълник. Изчаках малко, но не долових никакъв шум.

Всичко беше с главата надолу. Бюрото ми бе изтърбушено, съдържанието на чекмеджетата — изсипано направо на линолеума. Зеленият метален шкаф лежеше съборен настрани и пожълтелите като есенни листа снимките на деца, изчезнали от домовете си, се бяха разпилели в един ъгъл. Докато изправях въртящия се стол, видях, че и касата е отворена.

После стана тъмно. Не в кабинета, в главата ми. Някой ме цапардоса с нещо, с бейзболна бата, както ми се стори. Чух сухия пукот от удара върху черепа ми в мига, когато пред очите ми се спусна перде.

Свестих се от струя студена вода, изливана върху лицето ми. Седнах на пода, мигайки и плюейки. В черепа ми сякаш дълбаеха с бургия. Над мен стоеше Люк Сайфер. Беше в смокинг, в едната ръка държеше картонена чаша с вода, която изливаше върху главата ми, в другата — моя смит енд уесън.

— Намерихте ли каквото ви трябваше? — попитах аз.

— Да, благодаря — усмихна се той. Смачка с ръка празната картонена чаша и я запрати на пода сред разпилените хартии. — Когато човек упражнява професия като вашата, не би трябвало да държи в тенекиена кутия тайни като тази — той извади от джоба си хороскопа, който ми бе направила Маргарет Крузмарк. — Сигурен съм, че полицаите особено ще се зарадват, ако попадне в ръцете им.

— Не, вие няма да успеете да се измъкнете току-така.

— Та това вече е свършен факт, господин Анджел.

— Защо се върнахте обратно? Нали хороскопът вече е във вас?

— Аз не съм си тръгвал. Просто ви изчаках в другата стая. Вие минахте точно през мен.

— Капан, значи.

— Да, безпогрешен при това. Хвърлихте се в него с главата напред. — Сайфер прибра хороскопа в джоба си. — Съжалявам, че ви причиних болка, но се нуждая от някои ваши неща.

— От кои?

— Например от револвера ви. Имам намерение да си послужа с него.

Той бръкна в джоба си и извади отвътре верижката с армейските опознавателни плочки, които раздрънка под носа ми.

— Също и от това.

— Хитро е било да ги подхвърлите в апартамента на Маргарет Крузмарк — казах аз. — Как накарахте баща ѝ да ви стане съучастник? Усмивката на Сайфер се разля още по-нашироко.

— Между другото, как е господин Крузмарк?

— Умря.

— Жалко.

— Не изглеждате особено опечален.

— Смъртта на един поклонник винаги е скръбно събитие.

Сайфер си играеше с армейските плочки, навиваше верижката на източените си пръсти. Златният пръстен на доктор Фаулър проблясваше на добре гледаната му длан.

— Стига вече с тия глупости! Това, че името ви е двусмислено, не означава, че вие сте дяволът.

— Може би предпочитате да съм с опашка и с раздвоени копита?

— Едва тази вечер си дадох сметка. Вие през цялото време сте ми се подигравали. Обед във „Воазен“! Трябваше веднага да се сетя, щом научих, че 666 е числото на звяра в Апокалипсиса. Мозъкът ми вече не е толкова пъргав, колкото преди.

— Разочаровате ме, господин Анджел. Мислех си, че без всякакво затруднение ще „разцифровате“ името ми.

Той се засмя на безвкусната си шега.

— Вярно, страхотен номер е да стоварите на моя гръб вашите убийства, но в комбината има една пукнатина.

— И коя е тя?

— Хърман Уайнсеп. Няма полицаи, който да повярва, че ме е наел клиент, имащ се за Луцифер — трябва да си съвсем превъртял, за да се хванеш на такова нещо. Но Уайнсеп ще потвърди думите ми.

Сайфер прекара верижката с плочките около врата си и ми се усмихна.

— Юрическият съветник Уайнсеп е загинал вчера при корабокрушение близо до Саг Харбър. Жалко за него. Тялото му още не е намерено.

— Вие май наистина нищо не пропускате?

— Опитвам се да постигна съвършенство. А сега ще ви помоля да ме извините, господин Анджел. Въпреки че разговорът е извънредно забавен, принуден съм да ви напусна. Имам твърде много работа. Съветвам ви да не правите опити да ме задържате. Ако си подадете носа от този кабинет, докато съм още в сградата, ще се наложи да ви убия.

Той се спря за миг на вратата като актьор, преди да излезе на сцената.

— Въпреки голямото ми желание да си прибера гаранционния залог, ще бъде прискърбно да загинете от собствения си револвер.

— Абе, я иди да си го завреш!

— Безполезно е да бъдете груб, мили мой Джони — с усмивка каза Сайфер. — Заврях ви е на вас.

Той излезе и затвори внимателно вратата след себе си. Аз припълзах на четири крака през бъркотията на пода до отворената каса. На най-долната полица, в една празна кутия от пури държах пистолет. С разтуптяно сърце вдигнах папките, натрупани отгоре за маскировка, и въздъхнах облекчено. Там си беше, на мястото. Отворих кутията и извадих колта. „45 Командер“. Едрият калибър стоеше пред очите ми като материализиран сън.

Пуснах резервния пълнител в джоба си и претичах на пръсти до входната врата. Залепих ухо на стъклото и щом чух, че вратата на асансьора се затваря, хукнах към аварийното стълбище.

Прескачах по четири стъпала надолу, уловен за парапета, едва не си строших главата, но изпреварих асансьора. Вече съвсем без дъх откряхнах с крак вратата на аварийното стълбище и подпрях цевта на рамката. Сърцето ми тупкаше оглушително в тъпанчетата.

Много се надявах, когато вратата на асансьора се отвори, Сайфер да се покаже с моя смит енд уесън в ръка. Така щях да стрелям при самоотбрана. Щеше да се разбере кое е по-силно: неговата магия или колтът. Представих си как едрокалибрените куршуми се забиват в

гърдите му и кръвта руква по дантеленото жабо на вечерната му риза. Да си се прави на дявол пред разни откачени вуду пианисти и презрели астроложки, не и пред мен. Аз няма да му бъда канарче.

Стъклото на вратата се освети и асансьорът спря. Затаих дъх и обхванах здраво с пръст спусъка. Край на сатанинските игрички на Люк Сайфер. Червената метална врата се отвори автоматично. Кабината беше празна.

Не повярвах на очите си и с подгъващи се колене пристъпих напред като сомнамбул. Нямаше начин да не е вътре. Невъзможно. Нали бях гледал как лампичките за етажите точно над вратата светваха една след друга, докато кабината слизаше, без да спира никъде. Нима се е измъкнал от асансьора в движение?

Влязох и натиснах копчето за последния етаж. Щом кабината потегли, аз се покачих на бакърения цокъл, с по един крак на всяка стена, и повдигнах аварийния изход на тавана.

Пододох глава през отвора и огледах кабината отгоре. Сайфер го нямаше. Не можеше да се скрие зад смазаните въжета и въртящите се макари.

Спрях кабината на третия и се качих по аварийното стълбище на покрива. Проверих зад комините, надникнах в отворите на отдушниците. И на покрива го нямаше. Надвесих се през перваза и огледах първо Седмо авеню, после се преместих на ъгъла и хвърлих едно око и към Четирийсет и втора улица. Тротоарите пустееха в неделната нощ. Само тук-там висяха проститутки от двата пола. Ни помен от изискания силует на Люк Сайфер.

Вече съвсем объркан, направих опит да се опра на логиката. Щом го няма нито на улицата, нито на покрива, а не излезе и от асансьора, значи е в сградата. Това е единственото възможно обяснение. Крие се някъде. Другояче не може да бъде.

Половин час обикалях отгоре до долу цялата сграда. Надникнах във всички тоалетни, във всички килери. Взех си връзката с шперцове и отворих всичките заключени кабинети, всичките чакални. Нямаше никой.

Съвсем объркан, се върнах в моя кабинет. Пълно безумие! Никой не може да се изпари във въздуха. Това беше някакъв фокус. Гледах, без да виждам, неспирния поток от светлинни новини: ... СИЛНИ ОТЛАГАНИЯ НА СТРОНЦИЙ 90 НАД СЪЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ...

ИНДИЯ ИЗРАЗЯВА ТРЕВОГА, ЗА СЪДБАТА НА ДАЛАЙ ЛАМА...
Когато ми хрумна да позвъня на Елифани, беше вече късно. Отново
бях изигран от царя на мистификаторите.

48.

Неспирният звън на телефона ми звучеше като погребална камбана. Останах дълго време седнал сред разпилените хартии, обърнатите мебели и захвърлените на пода чекмеджета в моя кабинет. Гърлото ми бе пресъхнало, в устата си усещах вкус на пепел. Вече нямах никаква надежда. Бях пристъпил прага на преизподнята.

По някое време станах, излязох и се смъкнах със залитане по стълбите. Постоях малко на „Световния кръстопът“, чудейки се накъде да поема. Беше все едно от тук нататък. Тичах твърде дълго и твърде надалеч. Свърши се с моето тичане.

Видях едно такси и му махнах.

— Закъде?

Насмешливият глас на шофьора ме измъкна от злокобния безмълвен унес.

— „Челси“, на Двайсет и трета улица.

— Между Седмо и Осмо авеню?

— Точно така.

Той подкара по Седмо авеню на юг. Сгушен в ъгъла, гледах как пред мен се изнизва един мъртъв свят. Някъде в далечината пожарникарски коли виеха като развилнели се демони. Минахме пред гара „Пенсилвания“ с нейните монументални колони, мрачни и сивеещи под студената електрическа светлина. Шофьорът мълчеше. Аз си затананиках тихичко една песен, която Джони Фейвърит превърна в хит по време на войната. Един от големите ми успехи.

Горкият Хари Анджел, хвърлен за храна на кучетата като огризки от преминал пир. Аз го убих, изядох сърцето му, но все пак именно аз бях умрелият. Магията и окултните сили нищо не можеха да променят. Живеех взето назаем време, със спомените на друг човек. Бях някакво хибридно и обречено създание, опитващо се да се спаси от миналото. Трябваше да разбере, че това е невъзможно. Както и да се приближаваш към едно огледало, не можеш да видиш в него друго, освен собственото си отражение.

— Преди малко тук се беше събрал много народ. Не знам точно какво е станало.

Шофьорът спря при другия тротоар, а точно пред входа на „Челси“ се бяха подредили три патрулни коли и една полицейска линейка.

— Долар и шейсет, ако обичате.

Подадох му банкнотата от петдесет долара, която винаги нося за всеки случай, и му казах да задържи рестото.

— Но това не са пет долара, господине, имате грешка.

— Да беше само тази — казах аз и претичах през паважа, който имаше цвят на надгробен паметник.

Във входа един полицаи говореше по телефона от портиерната. Не ми обърна никакво внимание, когато минах край него.

— Три пъти кафе, пет пъти капучино, един чай с лимон — изброяваше той, докато вратата на асансьора се затваряше.

Слязох на моя етаж. В коридора до една носилка на колела двама санитарии се бяха облегли на стената.

— Не виждам само защо ни изкараха душата от бързане — каза единият с кисел тон. — Още от началото са знаели, че това е изстинало месо.

Вратата на моя апартамент беше широко отворена. Дочух отвътре щракането на светкавица. Във въздуха се носеше миризма на евтини пури. Влязох, без да кажа дума на някого. Униформени полицаи сновяха напред-назад. Седнал пред масата с гръб към мен, сержант Деймос даваше по телефона наставления. В спалнята отново щракна светкавица.

Пристъпих напред и погледнах през вратата.

Един поглед ми стигаше. Епифани лежеше на кревата с извърнато към тавана лице без друго по себе си, освен моите армейски опознавателни плочки. Ръцете и краката ѝ бяха вързани за пречките на леглото с четири орфани вратовръзки. Дръжката на моя „Смит енд Уесън Хамерлес“ стърчеше между разкрачените ѝ нозе. Дебелата цев проникваше в нея като любовник. Кръвта от утробата ѝ бе избликнала по вътрешната страна на разтворените бедра и напомняше букет червени рози.

Лейтенант Стърн бе единият от петимата цивилни агенти в стаята. С ръце в джобовете на шлифера наблюдаваше фотографа,

коленичил, за да снима в едър план.

— Какво търсите вие тук? — попита един агент иззад гърба ми.

— Тук живея.

Стърн погледна към мен. Очите му се разшириха.

— Анджел! — недоверчиво промълви той. — Това е той!
Хванете го!

Полицаят, който стоеше зад мен, ми изви китките. Не оказах никаква съпротива.

— Няма нужда да се правите на мъже, момчета. Не се морете.

— Претърсете го за оръжие — излая Стърн, а останалите ченгета ме зяпаха, сякаш бях избягал от зоологическата градина.

Сложиха ми белезници. Един полицай ме претърси и извади колт командера, който бях мушнал в колана на панталона си.

— Тежка артилерия — каза той, подавайки на Стърн пистолета.

Стърн огледа колта, увери се, че не е зареден и го остави на нощното шкафче.

— Защо се върна.

— А къде да ида?

— Коя е тя?

— Дъщеря ми.

— Стига бе!

Сержант Деймос се появи със спокойна крачка на вратата на стаята.

— Я, виж кой дошъл!

— Деймос, обади се в централното. Кажи им, че сме заловили заподозрения.

— Ей сега — каза сержантът и излезе, без да бърза.

— Пак те питам, Анджел, кое е момичето?

— Елифани Праудфут. Държи билкова аптека на ъгъла на Сто двайсет и трета улица и Ленъкс авеню.

Един от другите агенти записа. Стърн ме избута в хола и ме накара да седна на канапето.

— От колко време живеяхте заедно?

— От два дена.

— И толкова ти трябваше, за да я пречукаш, а? Погледни какво намерихме в камината — Стърн размаха пред очите ми моя хороскоп.

Държеше го с два пръста за единствения необгорял ъгъл. — Нещо да кажеш?

— Нищо.

— Все тая. Освен ако седнеш да разправяш, че пищовът, дето й е заврян, не е твойт.

— Моят е.

— Ще изгориш за това, Анджел.

— Ще горя в ада.

— Много е възможно, само че ние ще се постараем хубавичко да го предвкусиш... и окончателно.

Тънките устни на Стърн се разтеглиха в свирепа гримаса. Гледах жълтите му зъби и си мислех за единствената друга усмивка, която бе предизвиквала такова отвращение в мен: злокобният кикот на Луцифер. Имах чувството, че смехът му кънти в стаята. И защо не — шегичката му бе успяла. Канарчето бях аз.